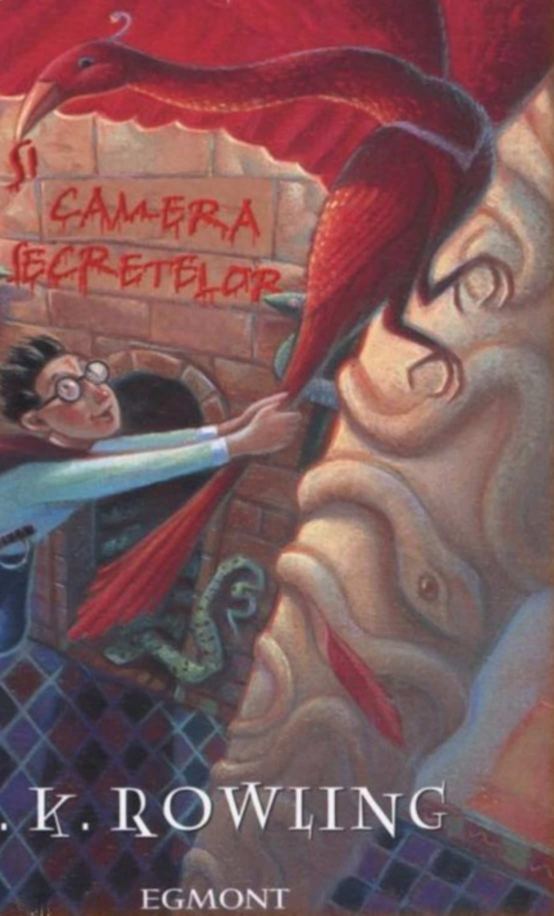

Harry Potter
şi Camera Secretelor
J. K. ROWLING
EGMONT

J. K. Rowling

Harry Potter

Traducere în limba română - Ioana Iepureanu

2012

Capitolul I

CEA MAI GROAZNICĂ ZI DE NAŞTERE

Nu era pentru prima oară când se isca o ceartă la micul dejun, în casa de la numărul 4, de pe Aleea Boschetelor. Domnul Vernon Dursley fusese trezit dis-de-dimineaţă de un zgomot asurzitor care venea din camera nepotului său, Harry.

— A treia oară pe săptămâna asta! răcni el peste masă. Dacă nu poţi să stăpâneşti bufniţa aia, va trebui să plece din casa mea!

Harry încercă din nou să-i explice:

— S-a plictisit... Este obişnuită să zboare în aer liber. Dacă aş putea s-o las afară măcar noaptea...

— Am eu faţă de prost? se răţoi Unchiul Vernon, o bucăţică de ou prăjit atârnându-i din mustaţa stufoasă. Ştiu ce-o să se întâmple dacă i se va da drumul afară!

Şi schimbă nişte priviri sumbre cu soţia lui, Petunia. Harry încercă să-l contrazică, dar fu repede acoperit de râgâitul zgomotos al lui Dudley, fiul soţilor Dursley.

— Mai vreau nişte costiţă afumată!

— A mai rămas în tigaie, scumpete, zise Mătuşa Petunia, aruncându-şi ochii înlăcrimaţi spre corpolentul ei fiu. Trebuie să te hrănim acum, cât mai putem... Nu-mi place cum sună felurile alea de mâncare de la cantina şcolii...

— Prostii, Petunia, nu mi-a fost niciodată foame cât am fost la Smeltings! zise Unchiul Vernon cu patimă. Dudley mănâncă suficient, nu-i aşa fiule?

Dudley, care era atât de gras, încât fundul i se revărsa pe ambele părţi ale scaunului de bucătărie, se întoarse rânjind spre Harry:

— Dă-mi tigaia!

— Ai uitat cuvintele magice, zise Harry pe un ton iritat. Efectul pe care îl avu această simplă propoziţie asupra familiei fu de necrezut! Lui Dudley i se tăie brusc respiraţia şi se prăbuşi de pe scaun, zguduind toată bucătăria, doamna Dursley scoase un mic ţipăt şi îşi acoperi gura cu mâinile, domnul Dursley fu în picioare dintr-o săritură, cu venele clocotindu-i la tâmple.

— Am vrut să spun acel... te rog! zise Harry repede. N-am vrut să spun...

— CE ŢI-AM SPUS EU, tună unchiul lui, răspândind salivă peste masă, DESPRE PRONUNŢAREA CUVÂNTULUI CU „M” ÎN CASA NOASTRĂ?

— Dar eu...

— CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ-L AMENINŢI PE DUDLEY? răcni Unchiul Vernon, bătând cu pumnul în masă.

— Eu doar...

— TE-AM AVERTIZAT! NU VOI TOLERA MENŢIONAREA ANORMALITĂŢII TALE SUB ACEST ACOPERIŞ!

Harry îşi plimbă privirea de la unchiul său, verde-albastru, la mătuşa lui, albă ca varul, care încerca să-l pună pe picioare pe Dudley.

— Bine, zise Harry, bine...

Unchiul Vernon se aşeză la loc, respirând ca un rinocer rănit, urmărindu-l îndeaproape pe Harry cu coada ochilor săi mici şi ageri.

De când venise Harry acasă, în vacanţa de vară, Unchiul Vernon îl trata ca pe o bombă care era gata să explodeze în orice moment, pentru că Harry nu era un băiat normal. De fapt, era cât se putea de anormal!

Harry Potter era vrăjitor, proaspăt absolvent al anului I la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii. Şi dacă familia Dursley nu era mulţumită să-l aibă la ei, asta era o nimica toată pe lângă felul în care se simţea Harry. Îi era atât de dor de Hogwarts, încât parcă ar fi avut o durere continuă în stomac. Îi era dor de castel, cu fantomele şi culoarele sale secrete, de lecţiile lui (deşi poate nu şi de orele lui Plesneală, stăpânul poţiunilor magice), de poşta via-bufniţe, banchetele din Marea Sală, de somnul în patul său din dormitorul din turn, de vizitele la Hagrid, paznicul vânatului, în baraca acestuia de lângă Pădurea Interzisă şi mai ales de Vâjthaţ, cel mai iubit sport din lumea vrăjitorilor (şase stâlpi de porţi, patru mingi zburătoare şi paisprezece jucători pe mături).

Toate cărţile de vrăji ale lui Harry, bagheta, pelerinele, cazanul şi superba lui coadă de mătură, performanta Nimbus 2000, fuseseră închise de Unchiul Vernon în nişa de sub scări, chiar din clipa în care Harry pusese piciorul în casă. Ce îi păsa familiei Dursley dacă

Harry şi-ar fi pierdut locul din echipa de Vâjthaţ pentru că nu exersase toată vara? Ce îi păsa familiei Dursley dacă Harry se întorcea la şcoală fără să-şi fi făcut temele? Membrii familiei Dursley erau nişte Încuiaţi (nici un pic de sânge magic în venele lor), iar din punctul lor de vedere, a avea un vrăjitor în familie era cea mai înjositoare ruşine dintre toate. Unchiul Vernon îi pusese şi bufniţa, pe Hedwig, sub lacăt. O încuiase în colivie pentru a o împiedica să transmită mesaje cuiva din lumea vrăjitorilor.

Harry nu semăna deloc cu restul familiei. Unchiul Vernon era masiv şi fără gât, cu o enormă mustaţă neagră. Mătuşa Petunia era uscăţivă şi ciolănoasă, cu faţă de cal. Dudley era blond, roz, cu aspect de porcină. Harry, pe de altă parte, era mic şi slăbănog, cu ochi verzi, strălucitori, şi păr negru-cărbune, întotdeauna ciufulit. Purta ochelari rotunzi şi pe frunte avea o cicatrice subţire, în formă de fulger.

Această cicatrice îl făcea pe Harry aparte, chiar şi pentru un vrăjitor. Cicatricea era singurul indiciu care amintea de trecutul foarte misterios al lui Harry, motiv pentru care fusese lăsat pe pragul casei familiei Dursley, în urmă cu unsprezece ani.

La vârsta de un an, Harry supravieţuise — nu se ştia prin ce minune — blestemului unuia dintre cei mai crunţi vrăjitori din toate timpurile, Lordul Cap-de-Mort, al cărui nume se temeau să-l rostească majoritatea vrăjitorilor. Părinţii lui Harry muriseră în timpul atacului lui Cap-de-Mort, dar Harry scăpase numai cu cicatricea aceea în formă de fulger şi — alt mister pentru toţi — puterea lui Cap-de-Mort dispăruse din momentul în care nu reuşise să-l omoare pe Harry.

Astfel, Harry fusese crescut de sora mamei lui şi de soţul ei, de familia Dursley. A trăit zece ani cu ei, neînţelegând de ce făcea lucruri stranii, chiar fără voia lui, crezând povestea pe care i-o spuseseră părinţii lui adoptivi, că avea cicatricea aceea în urma accidentului de maşină în care îi muriseră părinţii.

Apoi, exact în urmă cu un an, Harry primise o invitaţie de la Hogwarts şi toată povestea ieşise la iveală. Harry îşi ocupase locul la şcoala de vrăjitori, unde el şi cicatricea lui erau faimoşi... Acum însă anul şcolar se terminase şi el era la familia Dursley pe toată durata verii, să fie iar tratat ca un câine, care se tăvălise în ceva urât mirositor.

Familia Dursley nici măcar nu-şi amintise că în acea zi era cea de-a douăsprezecea aniversare a lui Harry. Bineînţeles că nu-şi făcuse speranţe prea mari. Nu-i dăduseră niciodată vreun cadou ca lumea, darămite să-i facă un tort... Dar chiar aşa, să-l ignore complet...

În acel moment, Unchiul Vernon îşi drese vocea, plin de importanţă şi spuse:

— Hm, după cum ştim cu toţii, azi este o zi foarte importantă...

Harry îşi ridică privirile, aproape neîndrăznind să creadă că îşi aduseseră aminte de el.

— Aceasta s-ar putea să fie ziua în care voi încheia cel mai mare contract din cariera mea! zise Unchiul Vernon.

Harry se concentră iar asupra feliei lui de pâine prăjită. „Desigur”, se gândi el, amărât, „Unchiul Vernon vorbeşte de cina aceea stupidă”. Numai despre asta vorbise în ultimele două săptămâni. Un constructor bogat

şi soţia lui veneau la cină şi Unchiul Vernon spera să obţină o comandă uriaşă de la el. (Firma Unchiului Vernon făcea burghie.)

— Cred că trebuie să mai parcurgem o dată programul, zise Unchiul Vernon. Vom fi cu toţii pe poziţii la ora opt fix! Petunia, tu o să fii...

— Pe verandă, zise Mătuşa Petunia prompt, aşteptând să poftesc musafirii în casă!

— Bine, bine... Şi Dudley?

— Eu aştept să deschid uşa, zise Dudley şi afişă un zâmbet tâmp şi prostesc. Pot să vă iau hainele, doamnă şi domnule Mason?

— O să-l adore! exclamă Mătuşa Petunia impetuos.

— Excelent, Dudley, zise Unchiul Vernon şi îşi îndreptă privirea spre Harry. Şi tu?

— Voi sta în camera mea, fără să scot nici cel mai mic sunet, prefăcându-mă că nici măcar nu sunt acolo, spuse Harry monoton.

— Exact, zise Unchiul Vernon, răutăcios. Îi voi conduce pe verandă, te voi prezenta pe tine, Petunia, şi le voi turna ceva de băut. La opt şi un sfert...

— Voi anunţa că cina e servită, zise Mătuşa Petunia.

— Şi, Dudley, tu o să spui...

— Pot să vă conduc în sufragerie, doamnă Mason? zise Dudley, oferindu-şi braţul dolofan unei doamne invizibile.

— Micuţul meu, un gentleman perfect! suspină Mătuşa Petunia.

— Şi tu? îi zise Unchiul Vernon, ranchiunos, lui Harry.

— Voi sta în camera mea fără să scot nici cel mai mic sunet, prefăcându-mă că nici măcar nu sunt acolo, zise Harry, posomorât.

— Întocmai! Acum, ar trebui să încercăm să strecurăm nişte complimente la cină... Petunia, ai vreo idee?

— Vernon mi-a spus că sunteţi un excelent jucător de golf, domnule Mason... Ah, vă rog să-mi spuneţi de unde V-aţi cumpărat rochia asta minunată, doamnă Mason...

— Perfect... Dudley?

— Ce ziceţi de: „Am avut de scris o compunere pentru şcoală despre eroul nostru, domnule Mason, şi eu am scris despre dumneavoastră”.

Era prea mult pentru Mătuşa Petunia şi Harry. Mătuşa Petunia izbucni în lacrimi şi îşi îmbrăţişă fiul, în timp ce Harry se ascundea pe sub masă, pentru a nu fi văzut râzând.

— Şi tu, băiete?

Harry se lupta să pară serios, în timp ce ieşea de sub masă.

— Voi sta în camera mea fără să scot nici cel mai mic sunet, prefăcându-mă că nici măcar nu sunt acolo, spuse el.

— Aşa să faci, accentuă Unchiul Vernon. Familia Mason nu ştie nimic de tine şi aşa va rămâne. Când se va termina cina, tu, Petunia, o vei conduce pe doamna Mason la o cafea şi eu voi aduce în discuţie burghiele. Cu puţin noroc, voi avea contractul semnat, înainte de Ştirile de la zece! Mâine pe vremea asta vom căuta case de vacanţă în Majorca!

Harry n-avea de ce să fie prea entuziasmat de asta. Era convins că familia Dursley nu îl va iubi mai mult în Majorca, decât aici, pe Aleea Boschetelor.

— Bine, mă duc în oraş să aduc costumul meu şi al lui Dudley. Şi tu, se răţoi la Harry, nu-i sta în cale mătuşii tale, cât face curăţenie!

Harry ieşi afară, pe uşa din spate. Era o zi de vară minunată şi însorită. Traversă peluza, se aşeză pe băncuţă şi îşi cântă încet: „Mulţi ani să trăieeesc… Mulţi ani să trăieeesc… La Mulţi Ani!”

Nici o felicitare, nici un cadou, şi în plus, avea să-şi petreacă ziua, prefăcându-se că nu există! Privea posomorât spre gardul viu. Nu se simţise niciodată atât de singur. Când se gândea la Hogwarts, mai mult decât orice altceva, mai mult chiar decât Vâjthaţ, îi era dor de prietenii lui cei mai buni, Ron Weasley şi Hermione Granger. Dar se părea că ei nu-i duceau dorul deloc… Nici unul dintre ei nu-i scrisese nici un rând toată vara, chiar dacă Ron îi promisese să-l invite la el.

De nenumărate ori, Harry fusese pe punctul de a deschide cu ajutorul magiei colivia lui Hedwig şi să o trimită cu o scrisoare la Ron şi la Hermione, dar riscul era prea mare. Vrăjitorii minori nu aveau voie să folosească

magia în afara şcolii. Harry nu îi spusese familiei Dursley lucrul acesta, fiindcă ştia că numai frica de a nu fi transformaţi în gândaci îi împiedica pe aceştia să nu îl închidă în nişa de sub scări, cu bagheta şi mătura lui. În primele săptămâni de la întoarcerea sa, Harry se distra bombănind pe înfundate şi privindu-l pe Dudley cum fugea din cameră cât de repede îl duceau picioarele lui grase. Dar lunga tăcere din partea Hermionei şi a lui Ron îl făceau să se simtă atât de rupt de lumea magiei, încât până şi tachinarea lui Dudley îşi pierduse farmecul... Iar acum, Ron şi Hermione uitaseră şi ei ziua lui de naştere...

Ce nu ar fi dat să primească un mesaj de la Hogwarts! De la oricare vrăjitor sau magician! Ar fi fost mulţumit să fi primit un semn chiar şi de la Draco Reacredinţă, duşmanul său cel de mai temut, doar ca să se asigure că nu a fost totul un vis...

Asta nu fiindcă tot anul petrecut la Hogwarts fusese foarte distractiv... Chiar la sfârşitul anului, Harry fusese pus faţă în faţă cu nimeni altul, decât cu însuşi Lordul Cap-de-Mort! Acesta, chiar dacă nu mai era decât o vagă amintire a ceea ce fusese odată, demult, era încă înfricoşător, viclean, încă hotărât să-şi recapete puterile. Harry scăpase din ghearele lui Cap-de-Mort pentru a doua oară, dar ca prin urechile acului. Chiar şi atunci, după săptămâni de zile, Harry se trezea în plină noapte, scăldat în transpiraţii reci, întrebându-se unde era Cap-de-Mort în acel moment, amintindu-şi de faţa lui lividă şi de ochii săi holbaţi, plini de răutate...

Harry stătea pe băncuţă cu spatele drept. Complet absent, fixa gardul viu din faţa lui şi gardul viu... Îi

răspundea cu aceeaşi intensitate a privirii! Doi ochi verzi, enormi, apăruseră printre frunze.

Harry tresări şi se ridică brusc, când auzi pe deasupra grădinii o voce batjocoritoare.

— Ştiu ce zi e azi, cânta Dudley, venind legănat spre el.

Ochii mari şi verzi clipiră şi dispărură brusc.

— Ce-ai zis? întrebă Harry, concentrându-se în continuare asupra aceluiaşi loc, unde văzuse cei doi ochi.

— Ştiu ce zi e azi, repetă Dudley, venind chiar lângă el.

— Bravo, zise Harry, deci în sfârşit ai învăţat zilele săptămânii!

— Azi e ziua ta, rânji Dudley. Cum de n-ai primit felicitări şi cadouri? N-ai nici un prieten în locul ăla de... ciudaţi?

— Ai grijă să nu te audă mama ta vorbind despre şcoala mea, zise Harry cu calm.

— De ce te uiţi la gardul ăla viu? întrebă Dudley suspicios.

— Încerc să mă hotărăsc ce vrajă să aleg ca să îi dau foc, răspunse Harry.

Dudley se dădu înapoi într-o fracţiune de secundă, speriat de moarte.

— Nu po-poţi... tata a zis că n-ai v-voie să umbli cu v-vrăji... a zis că te dă afară din casă... şi n-ai unde să te duci... n-ai nici un prieten care să te vrea...

— Jiggery pokery! zise Harry, pe un ton serios. Hocus pocus... michi-pichi...

— MAAAMIII! urlă Dudley, împiedicându-se în propriile sale picioare, în fuga lui nebună spre casă. MAAMII! Face... ştii-tu-ce!

Harry plăti cumplit acest moment de distracţie. Cum nici Dudley şi nici gardul viu nu păţiseră nimic, Mătuşa Petunia îşi dădu seama că nu a fost vorba de vrăji adevărate, dar Harry tot trebui să se ferească de tigaia plină de detergent, aţintită spre capul lui. Apoi îi dădu de lucru, ameninţându-l că nu va primi nimic de mâncare, până nu va termina tot ce avea de făcut.

În timp ce Dudley lenevea prin casă şi mânca îngheţată, Harry spălă geamurile, lustrui maşina, tunse peluza, aranjă straturile de flori, îngriji şi udă trandafirii şi vopsi băncuţa din grădină. Soarele dogorea şi îl ardea la ceafă. Harry ştia că nu ar fi trebuit să muşte din momeala lui Dudley, dar se întâmpla ca în acel moment să gândească şi el la fel ca Dudley... Poate că într-adevăr nu avea nici un prieten la Hogwarts... Dacă l-ar fi văzut acum, împrăştiind bălegar pe straturile pregătite pentru însămânţat... Îl durea mijlocul de nu mai putea...

Era şapte jumătate, când, în sfârşit, extenuat, o auzi pe Mătuşa Petunia, chemându-l.

— Hai, vino! Şi calcă pe ziar!

Harry intră bucuros în umbra bucătăriei care sclipea de curăţenie. Pe frigider se afla prăjitura acelei seri, un morman enorm de frişcă, ornat cu violete din zahăr. O pulpă de porc se rumenea la cuptor.

— Mănâncă repede! Familia Mason trebuie să sosească din clipă în clipă, se răsti Mătuşa Petunia, arătându-i două felii de pâine şi o bucată de brânză.

Era deja îmbrăcată cu rochia ei de seară, roz-somon.

Harry se spălă pe mâini şi se năpusti asupra cinei sale jalnice. În clipa în care termină, Mătuşa Petunia îi şi luă farfuria din faţă.

— Sus! Grăbeşte-te!

Pe când trecea prin faţa uşii de la sufragerie, Harry îi zări pe Unchiul Vernon şi pe Dudley, în sacou şi cravată. Abia urcase scările, când se auzi soneria şi Unchiul Vernon, furios, apăru în capul scărilor.

— Ţine minte băiete, un sunet şi...

Harry se duse la el în cameră în vârful picioarelor şi se strecură înăuntru, închise uşa şi dădu să se trântească pe pat.

Problema era că patul era deja ocupat de altcineva!...

Capitolul II

AVERTISMENTUL LUI DOBBY

Harry reuşi cu greu să se stăpânească să nu ţipe. Micuţa creatură de pe pat avea urechi mari, ca de liliac, şi ochi mari, verzi, bulbucaţi, cât nişte mingi de tenis. Harry îşi dădu imediat seama că erau aceiaşi ochi care îl priviseră de dimineaţă din gardul viu.

În timp ce se uitau ochi în ochi, Harry auzi vocea lui Dudley din hol:

— Pot să vă iau hainele, doamnă şi domnule Mason?

Creatura se dădu jos din pat şi se înclină atât de tare, mai să atingă covorul cu vârful nasului său lung şi subţire. Harry observă că era îmbrăcată cu ceva care semăna cu o faţă de pernă veche, cu găuri pentru mâini şi picioare.

— Aăă... bună..., zise Harry, pe un ton nervos.

— Harry Potter! zise creatura, cu o voce piţigăiată care, spre groaza lui Harry, se putea auzi prea bine de jos. De atâta timp vroia Dobby să vă cunoască, domnule... e aşa o onoare...

— M-Mulţumesc, zise Harry, lipindu-se de perete, până la scaunul de la birou şi adâncindu-se în el, lângă Hedwig, care dormea dusă în colivia ei încăpătoare. Ar fi vrut să întrebe „Ce eşti tu?”, dar se temu să nu pară nepoliticos, aşa că întrebă:

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Dobby, domnule. Doar Dobby, atât! Sunt spiriduşul unei case, răspunse creatura.

— A, da? zise Harry. Hm... nu vreau să fiu nepoliticos, dar nu este cel mai bun moment să am un spiriduş în camera mea...

Din sufragerie răsună râsul Mătuşii Petunia, fals şi strident. Spiriduşul se luă cu mâinile de cap.

— Nu că nu sunt încântat de cunoştinţă, zise Harry repede, dar de ce ai venit la mine, pot să te ajut cu ceva?

— Ah, da, domnule, zise Dobby, devenind serios. Dobby a venit să-ţi spună, domnule... O, e foarte greu, domnule... Dobby nu ştie de unde să înceapă...

— Stai jos, zise Harry, politicos, arătând spre pat.

Spre disperarea lui, spiriduşul izbucni într-un plâns zgomotos.

— Să... să stau jos... niciodată... niciodată!...

Lui Harry i se păru că vocile de jos se opriseră.

— Îmi pare rău, şopti el, n-am vrut să te jignesc sau ceva de genul ăsta...

— Să îl jigneşti pe Dobby, cum aşa, domnule?! hohoti spiriduşul. Dobby nu a fost poftit niciodată să stea jos... ca un egal...

Spunând tot timpul „Şşt!” şi încercând să-l liniştească, în acelaşi timp, Harry îl conduse pe Dobby până la pat. Spiriduşul se aşeză, sughiţând, părând o păpuşă uriaşă şi foarte urâtă. În sfârşit, reuşi să-şi stăpânească sughiţul şi suspinele şi rămase cu ochii săi mari şi verzi aţintiţi asupra lui Harry, cu o expresie de profundă adoraţie.

— Se pare că nu prea ai întâlnit vrăjitori cumsecade...

Dobby clătină capul dintr-o parte în alta şi se ridică fără de veste, lovindu-se cu capul de fereastră şi strigând:

— Dobby, foarte rău! Rău de tot!

— Opreşte-te!... Ce faci? întrebă Harry, stupefiat.

Îl dezlipi de fereastră şi îl aduse iar pe pat.

Hedwig se trezise cu un ţipăt deosebit de puternic şi lovea cu putere barele coliviei.

— Dobby a trebuit să se pedepsească, domnule, zise spiriduşul care se uita dintr-o dată cruciş. Dobby aproape că şi-a vorbit familia de rău, domnule...

— Familia ta?

— Familia de vrăjitori, pe care o slujeşte Dobby, domnule... Dobby este un spiriduş căruia îi este destinat să servească numai o singură familie, pentru totdeauna...

— Ei ştiu că eşti aici? întrebă Harry, curios.

Dobby se cutremură.

— O, nu, domnule, nu... Dobby va trebui să se pedepsească aspru pentru această vizită, domnule. Dobby va trebui să-şi prindă urechile în uşa de la cuptor timp de două ore pentru asta. Dacă ar şti, domnule...

— Dar nu o să observe dacă o să ai urechile prinse în cuptor?

— Nu cred. Dobby trebuie să se pedepsească întotdeauna pentru ceva, domnule. Ei îl lasă pe Dobby să

se pedepsească ori de câte ori vrea, domnule, ba chiar îi dau pedepse suplimentare, uneori...

— Dar de ce nu pleci de la ei? De ce nu evadezi?

— Un spiriduş trebuie să fie eliberat, domnule, iar familia lui nu-l va elibera niciodată pe Dobby... Dobby va trebui să o slujească până la moarte, domnule...

Harry îl urmărea atent.

— Şi eu care credeam că eu sunt pedepsit pentru că mai am de stat încă o lună aici, zise el. În comparaţie cu familia ta, familia Dursley pare aproape umană. Şi nu te poate ajuta nimeni? Eu, de pildă...

În aceeaşi clipă, Harry şi-ar fi dorit să nu fi scos nici un cuvânt. Dobby se cufundase iar într-o mare de mulţumiri zgomotoase.

— Te rog, îi şopti Harry, speriat, taci, te rog! Dacă te aud... dacă află familia Dursley că eşti aici...

— Harry Potter întreabă dacă îl poate ajuta pe Dobby... Dobby auzise de faima dumneavoastră, dar Dobby nu ştia cât de bun sunteţi, domnule...

Harry, care simţea că era neobişnuit de aprins la faţă, îi spuse:

— Orice ai auzit despre măreţia mea sunt simple aiureli!

Nici măcar nu sunt primul din clasă, Hermione este cea care...

Dar se opri pentru că nu vroia să sufere, gândindu-se la Hermione.

— Harry Potter este modest şi bun, zise Dobby, plin de respect, iar ochii săi sferici străluciră de emoţie. Harry Potter nu vorbeşte de triumful său asupra Celui-Al-Cărui-Nu-me-Nu-Trebuie-Rostit...

— Cap-de-Mort? întrebă Harry.

Dobby îşi acoperi urechile şi se văită:

— Ah, nu-i pronunţaţi numele, domnule! Nu i-l pronunţaţi, vă rog!

— Iartă-mă, ştiu că unora le este greu să vorbească despre el. De exemplu, Ron, prietenul meu...

Şi iar se opri. Şi la Ron îi era greu să se gândească...

Dobby se aplecă spre Harry, cu ochii cât cepele.

— Dobby a auzit, zise el răguşit, că Harry Potter s-a întâlnit cu Lordul Întunericului pentru a doua oară, acum câteva săptămâni... de care a scăpat iar...

Harry aprobă din cap şi ochii lui Dobby se umplură subit de lacrimi.

— Ah, domnule, suspină el, înfundându-şi faţa în colţul feţei de pernă cu care era îmbrăcat. Harry Potter este viteaz şi curajos. A înfruntat atâtea pericole! Dar Dobby a venit să îl apere pe Harry Potter, să-l prevină, chiar dacă apoi trebuie să-şi bage urechile în cuptor... Harry Potter nu trebuie să se întoarcă la Hogwarts!

Se lăsă o tăcere deplină, întreruptă doar de sunetul furculiţelor şi al cuţitelor de jos şi de vocea difuză a Unchiului Vernon.

— Po-Poftim? izbucni Harry. Dar trebuie să mă întorc... trimestrul începe pe întâi septembrie. Este singurul lucru care mă ţine în viaţă. Tu nu ştii cum este aici. Locul meu nu este aici. Locul meu este în lumea ta, la Hogwarts!

— Nu, nu, nu, chiţăi Dobby, scuturându-şi capul atât de tare, încât îi fluturau urechile. Harry Potter trebuie să stea unde este în siguranţă. Este prea important, prea bun, pentru a dispărea pentru totdeauna. Dacă Harry Potter se întoarce la Hogwarts, se va afla în pericol de moarte.

— De ce? întrebă Harry, surprins.

— E vorba de un complot, Harry Potter, care o să facă să se întâmple lucruri groaznice la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, în acest an, şopti Dobby, tremurând din toate încheieturile. Dobby ştie asta de luni de zile, domnule, Harry Potter nu trebuie să se expună pericolului. Este o persoană mult prea importantă, domnule!

— Ce lucruri îngrozitoare? întrebă Harry, fără să stea pe gânduri. Cine complotează?

Dobby scoase un zgomot înăbuşit, ca şi cum l-ar fi strâns cineva de gât, apoi începu să se dea cu capul de perete, înnebunit.

— Destul! se rugă Harry, luând spiriduşul de mână pentru a-l opri. Nu-mi poţi spune, înţeleg. Dar de ce mă avertizezi, atunci?

Un gând tulburător îi trecu prin minte.

— Stai puţin, asta are vreo legătură cu Cap-de-... scuză-mă... cu Ştii-Tu-Cine? Ai putea să dai doar din cap, adăugă el în grabă, în timp ce capul lui Dobby se apropia îngrijorător de mult de perete.

Încet, Dobby scutură din cap.

— Nu, nu Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit, domnule.

Însă ochii lui Dobby se măriseră parcă şi mai mult, încercând să-i dea un indiciu lui Harry. Acesta însă era în ceaţă complet.

— Doar n-are fraţi, nu? încercă Harry să ghicească.

Dobby clătină iar capul, holbându-se mai mult ca niciodată.

— Păi, atunci nu ştiu cine ar putea să facă lucruri îngrozitoare la Hogwarts, zise Harry. Adică, mai este Dumbledore, unu la mână... Ştii cine este Dumbledore, nu?

Dobby îşi înclină capul.

— Albus Dumbledore este cel mai bun director pe care l-a avut Hogwarts vreodată.

— Dobby ştie, domnule. Dobby a auzit că puterile lui Dumbledore sunt opuse celor ale Ştim-Noi-Cui şi la fel de puternice.

Vocea lui Dobby coborî subit la şoaptă:

— Există puteri pe care Dumbledore nu... pe care nici un vrăjitor decent nu le-ar...

Şi înainte ca Harry să îl poată opri, Dobby sări de pe pat, puse ochii pe veioza lui Harry şi cu icneli asurzitoare începu să se lovească în cap cu ea.

Se lăsă un moment de tăcere apăsătoare la parter. Două secunde mai târziu, cu inima zbătându-i-se în piept, Harry îl auzi pe Unchiul Vernon pe hol, spunând către musafiri:

— Probabil că şmecherul de Dudley a lăsat iar televizorul deschis... Ce drăcuşor de copil!

— Repede! În şifonier! şopti Harry şi îl îndesă pe Dobby acolo.

Închise uşa şi se aruncă pe pat, exact în clipa în care se deschidea uşa.

— Ce naiba faci? zise Unchiul Vernon printre dinţi, îngrozitor de aproape de faţa lui Harry. Tocmai mi-ai nenorocit poanta bancului cu jucătorul de golf japonez... Încă un sunet şi o să-ţi doreşti să nu te fi născut, băiete!

Ieşi val-vârtej din cameră.

Tremurând, Harry deschise uşa şifonierului, ca să iasă Dobby.

— Vezi cum este aici? îl întrebă Harry. Înţelegi de ce trebuie să mă întorc la Hogwarts? Este singurul loc unde am... ăăă... cred că am prieteni...

— Prieteni care nici măcar nu-i scriu lui Harry Potter? întrebă Dobby cu viclenie.

— Presupun că au fost... Stai puţin, spuse Harry, încruntat, de unde ştii tu că nu mi-au scris prietenii mei?

Dobby îşi târşâi picioarele.

— Harry Potter nu trebuie să fie supărat pe Dobby... Dobby a vrut să facă bine...

— Mi-ai oprit scrisorile?

— Dobby le are la el, domnule, zise spiriduşul şi, îndepărtându-se precaut de Harry, scoase un teanc de scrisori din faţa de pernă pe care o purta. Harry zări scrisul îngrijit al Hermionei, scrisul urât al lui Ron, până şi nişte măzgălituri care semănau cu scrisul lui Hagrid.

Dobby clipi neliniştit.

— Harry Potter nu trebuie să fie supărat... Dobby a sperat... dacă Harry Potter ar fi crezut că prietenii l-au uitat... Harry Potter nu ar mai fi vrut să se întoarcă, domnule...

Harry nu îl mai asculta. Încercă să înşface scrisorile, dar Dobby se feri.

— Harry Potter o să le aibă, domnule, dacă îi promite lui Dobby că nu se întoarce la Hogwarts. Ah, domnule, este un pericol, pe care nu trebuie să îl înfruntaţi! Promiteţi-mi că n-o să vă întoarceţi, domnule!

— Nu-ţi promit, spuse Harry, furios. Dă-mi scrisorile prietenilor mei!

— Atunci Harry Potter nu-i lasă lui Dobby cale de întoarcere, spuse spiriduşul cu tristeţe.

Înainte ca Harry să apuce să se mişte, Dobby era deja lângă uşă. O deschise şi o zbughi la parter, pe scări.

Cu gura uscată, cu stomacul cât o nucă, Harry ţâşni după el, încercând să nu facă nici un zgomot. Ultimele şase trepte le sări, pur şi simplu, aterizând ca o pisică pe covorul din hol, cu ochii după Dobby. Din sufragerie, îl auzi pe Unchiul Vernon spunând:

— ... povestiţi-i Petuniei întâmplarea aceea amuzantă despre instalatorii americani, doamnă Mason, abia aşteaptă s-o audă...

Harry fugi pe hol până în bucătărie şi simţi cum i se face un gol imens în locul stomacului.

Prăjitura, minunata capodoperă a Mătuşii Petunia, muntele de frişcă şi violete de zahăr, plutea în apropiere de tavan. Chircit deasupra unui bufet dintr-un colţ, stătea nimeni altul, decât Dobby!

— Nu, exclamă Harry, te rog... o să mă omoare...

— Harry Potter trebuie să promită că nu se mai întoarce la şcoală...

— Dobby... te rog...

— Spuneţi, domnule...

— Nu pot!

Dobby îi aruncă o privire tragică.

— Atunci Dobby trebuie să o facă, domnule, pentru binele lui Harry Potter.

Prăjitura se împrăştie pe podea, cu o bufnitură care îl încremeni pe Harry. Frişca împroşcă ferestrele şi pereţii,

iar platoul pe care se afla se făcu ţăndări. Ca o plesnitură de bici, Dobby se făcu nevăzut.

Se auziră ţipete din sufragerie şi Unchiul Vernon dădu buzna în bucătărie, unde îl găsi pe Harry, înlemnit din cauza şocului, acoperit din cap până-n picioare cu desertul Mătuşii Petunia.

La început, Unchiul Vernon încercă să salveze aparenţele („Oh, e nepotul nostru... e foarte timid... nu suportă oamenii străini, aşa că l-am ţinut sus...), însă, după ce îşi conduse musafirii înapoi în sufragerie, se întoarse şi îi promise solemn lui Harry că îl va jupui de viu, după ce pleacă familia Mason, şi îi dădu o mătură să cureţe murdăria. Mătuşa Petunia scoase nişte îngheţată din frigider şi Harry, încă tremurând, începu să frece pardoseala.

Chiar şi aşa, Unchiul Vernon încă ar mai fi putut să încheie contractul, dacă n-ar fi fost bufniţa.

Mătuşa Petunia tocmai împărţea la toţi nişte bomboane cu mentă, pentru digestie, când o bufniţă enormă năvăli pe fereastra sufrageriei, lăsând o scrisoare pe capul doamnei Mason, după care făcu cale-ntoarsă. Doamna Mason scoase un ţipăt înspăimântător şi fugi din casă, mormăind ceva despre smintiţi şi apucaţi. Domnul Mason a mai rămas doar cât să explice că soţiei sale îi era foarte frică de păsări, de toate formele şi mărimile, şi să întrebe dacă asta înţeleg ei printr-o glumă...

Harry stătea în bucătărie, strângând mătura în mâini, în timp ce Unchiul Vernon se îndrepta spre el, cu o sclipire malefică în ochii săi mici.

— Citeşte-o! şuieră el, fluturând scrisoarea lăsată de bufniţă. Haide, citeşte-o!

Harry o luă. Nu era o felicitare de ziua lui.

Dragă domnule Potter, Am fost informaţi că în locuinţa dumneavoastră a fost folosită o Vrajă Plutitoare în această seară, la ora nouă şi douăsprezece minute.

După cum ştiţi, vrăjitorii minori nu au voie să folosească magia în afara şcolii şi dacă veţi continua să mai faceţi vrăji veţi fi exmatriculat. (Decretul pentru restrângerea, în limite rezonabile, a vrăjitoriilor din partea minorilor, 1875, Paragraful C).

De asemenea, dorim să vă reamintim că orice activitate magică detectabilă de către membrii comunităţii non-magice (a Încuiaţilor) este un delict grav, în concordanţă cu articolul 13 al Confederaţiei Internaţionale de Tăinuire a Statutului Vrăjitorilor.

Vacanţă plăcută, Cu respect, Mafalda Hopkirk

Oficiul de Folosire Nepermisă a Magiei

Ministerul Magiei

Harry îşi ridică ochii de pe scrisoare şi înghiţi în sec.

— Nu ne-ai spus că nu ai voie să faci vrăji în afara şcolii, spuse Unchiul Vernon, cu o strălucire furioasă în ochi. Ai uitat să ne informezi... ţi-a ieşit din minte, îndrăznesc să spun...

Se aplecă peste Harry ca un buldog enorm, cu colţii dezgoliţi.

— În acest caz, am veşti noi pentru tine, băiete... te sechestrez... nu te vei mai întoarce niciodată la şcoala aia... niciodată... şi dacă încerci să scapi prin magie, treaba ta, te exmatriculează!

Râzând ca un apucat, îl târî pe Harry înapoi, în camera lui.

Unchiul Vernon se dovedi la fel de rău, ca şi cuvintele sale. În dimineaţa următoare plăti un om să pună zăbrele la fereastra lui Harry. El însuşi montă o uşiţă, ca pentru pisici, pe unde i se putea strecura mâncarea, de trei ori pe zi. Îi dădeau voie să folosească baia dimineaţa şi seara. În rest, era tot timpul închis în camera lui.

Trecură trei zile şi familia Dursley nu părea să revină asupra hotărârii, iar Harry nu vedea nici o cale de ieşire din acea situaţie. Stătea pe pat şi privea cum soarele apunea, dincolo de zăbrelele de la fereastra lui. Se întreba cu tristeţe ce se va întâmpla cu el şi cum se va sfârşi totul.

La ce îl ajuta să scape cu ajutorul magiei din cameră, dacă ar fi fost exmatriculat pentru asta? Viaţa în casa de la numărul 4, de pe Aleea Boschetelor, era mai tristă ca niciodată. Acum familia Dursley ştia că nu riscă să fie transformată în cine ştie ce. Harry îşi pierduse singura armă împotriva lor. Dobby îl salvase pe Harry de întâmplările nefericite de la Hogwarts, însă după cum mergeau lucrurile se părea că oricum va muri de foame.

Uşiţa se deschise şi apăru mâna Mătuşii Petunia, împingând în cameră o farfurie de supă la conservă. Harry,

care era mort de foame, sări de pe pat şi se năpusti asupra ei. Supa era rece bocnă, dar sorbi jumătate din ea dintr-o înghiţitură. Traversă apoi camera spre colivia lui Hedwig şi îi strecură şi ei printre gratii nişte legume zemoase. Ea se înfoie toată şi îi aruncă o privire de imens dezgust.

— Nu ajută la nimic dacă eşti mofturoasă, este tot ce avem, spuse Harry, sumbru.

Puse farfuria la loc, lângă uşiţă, şi se întinse iar pe pat, chiar mai înfometat decât fusese înainte să mănânce supa. Presupunând că ar mai fi supravieţuit încă patru săptămâni, ce se va întâmpla când nu o să apară la Hogwarts? Oare îi va observa cineva lipsa? Va fi trimis cineva să vadă de ce nu s-a întors? Vor putea să convingă familia Dursley să-i dea drumul?

Camera se întuneca. Obosit, cu burta goală, cu mintea năpădită de întrebări fără răspuns, căzu într-un somn neliniştit.

Visă că era expus într-o cuşcă la Grădina Zoologică, cu o plăcuţă prinsă de cuşcă, pe care scria „Vrăjitor minor”. Oamenii se zgâiau la el cum zăcea, înfometat şi slăbit, pe un pat de paie. Îl văzu pe Dobby în mulţime şi îl strigă, cerându-i ajutorul, dar Dobby îi răspunse, cu încăpăţânare: „Harry Potter este în siguranţă acolo, domnule!” şi dispăru. Apărură şi soţii Dursley, cu Dudley, care zăngănea barele cuştii şi râdea de el.

— Termină! murmură Harry în somn, în timp ce zăngănitul continua să îi răsune în cap. Lasă-mă în pace… încetează… încerc să dorm…

Deschise ochii. Lumina lunii se revărsa printre gratiile ferestrei. Cineva îl fixa cu privirea din spatele barelor, cineva pistruiat, cu păr roşcat şi nas lung...

Ron Weasley era la fereastra lui Harry.

Capitolul III

VIZUINA

— Ron! şopti Harry, târându-se la fereastră şi deschizând-o ca să poată vorbi printre bare. Ron, cum ai ajuns aici?... Ce...

Harry rămase tablou, când îşi dădu seama ce vedea cu adevărat. Ron se apleca spre el dintr-o maşină turcoaz, parcată în aer. De pe locurile din faţă făceau fel de fel de mutre Fred şi George, fraţii gemeni, mai mari, ai lui Ron.

— Ce faci, Harry? întrebă Ron. De ce nu mi-ai răspuns la scrisori? Te-am invitat de vreo douăsprezece ori să vii să stai la mine, apoi a venit tata şi mi-a spus că ai primit un avertisment oficial pentru folosirea magiei de faţă cu Încuiaţii...

— N-am fost eu... Dar cum a aflat?

— Lucrează la Minister, zise Ron. Ştii că nu avem voie să facem vrăji în afara şcolii...

— Tu vorbeşti? Cam scumpă pentru tine, nu crezi? spuse Harry, uitându-se la maşină.

— Asta nu se pune la socoteală, spuse Ron. Am împrumutat-o, este a tatei, nu am făcut vrăji. Dar să faci vrăji de faţă cu Încuiaţii ăia cu care stai...

— Ţi-am spus că nu eu... Dar e prea lungă povestea să ţi-o spun acum. Uite ce vreau să te rog: să le explici celor de la Hogwarts că familia Dursley mă ţine prizonier şi bineînţeles că nu mă pot elibera prin magie, că o să creadă Ministerul că este a doua vrajă în trei zile şi o să...

— Calmează-te, zise Ron, am venit să te luăm cu noi.

— Dar nici tu nu mă poţi scoate de aici prin vrăji...

— Nici nu-i nevoie, spuse Ron, râzând şi arătând spre locurile din faţă. Ai uitat cine e cu mine...

— Leagă asta de bare, spuse Fred, aruncând o sfoară spre Harry.

— Dacă se trezeşte familia Dursley, sunt mort, zise Harry, legând sfoara de bară, în timp ce Fred pornea maşina.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Fred, şi dă-te înapoi!

Harry se dădu înapoi, în umbra camerei, lângă Hedwig, care părea să fi înţeles cât de important era să nu se mişte şi să tacă.

Maşina scrâşnea din ce în ce mai tare şi deodată, cu un zgomot înfiorător, barele se desprinseră de fereastră, Fred înaintând cu maşina prin aer. Ajungând la fereastră, Harry văzu gratiile plutind la câţiva metri de pământ. Ron

le trase cu greu în maşină. Harry ascultă atent, însă nu se auzea nimic dinspre dormitorul soţilor Dursley.

Când barele fură în siguranţă pe bancheta din spate, lângă Ron, Fred încercă să apropie cât mai mult maşina de fereastra lui Harry.

— Urcă! zise Ron.

— Dar toate lucrurile mele de la Hogwarts... bagheta... mătura...

— Unde sunt?

— Închise în nişa de sub scări şi n-am cum să ies din cameră.

— Nici o problemă, zise George de pe locul din faţă. La o parte, Harry!

Fred şi George escaladară cu grijă fereastra de la camera lui Harry. „Ce-i al lor e-al lor!” se gândi Harry, în timp ce George încerca să deschidă uşa cu un ac de păr.

— Mulţi vrăjitori cred că este o pierdere de timp să ştii trucurile astea infantile ale Încuiaţilor, dar eu cred că merită să le înveţi, chiar dacă îţi iau ceva timp.

Se auzi un — CLIC! — şi uşa se dădu de perete.

— Deci, noi luăm cufărul, tu ia tot ce poţi din cameră şi dă-i-le lui Ron, şopti George.

— Aveţi grijă la ultima treaptă, scârţâie, îi avertiză Harry, pe când gemenii dispăreau în întuneric.

Harry dădu un ocol camerei, strângându-şi lucrurile şi dându-i-le mai departe lui Ron. Apoi se duse să-i ajute pe

Fred şi pe George să împingă cufărul pe scări. Harry îl auzi pe Unchiul Vernon tuşind.

Într-un sfârşit, gâfâind, ajunseră sus şi traseră cufărul spre fereastra lui Harry. Fred se urcă în maşină ca să-l ajute pe Ron să tragă cufărul în maşină, în timp ce Harry şi George îl împingeau din cameră. Încetul cu încetul, cufărul alunecă peste pervaz.

Unchiul Vernon tuşi iarăşi.

— Încă puţin, gâfâi Fred, care trăgea din maşină, mai împingeţi o dată...

Harry şi George mai împinseră puţin şi cufărul ajunse pe bancheta din spate a maşinii.

— În ordine, hai să mergem, şopti George.

Dar când se urcă pe pervaz, Harry auzi un ţipăt prelung din spatele lui, urmat imediat de tunetul vocii Unchiului Vernon:

— BUFNIŢA AIA BLESTEMATĂ!

— Am uiat-o pe Hedwig!

Harry traversă camera, exact când se aprinse lumina din hol, înşfăcă repede colivia lui Hedwig, se duse la fereastră şi i-o dădu lui Ron. Se căţără pe cufăr, tocmai când Unchiul Vernon îmbrânci uşa, care se izbi de perete.

Preţ de o secundă, Unchiul Vernon rămase încremenit în pragul uşii, apoi scoase un răcnet, ca un taur furios, şi se năpusti asupra lui Harry, prinzându-l de gleznă.

Ron, Fred şi George îl apucară pe Harry de mâini şi îl traseră cu putere.

— Petunia! răcni Unchiul Vernon. Scapă! SCAPĂ!

Fraţii Weasley se opintiră şi piciorul lui Harry alunecă din mâinile Unchiului Vernon. În momentul în care Harry era în maşină şi portiera se închidea în urma lui, Ron strigă „Accelerează, Fred!” şi maşina ţâşni spre lună.

Lui Harry nu-i venea să creadă... Era liber! Se aplecă pe geam şi aerul nopţii îi înfoie părul. Vedea acoperişul din Aleea Boschetelor, care se făcea tot mai mic. Unchiul Vernon, Mătuşa Petunia şi Dudley rămăseseră încremeniţi la fereastra lui Harry.

— Pe vara viitoare! strigă Harry.

Fraţii Weasley izbucniră în râs şi Harry se aşeză la locul lui, cu gura până la urechi.

— Dă-i drumul lui Hedwig, îi spuse el lui Ron, să zboare în spatele nostru. Nu şi-a mai întins aripile de secole!

George îi dădu acul de păr lui Ron şi peste câteva minute Hedwig ieşi bucuroasă pe fereastra maşinii, zburând pe lângă ei, ca o nălucă.

— Hai, povesteşte-ne, Harry! zise Ron, nerăbdător. Ce s-a întâmplat?

Harry le povesti despre Dobby, şi cum îl avertizase el, şi despre tot circul cu prăjitura. După ce termină, urmă un moment de tăcere.

— Foarte ciudat, spuse Fred într-un sfârşit.

— Cu siguranţă, este ceva putred aici, adăugă George. Şi nu ţi-a spus cine pune la cale toate chestiile alea?

— Nu cred că avea voie, spuse Harry. Ţi-am spus că de câte ori îi scăpa ceva, începea să se dea cu capul de pereţi.

Îi văzu pe Fred şi pe George uitându-se unul la celălalt.

— Credeţi că m-a minţit? întrebă Harry.

— Păi, spuse Fred, hai s-o luăm de la capăt... Spiriduşii caselor ştiu vrăji puternice, dar în cele mai multe cazuri nu le pot folosi fără permisiunea stăpânilor. Presupun că bătrânul Dobby a fost trimis să te împiedice să te întorci la Hogwarts. O glumă proastă a cuiva. Ştii pe cineva de la şcoală care-ţi poartă pică?

— Da, ziseră Harry şi Ron în acelaşi timp.

— Draco Reacredinţă, le explică Harry. El mă urăşte.

— Draco Reacredinţă? repetă George, întorcându-se spre el. Doar nu e fiul lui Lucius Reacredinţă?

— Cred că da, nu e un nume prea des întâlnit, nu? zise Harry. De ce?

— L-am auzit pe tata vorbind despre el, spuse George. Era un adept al lui Ştii-Tu-Cine.

— Şi când Ştii-Tu-Cine a dispărut, continuă George, întorcându-se pentru a-l putea privi pe Harry, Lucius Reacredinţă s-a întors la noi, spunând că el nu a intenţionat să se întâmple nimic din toate acelea. Aiurea! Tata crede că este în tabăra lui Ştii-Tu-Cui...

Harry mai auzise şi altă dată de familia Reacredinţă şi nu era surprins deloc. Pe lângă Draco, Dudley Dursley era un copil bun, sensibil şi înţelept.

— Nu ştiţi dacă familia Reacredinţă are vreun spiriduş al casei? întrebă Harry.

— Păi, al oricui o fi, trebuie să fie o familie veche de vrăjitori, foarte bogată, zise Fred.

— Da, mama tot timpul spune că ar vrea şi ea un spiriduş al casei care să calce rufele, spuse George... N-avem decât un vârcolac amărât, în pod, şi pitici, în toată grădina. Spiriduşii caselor stau în conacuri şi castele şi alte locuri din astea, n-ai prinde unul în casa noastră...

Harry tăcea. Ţinând cont că Draco Reacredinţă avea tot ce era mai bun, probabil că familia lui înota în aur vrăjitoresc. Şi-l închipuia pe Draco plimbându-se ţanţoş în jurul unui conac somptuos. Da, îi stătea în fire lui Draco să-şi trimită servitorul să-l împiedice pe Harry să se întoarcă la Hogwarts... Oare greşise când se încrezuse în Dobby?!

— Oricum, mă bucur că am venit să te luăm, spuse Ron. Mă îngrijorasem când am văzut că nu-mi răspundeai la scrisori. La început am crezut că era greşeala lui Errol...

— Cine este Errol?

— Bufniţa noastră. Un bufniţoi bătrân de când lumea. N-ar fi fost prima dată când ar fi leşinat în timpul unei misiuni. Aşa că am încercat să-l împrumut pe Hermes...

— Pe cine?

— Bufniţa pe care i-au cumpărat-o mama şi tata lui Percy când a fost făcut Perfect, spuse Fred, de pe locul din faţă.

— Dar nu a vrut să mi-l împrumute, zise Ron. Mi-a zis că avea nevoie de el.

— Percy se comportă tare ciudat vara asta, zise George, încruntându-se. Trimite o grămadă de scrisori şi stă foarte mult timp închis în camera lui... Adică, de câte ori poţi să lustruieşti o insignă de Perfect?... Conduci prea spre vest, Fred, adăugă el, arătând spre busola de pe bord.

Fred învârti volanul.

— Deci, tatăl vostru ştie că aţi luat maşina? întrebă Harry, intuind răspunsul.

— Păi... nu, spuse Ron, avea de lucru în seara asta. Sper că o vom putea pune la loc, în garaj, înainte să observe mama că am luat-o.

— Şi ce face până la urmă tatăl vostru la Minister?

— Lucrează în cel mai plictisitor departament, zise Ron. Oficiul de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiaţi.

— Ce anume?

— Obiectele făcute de Încuiaţi şi apoi vrăjite de noi, ştii tu... în cazul în care ajung iar în casele sau magazinele Încuiaţilor. Ca de pildă, anul trecut, când a murit o vrăjitoare bătrână şi serviciul ei de ceai a ajuns într-un magazin de antichităţi. L-a cumpărat o femeie, l-a dus acasă şi a vrut să le servească prietenelor ei ceaiul în noile

ceşcuţe. Îţi dai seama, a fost un coşmar... Tata a făcut ore suplimentare săptămâni la rând.

— Ce s-a întâmplat?

— Ceainicul a căpiat şi a început să împroaşte cu ceai în jur. Un om a ajuns chiar în spital, cu biscuiţii lipiţi de nas. Tata era înnebunit. Nu este decât el şi un vrăjitor bătrân, Perkins, în birou, şi au fost nevoiţi să facă Vrăji de Uitare şi tot felul de alte farmece, ca să acopere greşeala iniţială.

— Dar tatăl tău... maşina asta...

Fred spuse, râzând:

— Da, tata este pasionat după toate chestiile care au legătură cu Încuiaţii, magazia noastră este plină cu astfel de lucruri. Le desface în bucăţi, apoi le vrăjeşte şi le asamblează la loc. Dacă s-ar face un raid în casa noastră, tata ar fi primul care ar fi arestat. Mama e foarte supărată din cauza asta.

— Aia e strada principală, zise George, uitându-se peste parbriz. Ajungem în zece minute... La timp, tocmai se luminează de ziuă...

La est apăruse o linie rozalie.

Fred coborî maşina mai spre pământ şi Harry zări pâlcuri de copaci şi terenuri agricole.

— Suntem puţin în afara satului, spuse George, dragul nostru St. Catchpole...

Maşina zbura din ce în ce mai jos. Printre pomi se zărea acum marginea unui soare de un roşu-strălucitor.

— Victorie! zise Fred când, cu o uşoară bufnitură, atinseră pământul.

Aterizară lângă un garaj dărăpănat, într-o curte mică, şi Harry văzu pentru prima oară casa lui Ron.

Arăta de parcă la început fusese o cocină de porci, în jurul căreia se adăugaseră camere pe parcurs, până se formaseră mai multe etaje, atât de spiralate, de parcă ar fi fost susţinute numai prin magie (cum probabil că şi era, îşi aminti Harry). Pe acoperişul roşu se vedeau patru sau cinci hornuri. În faţa intrării era înfiptă o plăcuţă, pe care scria „Vizuina”. În jurul uşii se aflau nişte cizme şi un cazan ruginit. Mai multe găini maronii se foiau prin curte.

— Nu este mare lucru, zise Ron.

— Este minunat, zise Harry, bucuros, gândindu-se la Aleea Boschetelor.

Coborâră din maşină.

— Acum urcăm cu multă grijă, zise Fred, şi aşteptăm să ne cheme mama la micul dejun. Apoi tu, Ron, cobori în fugă şi zici „Mami, uite cine a venit aseară!”, iar ea o să fie foarte fericită să-l vadă pe Harry şi nimeni nu va şti că am luat maşina!

— Exact, zise Ron. Vino, Harry, eu dorm la...

Ron se înverzi deodată, cu ochii aţintiţi spre casă. Ceilalţi trei se întoarseră, în direcţia privirii lui.

Doamna Weasley mărşăluia prin curte, speriind găinile, şi era uimitor, pentru o femeie scundă, plinuţă şi

cu o expresie binevoitoare pe faţă, cât de bine putea să semene în acele momente cu un jandarm.

— Ah! făcu Fred.

— Doamne! zise George.

Doamna Weasley se proţăpi în faţa lor, cu mâinile în şolduri, privind când la o faţă vinovată, când la alta. Purta un şorţ înflorat, din buzunarul căruia ieşea o baghetă magică.

— Aşa, deci..., făcu ea.

— Bună dimineaţa, mami, spuse George, cu o voce care se vroia mieroasă, victorioasă.

— Aveţi vreo idee cât de îngrijorată am fost? zise doamna Weasley, şoptit, ceea ce nu prevedea nimic bun.

— Iartă-ne, mamă, dar ştii tu, a trebuit să...

Tuturor celor trei băieţi ai doamnei Weasley, deşi mult mai înalţi decât ea, li se înmuiară genunchii, în momentul în care furia ei se revărsă asupra lor.

— Paturile goale! Nici un bilet! Maşina dispărută... Dacă aţi fi avut un accident?... Eram înnebunită de grijă... Şi vouă, ce vă pasă?... Nu v-a păsat niciodată... Ei, lasă că vine tatăl vostru acasă!... N-am avut niciodată asemenea probleme cu Bill, Charlie sau cu Percy...

— Perfectul Percy, bombăni Fred.

— NU-I AJUNGI NICI LA DEGETUL MIC LUI PERCY! ţipă doamna Weasley, înfigându-şi un deget în pieptul lui

Fred. Aţi fi putut muri, aţi fi putut fi văzuţi, aţi fi putut să-l faceţi pe tatăl vostru să-şi piardă slujba...

Părea că durase ore întregi... Doamna Weasley ţipase până răguşise, după care se întoarse spre Harry, care se dădu un pas înapoi.

— Mă bucur tare mult să te văd, Harry, dragule, spuse ea. Vino să mănânci ceva!

Se întoarse şi intră în casă, iar Harry, după ce îi aruncă o privire descumpănită lui Ron, care dădu din cap, încurajator, o urmă înăuntru.

Bucătăria era mică şi cam îngrămădită. În mijloc se afla o masă de lemn, cu scaune, şi Harry se aşeză pe marginea unui scaun, uitându-se în jur. Nu mai fusese niciodată într-o casă de vrăjitori.

Pe ceasul de pe peretele din faţă exista o singură limbă şi nu avea cifre deloc. Pe margine erau scrise lucruri de genul: „Ora ceaiului”, „Ora de hrănit găinile” sau „Ai întârziat”. Deasupra şemineului, erau cărţi puse pe trei rânduri, ale căror titluri sunau cam aşa: „Vrăjiţi-vă propria brânză”, „Farmece şi prăjituri”, „Petreceri magice!” Şi dacă nu îl înşela auzul, radioul vechi, de lângă chiuvetă, tocmai anunţase: „Ora Vrăjilor, cu celebra vrăjitoare-cântăreaţă, Celestina Warbeck”.

Doamna Weasley se agita în jurul lor, gătind micul dejun, puţin absentă, aruncând priviri crunte fiilor ei, în timp ce punea nişte cârnaţi în tigaie, bombănind din când în când câte ceva, de genul „Nu ştiu ce-a fost în mintea voastră” sau „N-aş fi crezut niciodată”.

— Tu n-ai nici o vină, scumpul meu, îl linişti ea pe Harry, punându-i opt sau nouă cârnaţi în farfurie. Arthur şi cu mine ne-am făcut griji pentru tine. Chiar astă-noapte ne gândeam să mergem să te luăm noi înşine, dacă nu i-ai fi răspuns lui Ron până vineri. Dar chiar aşa (acum îi mai punea şi trei ouă ochiuri în farfurie), să zbori cu o maşină ilegală până în capătul celălalt al ţării... Dacă vă vedea cineva?...

Flutură bagheta cu dezinvoltură peste vasele de spălat din chiuvetă, care începură să se spele singure, zăngănind încetişor în fundal.

— Era înnorat, mamă! zise Fred.

— Nu vorbi cu gura plină! se răsti doamna Weasley.

— Îl ţineau nemâncat, mamă! zise George.

— Ei, şi tu! spuse doamna Weasley, dar pe un ton mult mai îndulcit, şi începu să-i taie lui Harry felii de pâine şi să i le ungă cu unt.

Atunci se produse o diversiune, în persoana unei siluete mici, roşcate, într-o cămaşă lungă de noapte, care intră în bucătărie, după care scoase un mic chiţăit şi fugi înapoi.

— Ginny, îi zise Ron lui Harry, abia şoptit. Sora mea. A vorbit de tine toată vara!

— Da, vrea şi un autograf de la tine, Harry, râse Fred, dar întâlni privirea mamei lui, îşi plecă privirile peste farfurie şi tăcu mâlc.

Nimeni nu mai zise nimic, până nu fură spălate şi puse la loc toate cele patru farfurii, ceea ce dură surprinzător de puţin.

— Măi să fie, sunt mort de oboseală, căscă Fred, cred că mă duc să mă culc şi...

— În nici un caz, se răţoi doamna Weasley. Este vina la că nu ai dormit azi-noapte. Vei curăţa grădina de pitici în locul meu, iar s-au adunat prea mulţi şi ne scapă de sub control.

— Of, mamă...

— Şi voi doi, la fel! adăugă ea, privind spre Ron şi Fred. Tu poţi să te duci să te culci, dragule, îi spuse ea lui Harry. Nu i-ai pus tu să zboare cu maşina aia afurisită.

Dar Harry, căruia nu îi era somn, zise repede:

— Îl ajut şi eu pe Ron, nu am mai văzut niciodată o dezpiticire...

— E foarte drăguţ din partea ta, scumpule, dar e o muncă plictisitoare, zise doamna Weasley. Staţi să vedem ce are de spus Lockhart despre asta...

Şi luă o carte groasă din teancul de pe şemineu. George începu să se vaite:

— Mamă, dar ştim cum să dezpiticim o grădină.

Harry se uită la coperta cărţii din mâna doamnei Weasley. Pe toată suprafaţa ei, erau scrise cu litere aurii cuvintele: „Ghidul paraziţilor domestici” de Gilderoy Lockhart. Pe copertă era o fotografie mare a unui vrăjitor foarte chipeş, cu păr blond şi ondulat şi cu ochi albaştri.

Ca peste tot în lumea magiei, poza se mişca şi vrăjitorul, despre care Harry credea că era Gilderoy Lockhart, le făcea obraznic cu ochiul. Doamna Weasley îi surâse.

— Ah, este minunat, zise ea, cunoaşte toţi paraziţii domestici, ştie despre ce vorbeşte! E o carte extraordinară…

— Mama îl simpatizează, spuse Fred, şoptit, dar suficient ca să fie auzit…

— Nu fi ridicol, Fred, spuse doamna Weasley, cu obrajii puţin îmbujoraţi. Dacă tot crezi că ştiţi mai bine ca Lockhart, duceţi-vă, începeţi, şi să vă ferească Sfântul să găsesc vreun pitic când vin în inspecţie.

Căscând şi bombănind, băieţii Weasley ieşiră din casă, urmaţi de Harry. Grădina era mare şi, după Harry, exact cum ar fi trebuit să fie o grădină. Familiei Dursley nu i-ar fi plăcut — erau multe buruieni şi iarba trebuia tunsă — dar la gard erau copaci mari şi noduroşi şi peste tot flori, despre care Harry nici nu auzise. Mai era şi un iaz mare, cu apă verzuie, plin cu broaşte.

— Şi Încuiaţii au pitici de grădină, ştii doar, îi spuse Harry lui Ron, în timp ce traversau gazonul.

— Da, am văzut lucrurile pe care ei le cred pitici, spuse Ron, aplecat şi cu capul într-o tufă. Ca nişte Moş Crăciuni mici cu undiţe…

Se auzi un protest, tufa se scutură şi Ron se ridică în picioare.

— Acesta este un pitic, zise el sumbru.

— Lasă-mă! Lasă-mă! chiţăi piticul.

În mod sigur nu semăna cu Moş Crăciun. Era mic şi cu un cap mare, chel şi noduros, exact ca un cartof. Ron îl ţinea la distanţă, în timp ce acesta dădea din picioruşe. Îl luă de glezne şi îl întoarse cu capul în jos.

— Aşa trebuie să faci, zise el.

Ridică piticul deasupra capului („Lasă-mă!") şi începu să-l rotească în cercuri mari asemenea unui lasou. Văzând cât de şocat era Harry, Ron adăugă:

— Nu îi doare, trebuie doar să-i ameţeşti, ca să nu mai găsească drumul spre găurile lor.

Îi dădu drumul piticului, care zbură cinci metri în aer şi apoi ateriză cu o bufnitură, după gard, în plin câmp.

— Jalnic, zise Fred. Pariez că eu îl arunc pe al meu mai departe de movila aia.

Harry învăţă repede să nu-i mai compătimească pe pitici. Primului a vrut să-i dea drumul, pur şi simplu, după gard, dar piticul, simţindu-i slăbiciunea, îşi înfipse dinţii ca acele în degetul lui Harry. Se chinui mult să-l desprindă de pe deget şi să-l azvârle, dar când o făcu...

— Uau, Harry, cred că l-ai aruncat cam la douăzeci de metri...

În curând, ploua cu pitici.

— Vezi, nu sunt prea deştepţi, spuse George, prinzând cinci sau şase pitici deodată. Cum află că are loc dezpiticirea se îmbulzesc să iasă să vadă ce se întâmplă. Ai crede că s-au învăţat până acum să stea cuminţi, dar...

Curând, ceata de pitici de pe câmp începu să meargă în partea opusă, cu coada între picioare şi umerii lăsaţi.

— Se vor întoarce, zise Ron, privind piticii dispărând în partea opusă a câmpului. Le place la nebunie aici... Tata este prea blând cu ei, crede că sunt amuzanţi...

Chiar în acel moment, se trânti uşa de la intrare.

— A venit! spuse George. A venit tata!

Şi fugiră din grădină, înapoi în casă.

Domnul Weasley era cufundat într-un scaun de bucătărie, cu ochelarii daţi jos de pe nas şi cu ochii închişi. Era un om slab, cu un început de chelie, dar puţinul păr care îi mai rămăsese era la fel de roşu ca cel al copiilor săi. Purta o mantie verde, lungă, prăfuită şi uzată.

— Ce noapte, mormăi el, apucând ceainicul şi uitându-se la copiii din jurul lui. Nouă raiduri! Nouă! Şi bătrânul Mondungus Fletcher a încercat să îmi întindă o cursă când nu eram atent...

Domnul Weasley luă o gură bună de ceai şi oftă.

— Ai găsit ceva, tată? întrebă Fred, nerăbdător.

— N-am găsit decât nişte chei care se micşorează şi un ibric muşcător, căscă domnul Weasley. Au fost nişte lucruri necurate, dar nu în departamentul meu. Lui Mortlake i s-a luat un interogatoriu în legătură cu nişte dihori foarte bătrâni, dar era treaba celor de la Comitetul Farmecelor Experimentale, Doamne-ajută...

— De ce s-ar obosi cineva să facă nişte chei să se micşoreze? spuse George.

— Ca momeală pentru Încuiaţi, oftă domnul Weasley. Vinde-le o cheie care se tot micşorează până dispare de tot, ca să nu o poată găsi când au nevoie... Desigur, este foarte greu să condamni pe cineva, pentru că nici un Încuiat nu ar recunoaşte că i se micşorează cheia... O să prefere să spună că a pierdut-o. Bată-i să-i bată, ar merge până în pânzele albe şi ar ignora magia, chiar dacă ar vedea cu ochii lor... Dar nici n-o să vă vină să credeţi ce lucruri au început să farmece ai noştri...

— MAŞINI, DE EXEMPLU?

Apăruse doamna Weasley, ţinând un vătrai lung ca pe o sabie. Ochii domnului Weasley se deschiseră. Privea cu vinovăţie spre soţia lui.

— Ma-Maşini, Molly, scumpo?

— Da, Arthur, maşini, zise doamna Weasley, cu ochi scăpărători. Poţi să crezi că un vrăjitor ar cumpăra o maşină ruginită, spunându-i soţiei lui că a luat-o doar ca să o demonteze şi să vadă cum merge, când de fapt o fermeca pentru a o face să zboare?

Domnul Weasley clipi des.

— Păi, draga mea, ar fi legal ce-a făcut, chiar dacă, hm... ar fi fost mai bine dacă... Eh... i-ar fi spus soţiei lui adevărul... Este o condiţie la lege, vezi tu... atâta timp cât persoana nu intenţionează să o conducă, faptul că maşina poate să zboare nu are nici o...

— Arthur Weasley, tu ai pus condiţia când ai scris legea aceea! strigă doamna Weasley. Ca să poţi continua să te joci în magazia ta cu prostiile alea făcute de Încuiaţi!

Şi dacă vrei să ştii, Harry a venit azi-dimineaţă cu maşina cu care tu nu intenţionai să zbori!

— Harry? spuse domnul Weasley, pierdut. Care Harry?

Se uită în jur, îl văzu pe Harry şi sări de pe scaun.

— Dumnezeule, chiar Harry Potter? Încântat de cunoştinţă, Ron ne-a povestit atâtea despre...

— Fiii tăi au zburat cu maşina acasă la Harry şi înapoi azi-noapte! strigă doamna Weasley. Ce spui despre asta, ei?

— Într-adevăr? întrebă domnul Weasley, curios. A mers bine? A-Adică... (văzuse ochii doamnei Weasley care scăpărau scântei)... n-a fost bine ce-aţi făcut, băieţi... foarte, foarte rău, desigur...

— Haide să-i lăsăm cu ale lor, îi şopti Ron lui Harry, în timp ce doamna Weasley se umflă ca o broască. Hai să îţi arăt camera mea!

Se strecurară din bucătărie pe un hol îngust şi apoi spre o scară cu trepte inegale, care mergea în zigzag prin toată casa. La al treilea etaj, o uşă era întredeschisă. Harry zări nişte ochi căprui privindu-l, înainte ca uşa să se trântească cu zgomot.

— Ginny, spuse Ron. Habar nu ai cât e de timidă, întotdeauna se poartă cam ciudat din cauza asta...

Mai urcară două etaje, până ajunseră în faţa unei uşi cu vopseaua jupuită şi cu o plăcuţă pe care scria: „Camera lui Ronald”.

Harry intră, aproape dând cu capul de tavan, şi făcu ochii mari. Era ca şi când ar fi intrat într-un furnal: aproape totul din camera lui Ron părea să fie în nuanţe de portocaliu-aprins: cuvertura de pe pat, pereţii, chiar şi tavanul. Apoi îşi dădu seama că aproape tot tapetul fusese acoperit cu postere care reprezentau aceiaşi şapte vrăjitori şi magicieni, toţi îmbrăcaţi cu nişte mantii portocalii, ţinând în mână mături şi făcând frenetic cu mâna.

— Echipa ta de Vâjthaţ? zise Harry.

— Tunurile din Chudley, spuse Ron, arătând spre cuvertura de pe pat, care era împodobită cu două iniţiale TC, negre, şi cu o ghiulea. Pe locul nouă în ligă!

Cărţile de vrăji ale lui Ron erau puse neglijent într-un colţ, lângă un morman de reviste cu benzi desenate, care păreau să fie toate numerele revistei „Aventurile lui Martin Miggs, Încuiatul nebun”. Bagheta magică a lui Ron se afla deasupra unui acvariu, plin cu mormoloci, pe pervaz, lângă şobolanul său mare şi gri, Pungaşul, care dormea la soare. Harry păşi peste un pachet de cărţi de joc Care-Se-Împart-Singure şi se uită pe fereastra micuţă. Pe câmpul îndepărtat vedea cum, unul câte unul, piticii se strecurau înapoi în curtea familiei Weasley. Apoi se întoarse spre Ron, care îl privea nerăbdător, parcă aşteptându-i părerea.

— Camera mea e cam micuţă, spuse Ron, repede, nu ca aceea pe care o aveai la Încuiaţi... Şi e chiar sub vârcolacul din pod, care bate tot timpul în ţevi şi mormăie...

Dar Harry, îi zâmbi larg şi spuse:

— Este cea mai grozavă casă în care am fost vreodată!

Urechile lui Ron deveniră brusc rozalii.

Capitolul IV

CALIGRAFIE ŞI PETE

Viata în „Vizuină” era cu totul altfel decât pe Aleea Boschetelor. Familiei Dursley îi plăcea să fie totul pus la punct şi îngrijit, pe când în casa familiei Weasley dădeai la tot pasul de neprevăzut şi de fel de fel de lucruri stranii. Harry avu primul şoc, când se uită în oglinda de deasupra şemineului, care îi strigă pe neaşteptate: „Bagă-ţi cămaşa în pantaloni, neglijentule!” Vârcolacul din pod urla şi trântea ţevi pe jos, de fiecare dată când era prea linişte, iar micile explozii din camera lui Fred şi a lui George erau considerate perfect normale! Dar cel mai ciudat i se părea lui Harry nu că oglinda vorbea sau că vârcolacul zăngănea când ţi-era lumea mai dragă, ci faptul că toată lumea părea să-l placă.

Doamna Weasley se îngrijea de starea şosetelor lui şi încerca să-l facă să mănânce câte patru porţii la fiecare masă. Domnului Weasley îi plăcea să stea lângă Harry la masă, pentru a-l bombarda cu întrebări despre viaţa Încuiaţilor, rugându-l să-i explice cum funcţionau diverse lucruri, ca poşta sau prizele.

— Fascinant! spunea el, în timp ce Harry încerca să îl convingă să folosească telefonul. Ingenios, într-adevăr, în câte feluri au reuşit să se descurce Încuiaţii fără magie!

Harry primi veşti de la Hogwarts într-o dimineaţă însorită, cam la o săptămână de când ajunsese la „Vizuină”.

El şi Ron coborâseră să ia micul dejun, unde îi găsiră pe soţii Weasley şi pe Ginny, deja aşezaţi la masă. În momentul în care îl văzu pe Harry, Ginny răsturnă din greşeală castronul cu fulgi de ovăz pe jos, care căzu cu o bufnitură puternică. Şi Ginny părea foarte hotărâtă să răstoarne câte ceva, ori de câte ori intra Harry în cameră! Se repezi sub masă să ridice castronul şi reveni la masă cu faţa roşie, ca soarele când apune. Prefăcându-se că nu a observat, Harry se aşeză şi luă pâinea prăjită, pe care i-o întindea doamna Weasley.

— Scrisori de la şcoală, zise domnul Weasley, înmânându-le nişte plicuri galbene, identice, lui Harry şi lui Ron, adresele fiind scrise cu cerneală verde. Dumbledore ştie deja că eşti aici, Harry, nu-i scapă nimic omului ăstuia. Şi voi aţi primit câte o scrisoare, adăugă el, în timp ce Fred şi George, încă în pijamale, coborau scările.

Pentru câteva minute se lăsă o tăcere deplină, toţi fiind cufundaţi în citirea scrisorilor. Lui Harry i se spunea să ia Expresul de Hogwarts, ca de obicei, din staţia King's Cross, pe întâi septembrie. De asemenea era inclusă o listă cu cărţile de care avea nevoie anul acela.

Elevii din anul II au nevoie de:

• Manual-Standard de vrăji (Treapta II), de Miranda Şoimtimid

• Cum să scapi de un strigoi, de Gilderoy Lockhart

• Vacanţe cu vrăjitoare, de Gilderoy Lockhart

• Hoinărind cu vampirii, de Gilderoy Lockhart

• Călătorii cu spiriduşi, de Gilderoy Lockhart

• Expediţii cu vampiri, de Gilderoy Lockhart

• La braţ cu un vârcolac de Gilderoy Lockhart

• Un An cu Yeti, de Gilderoy Lockhart

Fred care îşi terminase şi el de citit lista, se uită şi la lista lui Harry.

— Şi ţie ţi s-au cerut toate cărţile lui Lockhart! zise el. Noua profesoară de „Apărare contra Magiei Negre” trebuie să fie vreo admiratoare de-a lui... pariez că e afurisită...

În acel moment, Fred întâlni privirea mamei lui şi imediat îşi făcu de lucru cu marmelada.

— N-or să fie ieftine, cu siguranţă, spuse George, uitându-se pentru un moment la părinţii săi. Cărţile lui Lockhart sunt foarte scumpe...

— O să ne descurcăm, zise doamna Weasley, dar părea îngrijorată. Presupun că vom lua multe lucruri pentru Ginny la mâna a doua...

— A, vii la Hogwarts anul acesta? o întrebă Harry.

Ginny dădu din cap, roşind până la rădăcina părului ei de foc, şi îşi puse cotul în unt. Din fericire, nu observă nimeni, în afară de Harry, pentru că în acel moment intră fratele mai mare al lui Ron, Percy. Era deja îmbrăcat, cu insigna de Perfect în piept.

— Bună dimineaţa tuturor, zise Percy, vioi. Ce zi minunată!

Se aşeză pe ultimul scaun rămas liber, dar sări aproape imediat în sus, luând de sub el o măturică de praf cu pene gri. Cel puţin asta crezu Harry că era, până observă că respira.

— Errol! spuse Ron, luând bufniţa beteagă de la Percy şi scoţând o scrisoare de sub aripa lui. În sfârşit, mi-a răspuns Hermione! I-am scris şi i-am spus că vrem să încercăm să te salvăm de familia Dursley!

Îl aşeză pe Errol pe o cornişă de la uşa din spate, dar Errol se prăbuşi instantaneu, aşa că Ron îl puse pe prag, bombănind: „Patetic!” Apoi deschise scrisoarea de la Hermione şi o citi cu voce tare.

Dragă Ron şi Harry (dacă eşti acolo), Sper că totul a mers bine şi că nu aţi făcut nimic ilegal ca să îl scoateţi pe Harry de la rudele sale, Ron, pentru că asta i-ar face probleme şi lui Harry. Am fost foarte îngrijorată şi dacă

totul este în ordine cu Harry, vă rog anunţaţi-mă şi pe mine imediat. Dar poate ar fi mai bine să folosiţi altă bufniţă, pentru că sunt convinsă că încă o misiune ar termina-o pe a voastră!

Sunt foarte ocupată cu şcoala, desigur...

— Cum poate fi ocupată cu şcoala?! făcu Ron, îngrozit. Doar suntem în vacanţă!

... şi ne ducem la Londra miercurea viitoare să-mi cumpăr cărţile noi. Ce-ar fi să ne întâlnim pe Aleea Diagon?

Spuneţi-mi şi mie ce se întâmplă, cât de repede puteţi,

Cu drag, Hermione

— Perfect, putem merge să vă luăm lucrurile atunci, zise doamna Weasley, începând să strângă masa. Ce aveţi de gând astăzi?

Harry, Ron, Fred şi George propuseră să meargă în vârful dealului, la o căsuţă pe care o avea familia Weasley. Era înconjurată de pomi şi nu se vedea satul de la poale. Asta însenina că puteau să facă antrenament la Vâjthaţ acolo, doar să nu zboare prea sus. Nu puteau să folosească mingi adevărate de Vâjthaţ, fiindcă ar fi fost cam greu de explicat ce-i cu ele, dacă ar fi scăpat vreuna şi ar fi zburat pe deasupra satului, în schimb, îşi aruncau mere unul altuia. Zburau pe rând pe mătura Nimbus 2000 a lui

Harry, vechea mătura a lui Ron, Steaua Căzătoare, fiind depăşită până şi de fluturi.

Cinci minute mai târziu urcau dealul, cu măturile pe umeri. Îl întrebaseră şi pe Percy dacă nu vroia să vină cu ei, dar acesta spusese că era ocupat. Harry îl văzuse doar la ora mesei până atunci, în restul timpului se închidea în camera lui.

— Tare aş vrea să ştiu ce pune la cale, zise Fred, încruntându-se. Nu este în apele lui. Rezultatele de la examenele lui au venit cu o zi înaintea ta. Douăsprezece N.O.V. şi n-a fost Prea încântat!

— Nivele Obişnuite de Vrăjitorie, îi explică George lui Harry, văzându-l cât era de nedumerit. Bill a luat tot douăsprezece. Dacă nu suntem atenţi, vom mai avea un alt şef de promoţie în familie. Nu cred că aş mai putea suporta ruşinea asta.

Bill era cel mai mare frate Weasley. El şi cu cel de-al doilea frate, Charlie, terminaseră deja Hogwarts. Harry nu-i cunoscuse pe nici unul dintre ei, dar ştia că Charlie era în România, să studieze vampirii, iar Bill era în Egipt, reprezentant al Băncii Gringotts, banca vrăjitorilor.

— Nu ştiu de unde o să aibă mama şi tata bani pentru lucrurile de şcoală anul ăsta, zise George după un timp. Cinci seturi de “cărţi de Lockhart! Şi Ginny are nevoie de pelerină şi baghetă şi restul...

Harry nu zise nimic. Se simţea destul de prost. Pusă la păstrare într-un seif sub pământ, la Gringotts, în Londra, se afla o mică avere pe care i-o lăsaseră părinţii lui. Bineînţeles, numai în lumea vrăjitoriei avea bani, nu

puteai să foloseşti galeoni, stecli sau cnuţi în magazinele Încuiaţilor. Nu le spusese nimic unchilor lui de contul său din bancă, nu era convins că oroarea lor faţă de magie includea şi un morman de monede de aur...

*

Miercurea următoare, doamna Weasley îi trezi pe toţi, dis-de-dimineaţă. După şase sandviciuri cu costiţă afumată, de persoană, se îmbrăcară de plecare şi doamna Weasley luă un ghiveci de flori de pe şemineu şi i-l arătă domnului Weasley.

— Arthur, s-au terminat, oftă ea. O să mai cumpărăm astăzi... Ei bine, musafirii întâi! După tine, Harry, scumpule!

Şi îi oferi ghiveciul.

— Ce-Ce trebuie să fac? se sperie el.

— N-a mai călătorit niciodată cu Polen Zvrr, sări Ron. Iartă-mă Harry, am uitat!

— Niciodată? întrebă domnul Weasley. Dar cum ai ajus anul trecut pe Aleea Diagon să-ţi cumperi rechizite?

— Cu metroul...

— Chiar? zise domnul Weasley încântat. Cu trenuri? Cum se numesc, de fapt...

— Nu acum, Arthur, spuse doamna Weasley. Polenul Zvrr este mult mai rapid, dragule, dar, Dumnezeule, dacă nu l-ai mai folosit până acum...

— O să fie totul bine, mamă, zise Fred. Harry, uită-te la noi, mai întâi.

Luă puţin polen de pe florile din ghiveci, se duse în faţa şemineului şi îl aruncă în flăcări.

Cu un vuiet, focul deveni verde-smarald şi se făcu mai mare ca Fred, care păşi în mijlocul văpăii şi strigă: „Aleea Diagon!” Şi dus a fost!

— Trebuie să vorbeşti foarte clar, dragule, îi zise doamna Weasley lui Harry, în timp ce George îşi băgase mâna în ghiveci. Şi ai grijă să ieşi prin grătarul care trebuie...

— Prin ce? zise Harry, neliniştit, în timp ce focul se înteţi din nou şi îl absorbi şi pe George.

— Păi, vezi tu, sunt foarte multe locuri prin care poţi să ieşi, dar dacă ai vorbit clar...

— Va fi bine, Molly, nu-ţi mai face atâtea probleme, zise domnul Weasley, luând şi el nişte Polen Zvrr.

— Dar, dragă, dacă se pierde, cum i-am explica unchiului şi mătuşii lui?

— Nu s-ar supăra, nici o grijă, o asigură Harry. Dudley ar crede că este o glumă bună că m-am pierdut într-un şemineu, nu vă faceţi griji din pricina asta.

— Ei... bine... du-te după Arthur, zise doamna Weasley. Când intri în foc, spune unde vrei să mergi...

— Şi ţine-ţi coatele lipite, îl sfătui Ron.

— Şi ochii închişi, zise doamna Weasley. Funinginea...

— Nu te foi prea mult, să nu nimereşti în alt şemineu...

— Să nu intri în panică şi să ieşi prea devreme, aşteaptă până îi vezi pe Fred şi pe George!

Străduindu-se să memoreze toate sfaturile, Harry luă un vârf de Polen Zvrr şi se duse în faţa şemineului. Trase aer în piept, aruncă polenul în flăcări şi păşi în foc. Focul era ca un vânt călduţ. Deschise gura şi înghiţi imediat nişte cenuşă fierbinte.

— Aleea Di-Diagon, tuşi el.

Se simţi de parcă s-ar fi scurs prin găurile unei prize. Părea să se rotească foarte repede... Scrâşnetul din urechile sale era asurzitor... Încercă să ţină ochii deschişi, dar vâltoarea flăcărilor verzi îl ameţea... Se lovi cu cotul de ceva tare. Îşi strânse repede braţele pe lângă corp... Încă se învârtea şi iar se învârtea... Acum se simţea de parcă l-ar fi pălmuit nişte mâini reci... Privind cu ochii întredeschişi, văzu prin ochelari un şir de şeminee, neclar, şi frânturi ale camerelor de dincolo de ele... Sandviciurile cu costiţă afumată i se zbăteau în stomac... Închise iar ochii, rugându-se să se termine totul mai repede, dar în acel moment căzu pe burtă pe piatra rece, auzind cum i se fac ţăndări ochelarii.

Ameţit şi lovit, plin de funingine, se ridică buimac, cu ochelarii sparţi la ochi. Era absolut singur, dar unde era habar n-avea! Tot ce ştia era că se afla într-un şemineu de

piatră, în ceea ce părea să fie magazinul unui vrăjitor, dar nimic de acolo nu părea să fie pe lista de la Hogwarts.

O cutie de sticlă din apropiere conţinea o mână uscată pe o pernă, un pachet de cărţi, pătat cu sânge, şi un ochi de sticlă. Nişte măşti diavoleşti atârnau pe pereţi, câteva oase omeneşti zăceau pe casa de bani, iar de tavan atârnau nişte instrumente ruginite. Şi mai grav, strada întunecată şi îngustă pe care o vedea Harry pe geamul magazinului prăfuit, nu era în nici un caz Aleea Diagon!

Cu cât ieşea mai repede de acolo, cu atât mai bine. Cu nasul sângerând unde se lovise de vatră, Harry se îndreptă încetişor şi cu precauţie spre uşă, dar înainte să apuce să parcurgă jumătatea distanţei, doi oameni apărură de partea cealaltă a vitrinei, iar unul dintre ei era chiar ultima persoană pe care ar fi vrut Harry să o întâlnească, aşa cum era, rătăcit, plin de funingine şi cu ochelarii sparţi: Draco Reacredinţă!

Harry privi repede în jur şi zări un dulap mare şi negru în stânga sa. Se aruncă înăuntru şi închise uşile, lăsând o crăpătură mică pentru a vedea ce se întâmplă. Câteva secunde mai târziu, sună clopoţelul şi cei doi intrară în magazin.

Bărbatul care îl însoţea pe Draco nu putea fi decât tatăl lui. Avea aceeaşi faţă palidă şi ascuţită şi nişte ochi verzi şi reci, identici cu ai fiului său. Domnul Reacredinţă se plimbă prin magazin, privind alene spre obiectele expuse la vânzare, şi agită un clopoţel de pe tejghea, nu înainte de a-i spune fiul său:

— Nu atinge nimic, Draco!

Draco, tocmai se întindea după ochiul de sticlă:

— Parcă ai zis că vrei să-mi faci un cadou...

— Am spus că o să-ţi iau o mătură de competiţie, spuse tatăl său, bătând cu degetele în tejghea.

— La ce bun, dacă nu sunt în echipa casei? zise Draco, bosumflat şi enervat. Harry Potter a primit un Nimbus 2000 anul trecut. Chiar de la Dumbledore, ca să poată să joace pentru Cercetaşi. Nici măcar nu joacă atât de bine, doar pentru că este celebru... Hm, celebru fiindcă are o cicatrice stupidă pe frunte...

Draco se apleca pentru a examina un raft plin cu cranii.

— ... şi toată lumea crede că este atât de deştept, minunatul Potter cu cicatricea şi mătura lui...

— Mi-ai mai spus deja de vreo sută de ori până acum, zise domnul Reacredinţă, aruncând o privire menită să-şi calmeze fiul, şi îţi reamintesc că nu este... prundent... să pari a nu ţine la Harry Potter, când majoritatea semenilor noştri îl consideră eroul care l-a făcut pe Lordul Întunericului să dispară... Ah, domnule Borgin...

Un bărbat încovoiat apăru la casă, dându-şi la o parte părul cărunt şi slinos.

— Domnule Reacredinţă, ce plăcere să vă văd, zise domnul Borgin, cu o voce la fel de alunecoasă ca şi părul său. Încântat de cunoştinţă, tinere domn Reacredinţă... Cu ce vă pot fi de ajutor? Trebuie să vă arăt, a venit tocmai azi şi la un preţ acceptabil...

— Astăzi nu cumpăr nimic, domnule Borgin, ci vând, spuse domnul Reacredinţă.

— Vindeţi?

Zâmbetul de pe faţa lui Borgin pieri treptat.

— Aţi auzit, cu siguranţă, că Ministerul face din ce în ce mai multe raiduri, zise domnul Reacredinţă, scoţând un manuscris de pergament şi desfăcându-l în faţa domnului Borgin, pentru ca acesta să-l poată citi. Posed nişte... cum să vă spun... obiecte care m-ar putea face să mă simt prost, dacă ar fi găsite în timpul vreunui raid al Ministerului...

Domnul Borgin îşi puse ochelarii pe nas şi privi lista.

— Ministerul nu v-ar deranja pe dumneavoastră, domnule, cu siguranţă!...

Domnul Reacredinţă ridică din umeri.

— N-am fost vizitat încă. Numele meu impune un anumit respect, dar Ministerul Magiei este din ce în ce mai băgăcios. Sunt nişte zvonuri despre o nouă lege a Protecţiei Încuiaţilor... Fără îndoială că acel mâncat de purici, iubitor de Încuiaţi, prostul de Arthur Weasley, este în spatele ei...

Harry simţi cum îi clocotea sângele de furie.

— Şi după cum vedeţi, unele lucruri ar putea să pară...

— Vă înţeleg perfect, domnule, bineînţeles, spuse domnul Borgin. Să vedem...

— Poţi să-mi cumperi aia? îi întrerupse Draco, arătând spre mâna uscată de pe pernă.

— Ah, Mâna Gloriei! zise domnul Borgin, lăsând la o parte lista domnului Reacredinţă şi ducându-se la Draco. Puneţi o lumânare în ea şi va da lumină numai posesorului! Cel mai bun prieten al hoţilor şi pungaşilor! Fiul dumneavoastră are gusturi bune, domnule!

— Sper că fiul meu va ajunge mai mult decât hoţ sau pungaş, Borgin, zise domnul Reacredinţă, cu răceală, şi domnul Borgin spuse repede:

— N-am vrut să vă jignesc, domnule, eu am vrut...

— Deşi, dacă n-o să ia note mai mari, spuse domnul Reacredinţă, pe un ton şi mai sumbru, s-ar putea să nu ajungă altceva, într-adevăr...

— Nu e vina mea, se răzvrăti Draco. Profesorii au elevi preferaţi, ca Hermione Granger, aia...

— Credeam că o să-ţi fie ruşine că ai fost întrecut la toate examenele de o fată! Şi care nici măcar nu provine dintr-o familie de vrăjitori, se răsti domnul Reacredinţă.

„Ha!” făcu Harry în gând, fericit că îl vede pe Draco umilit şi furios.

— Aşa se întâmplă peste tot, zise domnul Borgin, sângele de vrăjitor nu mai este luat în consideraţie, ca altădată...

— Nu şi în cazul meu, zise domnul Reacredinţă, cu nările fremătând.

— Nu, domnule, şi eu gândesc la fel, zise domnul Borgin, făcând o plecăciune.

— În acest caz, poate ne putem întoarce la lista mea, spuse domnul Reacredinţă, grăbit. Am treburi importante, Borgin, sunt aşteptat în altă parte astăzi.

Începură să se tocmească. Harry privea cum Draco se apropia din ce în ce mai mult de ascunzătoarea sa, cercetând lucrurile puse la vânzare. Se opri să examineze îndeaproape frânghia şerpuită a Sugrumătorului şi să citească, rânjind, plăcuţa de lângă un colier de opal: „Atenţie! Nu atingeţi! Blestemat! Până acum au murit nouăsprezece Încuiaţi care l-au purtat!”

Draco puse ochii pe dulapul în care era ascuns Harry. Se apropie... întinse mâna spre mâner...

— Gata, strigă domnul Reacredinţă. Haide, Draco!

Harry răsuflă uşurat, văzându-l pe Draco îndepărtându-se.

— O zi bună, domnule Borgin, vă aştept mâine să luaţi lucrurile!

În momentul în care se închise uşa, domnul Borgin îşi dădu arama pe faţă.

— Să ai tu o zi bună, domnule Reacredinţă, şi dacă este adevărat ce se spune, mi-aţi vândut numai o jumătate din ce aveţi în conacul dumneavoastră...

Bombănind, domnul Borgin ieşi din cameră. Harry mai aşteptă puţin, în caz că se întorcea, trecu în grabă pe lângă vitrine şi ieşi pe uşa magazinului.

Punându-şi ochelarii sparţi la ochi, se uită în jur. Ajunsese pe o alee murdară care părea să fie mărginită numai de magazine dedicate Magiei Negre. Cel din care tocmai ieşise, „Borgin şi Burkes”, părea să fie cel mai mare. Vizavi era o vitrină sinistră, cu capete uscate, şi două case mai jos, văzu o cuşcă mare, plină ochi cu păianjeni uriaşi şi negri. Doi vrăjitori cam ponosiţi îl priveau din umbra unei uşi. Simţindu-se nelalocul lui, Harry trecu mai departe, încercând să-şi ţină ochelarii pe nas şi sperând, deşi nu era cazul, că va putea găsi o cale de ieşire.

Plăcuţa de lemn de deasupra unui magazin de lumânări otrăvite îl anunţa că era pe Aleea Nocturn. Asta nu-l ajuta cu nimic, având în vedere că Harry nu mai fusese niciodată într-un astfel de loc. Presupunea că nu vorbise destul de clar în şemineul familiei Weasley, gura fiindu-i plină de cenuşă. Încercând să-şi păstreze calmul, se întrebă ce să facă mai departe.

— Doar nu te-ai pierdut, nu-i aşa, dragul meu? îi răsună o voce în ureche, făcându-l să tresară.

O vrăjitoare bătrână stătea în faţa lui, ţinând în mână o tavă cu ceea ce păreau să fie nişte unghii omeneşti întregi. Îl privi, arătându-şi dinţii mâncaţi de carii, şi Harry se trase înapoi.

— Nu, mulţumesc, zise el, doar că...

— HARRY, ce cauţi aici?

Inima lui Harry dădu să-i spargă pieptul. La fel şi cea a vrăjitoarei, şi o mulţime de unghii se prăvăliră la picioarele ei. Începu să blesteme, furioasă, în timp ce

silueta masivă a lui Hagrid, paznicul vânatului de la Hogwarts, se îndrepta spre ei, ochii săi negri, ca de cărăbuş, scânteind peste barba-i ţepoasă.

— Hagrid! exclamă Harry, uşurat. M-am pierdut... Polenul Zvrr...

Hagrid îl apucă pe Harry de după umeri şi îl trase departe de vrăjitoare, răsturnându-i tava din mâini. Urletele şi ţipetele ei îi urmăriră multă vreme, de-a lungul aleii întortocheate. Harry zări în depărtare o clădire de marmură albă: Banca Gringotts! Hagrid îl adusese exact pe Aleea Diagon.

— În ce hal eşti! făcu Hagrid, scuturându-l de funingine cu putere, încât aproape că îl împinse într-o balegă de dragon, aflată în faţa unei farmacii. Ce căutai pe Aleea Nocturn? Un loc mizerabil... Harry, nu mi-ar plăcea să te vadă cineva pe aici...

— Mi-am dat seama, zise Harry, ferindu-se de Hagrid, care vroia să-l scuture iar. Ţi-am spus, doar, m-am pierdut... Dar tu, ce căutai acolo?

— Căutam nişte Insecticid împotriva melcilor, mormăi Hagrid. Distrug varza de la şcoală. Doar nu eşti aici de unul singur?

— Stau la familia Weasley, dar am fost despărţiţi, îi explică Harry. Trebuie să mă duc să-i găsesc...

— Cum de nu mi-ai răspuns la scrisori? întrebă Hagrid, în timp ce Harry alerga pe lângă el (trei paşi de-ai lui Harry făceau cât un pas de-al lui Hagrid).

Harry îi explică tot ce se întâmplase cu Dobby şi cu familia Dursley.

— Încuiaţi nenorociţi, mârâi Hagid. Dacă aş fi ştiut...

— Harry! Harry! Aici!

Harry ridică privirile şi o văzu pe Hermione Granger în capul scărilor albe ale Băncii Gringotts. Coborî în fugă spre ei, păru-i castaniu şi stufos fluturându-i în vânt.

— Ce s-a întâmplat cu ochelarii tăi? Bună, Hagrid... Ah, e minunat să vă văd iar... Intri la Gringotts, Harry?

— De îndată ce-l găsesc pe Ron şi pe ai lui...

— N-o să mai dureze mult, zâmbi Hagrid.

Harry şi Hermione se uitară în jur şi văzură în mulţime clăile roşii ale lui Ron, Fred, George şi Percy! Era şi domnul Weasley cu ei.

— Harry, speram să te fi dus doar cu un şemineu mai departe..., gâfâi domnul Weasley şi îşi şterse cu batista chelia lucioasă. Molly este disperată... O să apară şi ea...

— Pe unde ai ieşit? întrebă Ron.

— Pe Aleea Nocturn, zise Hagrid, sumbru.

— Formidabil! strigară Fred şi George într-un glas.

— Noi nu avem voie să ne ducem acolo, zise Ron, invidios.

— Şi eu sunt de părerea asta, bombăni Hagrid.

Doamna Weasley se arătă la orizont. Venea alergând, cu geanta într-o mână şi târând-o pe Ginny cu cealaltă.

— Oh, Harry, Dumnezeule, bine c-ai apărut...

Trăgându-şi sufletul, scoase o perie de haine din geantă şi începu să-l cureţe de funinginea pe care nu reuşise să o dea Hagrid jos. Domnul Weasley luă ochelarii lui Harry, îi atinse cu bagheta lui magică şi i-i dădu înapoi, nou-nouţi!

— Ei bine, trebuie să plec, zise Hagrid, care avea mâna prinsă ca în cleşte de doamna Weasley („Aleea Nocturn! Doamne, Hagrid, dacă nu l-ai fi găsit tu?”). Ne vedem la Hogwarts!

Şi Hagrid se îndepărtă, cu trei capete mai înalt decât toată mulţimea de pe stradă.

— Ghiciţi pe cine am văzut în magazinul „Borgin şi Burkes”? îi întrebă Harry pe Ron şi pe Hermione, în timp ce urcau scările băncii. Pe Draco şi pe tatăl lui!

— Lucius Reacredinţă a cumpărat ceva? întrebă domnul Weasley cu asprime, din spatele lor.

— Nu, vindea.

— Aha, e îngrijorat, spuse domnul Weasley cu o satisfacţie vădită. Ah, cât mi-ar plăcea să-l prind pe Lucius cu ceva...

— Ai grijă, Arthur, zise doamna Weasley, tăios, în timp ce erau poftiţi înăuntru de către un spiriduş, care făcea plecăciuni peste plecăciuni. Familia aia e îngrozitoare, nu te pune cu ei!

— Deci, crezi că nu pot să-i ţin piept lui Lucius Reacredinţă, da? întrebă domnul Weasley, indignat, dar uită de toate când îi văzu pe părinţii Hermionei, care stăteau nerăbdători la ghişeul lung cât toată sala de marmură albă, aşteptând ca Hermione să-i prezinte.

— Dar sunteţi... ăăă... Încuiaţi! zise domnul Weasley, încântat. Trebuie să ieşim la un pahar! Ce aveţi acolo? A, schimbaţi bani de-ai voştri... Molly, uite!

Şi arătă entuziasmat spre bancnotele din mâna doamnei Granger.

— Ne întâlnim aici mai târziu, îi spuse Ron lui Hermione, în timp ce Harry şi familia Weasley erau conduşi spre seifurile lor subterane de către un alt spiriduş al băncii.

Se ajungea la seifuri cu nişte vagonete, conduse de spiriduşi. Acestea zburau cu mare viteză pe şinele în miniatură, prin tunelele subterane ale băncii. Lui Harry îi plăcu foarte mult călătoria trepidantă până la seiful familiei Weasley, dar odată ajuns acolo se simţi îngrozitor, mult mai îngrozitor decât pe Aleea Nocturn, când fu deschis seiful familiei Wesley. Conţinea o grămăjoară mică de stecli de argint şi doar un galeon de aur. Doamna Weasley se simţi foarte stânjenită, când trebui să adune totul în poşeta ei. Harry se simţi şi mai prost când ajunseră la seiful lui. A încercat cât a putut să ascundă conţinutul lui de ochii familiei Weasley, îndesându-şi în grabă un pumn de monede într-o geantă de piele.

Când ajunseră din nou afară, pe treptele băncii, se despărţiră. Percy mormăi că avea nevoie de o nouă pană de scris. Fred şi George îl zăriseră pe prietenul lor de la

Hogwarts, Lee Jordan. Doamna Weasley şi Ginny mergeau la un magazin de pelerine la mâna a doua. Domnul Weasley insista să-i ducă pe Grangeri la „Ceaunul crăpat”, să bea ceva împreună.

— Ne întâlnim cu toţii în faţă la „Caligrafie şi pete”, într-o oră, ca să vă cumpărăm manualele, spuse doamna Weasley şi o luă pe Ginny de mână.

— Şi să nu puneţi cumva piciorul pe Aleea Nocturn! le mai strigă ea gemenilor care dispăreau în mulţime.

Harry, Ron şi Hermione porniră să se plimbe pe strada întortocheată, pavată cu piatră de râu. Punga plină cu aur, argint şi bronz cerea să fie cheltuită, aşa că ceru repede trei îngheţate de căpşuni şi unt de arahide, pe care le mâncară cu plăcere de-a lungul străzii, uitându-se la fermecătoarele vitrine. Ron privi îndelung un set complet de mantii „Chudley”, din vitrina magazinului „Articole de Vâjthaţ, de cea mai bună calitate”, până când Hermione îi târî vizavi, să cumpere cerneală şi pergament. În magazinul „Glume, Pozne şi Giumbuşlucuri”, se întâlniră cu Fred, George şi Lee Jordan, care studiau cu atenţie „Fabuloasele Artificii Fără-Căldură ale doctorului Filibuster”, iar într-un magazin micuţ, plin de tot felul de baghete rupte, cântare ieftine de alamă şi mantii vechi şi pline de pete de poţiuni, dădură peste Percy, adâncit în lectura unei cărţulii plictisitoare, care se numea „Perfecţii la putere”.

— Un studiu al Perfecţilor de la Hogwarts şi viitoarele lor cariere, citi Ron, cu voce tare, de pe copertă. Fascinant!...

— Pleacă de-aici, se răsti Percy.

— Da, este foarte ambiţios. Percy şi-a făcut fel de fel de planuri... vrea să devină Ministrul Magiei..., le spuse el lui Harry şi Hermionei, în şoaptă, în timp ce se îndepărtau de Percy, lăsându-l cu ale lui.

O oră mai târziu, se îndreptau spre „Caligrafie şi pete”. În orice caz, nu erau singurii care se duceau la această librărie. Cum se apropiară, văzură, spre marea lor mirare, puzderie de oameni, îmbulzindu-se spre uşă, încercând să forţeze intrarea. Motivul era o pancartă pusă pe fereastra de sus:

GILDEROY LOCKHART

va da autografe pe celebra sa autobiografie

„Frumosul de mine”

Astăzi, 12,30 -16,30

— Ah, l-am putea întâlni! exclamă Hermione. Vreau să spun, a scris aproape toate cărţile de pe listă!

Mulţimea părea să fie compusă din vrăjitoare cam de vârsta doamnei Weasley. Un vrăjitor, hărţuit de mulţime, stătea la uşă, îndemnându-le:

— Cu calm, vă rog, doamnelor... nu împingeţi aşa... aveţi grijă de cărţi, off...

Harry, Ron şi Hermione se strecurară înăuntru. O coadă lungă ducea până în fundul magazinului, unde Gilderoy Lockhart semna cărţile. Înşfăcă fiecare câte un

exemplar din „Frumosul de mine” şi se scurseră de-a lungul cozii până la familia Weasley, care stătea la rând alături de domnul şi doamna Granger.

— A, aici eraţi, foarte bine, spuse doamna Weasley, părând că mai avea puţin şi se sufoca şi îşi tot aranja părul. În câteva minute vom putea să-l vedem...

Gilderoy Lockhart veni fără grabă, se aşeză la masă, înconjurat de multe poze cu chipul lui, toate făcând cu ochiul şi fermecând mulţimea cu zâmbetul său încântător. Lockhart în carne şi oase purta o mantie de culoarea florilor de Nu-mă-uita, care se asorta perfect cu ochii lui. Coiful său de vrăjitor era aşezat şmechereşte pe părul ondulat.

Un om scund şi enervant se fâţâia de colo-colo, făcând poze cu un aparat de fotografiat, mare şi negru, care scotea nori de fum violet cu fiecare bliţ orbitor.

— La o parte, acolo, se răţoi el la Ron, dându-se mai în spate pentru a face o poză mai bună. Sunt poze pentru „Profetul zilei”!

— Mare brânză, zise Ron, ştergându-şi pantoful, pe care îl călcase fotograful.

Gilderoy Lockhart îl auzi. Privi în sus şi îl văzu pe Ron şi apoi pe Harry. Atunci sări în picioare şi strigă de-a dreptul:

— Nu se poate! Harry Potter?

Mulţimea se dădu la o parte, şoptind emoţionată. Lockhart se năpusti înainte, îl luă pe Harry de mână şi îl aduse în. faţă. Mulţimea izbucni în aplauze. Harry simţea

că îi ia foc faţa, când Lockhart dădu mâna cu el pentru fotograful care făcea poze în disperare, îngropând familia Weasley în nori grei de fum.

— Un zâmbet mare şi frumos, Harry, zise Lockhart printre dinţii săi sclipitori. Împreună, noi doi, merităm prima pagină!

Când în sfârşit dădu drumul mâinii lui Harry, acesta nu-şi mai simţea degetele. Încercă să se ducă înapoi, la familia Weasley, dar Lockhart îl luă pe după umeri şi îl trase lângă el.

— Doamnelor şi domnilor, zise el tare, cerând linişte. Acesta este un moment extraordinar! Momentul perfect pentru a face un mic anunţ, pe care l-am pregătit de ceva vreme! Când tânărul Harry, aici de faţă, a păşit astăzi în „Caligrafie şi pete”, nu vroia decât să-mi cumpere autobiografia, pe care i-o voi dărui cu cea mai mare plăcere...

Mulţimea aplaudă iar, încântată.

— Habar nu avea, continuă Lockhart, scuturându-l pe Harry atât de tare, încât ochelarii îi alunecară pe vârful nasului, că va primi, în curând, mult, mult mai mult decât cartea mea, „Frumosul de mine”. El şi colegii lui, mă vor avea printre ei. Da, doamnelor şi domnilor, am marea plăcere să vă anunţ că luna aceasta voi ocupa postul de profesor al cursului „Apărare contra Magiei Negre”, la Hogwarts, Şcoala de Magie, Farmece şi Vrăjitorii!

Mulţimea aclamă şi bătu din palme, iar Harry se trezi cu toate lucrările lui Gilderoy Lockhart, din toate timpurile. Clătinându-se puţin sub greutatea cărţilor, reuşi

să iasă din lumina reflectoarelor şi să se îndrepte spre un colţ al camerei, unde stătea Ginny lângă noul ei ceaun.

— Poţi să le iei tu pe astea, îi şopti Harry, răsturnând cărţile în cazan. O să mi le cumpăr eu pe ale...

— Cred că ţi-a plăcut la nebunie, nu-i aşa, Potter? zise o voce pe care Harry o recunoscu de îndată.

Se ridică şi se trezi nas în nas cu Draco Reacredinţă, care aborda rânjetul său tradiţional.

— Celebrul Harry Potter, sublinie Draco. Nici măcar într-o librărie nu poţi să intri, fără să ajungi pe prima pagină a ziarelor!...

— Lasă-l în pace, doar nu el a vrut toate astea! spuse Ginny.

Era pentru prima dată când vorbea în faţa lui Harry. Îl privi crunt pe Draco.

— Potter, ţi-ai găsit o prietenă! cârâi Draco, ironic.

Ginny se înroşi ca focul, în timp ce Ron şi Hermione veneau spre ei, fiecare cu un teanc de cărţi scrise de Lockhart.

— A, tu erai, zise Ron, uitându-se la Draco ca la ceva neplăcut de pe talpa pantofului său. Cred că eşti tare surprins să-l vezi pe Harry aici, nu?

— Nu atât pe cât sunt să te văd pe tine într-un magazin, Weasley, îi răspunse acru Draco. Probabil că părinţii tăi vor flămânzi o lună ca să poată plăti toate astea.

Ron se făcu la fel de roşu la faţă ca Ginny. Îşi puse şi el cărţile în ceaunul lui Ginny şi porni spre Draco, dar Harry şi Hermione îl opriră, trăgându-l de haină.

— Ron! spuse doamna Weasley, făcându-şi loc prin mulţime, împreună cu Fred şi George. Ce faci? Ce nebunie e aici, hai să ieşim!

— Măi, măi, măi să fie... Arthur Weasley!

Era domnul Reacredinţă. Stătea cu mâna pe umărul lui Draco, rânjind în acelaşi chip, ca şi odrasla lui.

— Lucius, spuse domnul Weasley, dând rece din cap.

— Mare agitaţie la Minister, am auzit, îl provocă domnul Reacredinţă. Cu toate raidurile astea... sper că vă plătesc orele suplimentare?

Se aplecă asupra ceaunului lui Ginny şi scoase, dintre cărţile lucioase ale lui Lockhart, o carte foarte veche şi extrem de ponosită: „Ghidul începătorului în ale transfigurării” de Emeric Vjjt.

— Evident că nu, răspunse tot el. Vai, Doamne, la ce te ajută să fii o ruşine pentru numele de vrăjitor, dacă nici măcar nu te plătesc ca lumea?

Domnul Weasley se înroşi şi mai tare ca Ginny şi Ron.

— Avem nişte noţiuni total diferite despre ceea ce înseamnă să faci de ruşine numele de vrăjitor, Reacredinţă, reuşi el să zică.

— Evident, continuă domnul Reacredinţă, ochii săi şterşi aţintindu-se asupra doamnei şi domnului Granger, care urmăreau totul, neliniştiţi. Compania în care eşti,

Weasley... şi eu care credeam că familia Weasley nu putea să decadă şi mai tare...

Se auzi un uruit metalic, când ceaunul lui Ginny zbură prin aer. Domnul Weasley se aruncase şi el asupra domnului Reacredinţă, împingându-l într-un raft de cărţi. Sute de cărţi de vrăji, grele, se prăbuşiră în capul lor. Se auzi un „Pe el, tată!” din partea lui Fred şi George. Doamna Weasley strigă piţigăiat:

— Nu, Arthur, nu!

Mulţimea năvăli din partea opusă, răstumând şi mai multe rafturi de cărţi.

— Domnilor, vă rog... vă rog! se plânse librarul.

În acel moment, mai tare decât toţi, se auzi:

— Terminaţi, domnilor! Opriţi-vă!

Era Hagrid care venea spre ei prin marea de cărţi. Într-o secundă, îi despărţi pe domnul Weasley şi pe domnul Reacredinţă. Domnul Weasley avea buza spartă, iar domnul Reacredinţă fusese lovit în ochi de o „Enciclopedie a ciupercilor otrăvitoare”. Încă mai ţinea în mână cartea cea veche a lui Ginny despre transfigurare. O aruncă spre ea, cu ochii scânteindu-i de furie.

— Poftim, fetiţo, ia-ţi cartea, este tot ce-ţi poate cumpăra tatăl tău mai bun!...

Ieşind din strânsoarea lui Hagrid, îi făcu un semn lui Draco şi practic zburară din magazin.

— Ar fi trebuit să-l ignori, Arthur, zise Hagrid, aproape ridicându-l, în timp ce îi aranja veşmintele. Răi

până la os, toată familia, doar ştiu toţi... Nici un Reacredinţă nu merită să fie luat în consideraţie. Venin în loc de sânge, asta au! Haideţi, să plecăm...

Librarul păru să vrea să-i oprească, dar îi venea până la talie lui Hagrid, aşa că se răzgândi. Merseră în grabă până în capul străzii, soţii Granger şi Hermione tremurând de frică şi doamna Weasley, de nervi.

— Bun exemplu le dai copiilor... bătăi în public... Ce-o fi crezut Gilderoy?...

— A fost mulţumit, zise Fred. Nu l-ai auzit la plecare? Îl întreba pe reporterul acela de la „Profetul zilei” dacă putea să includă bătaia în articol... Zicea că era bună, pentru publicitate.

Se îndreptară, trişti, spre şemineul de la „Ceaunul crăpat”, pe unde Harry, familia Weasley şi toate cumpărăturile lor aveau să călătorească înapoi, la Vizuină, folosind Polenul Zvrr. Îşi luară la revedere de la familia Granger, care părăsea localul pentru a ajunge pe strada de pe partea opusă. Domnul Weasley începuse să-i întrebe cum funcţionau staţiile de autobuz, dar se opri imediat ce văzu expresia de pe faţa doamnei Weasley.

Harry îşi scoase ochelarii şi îi puse în buzunar, în siguranţă, înainte de a lua din Polenul Zvrr. Nu era tocmai modul său preferat de a călători, cu siguranţă!

Capitolul V

SALCIA BĂTĂUŞĂ

Sfârşitul vacanţei de vară veni mai repede decât şi-ar fi dorit Harry. Abia aştepta să se întoarcă la Hogwarts, dar această lună la Vizuină fusese cea mai fericită perioadă din viaţa lui. Îi era foarte greu să nu fie gelos pe Ron când se gândea la familia Dursley şi la ce primire îl aştepta data viitoare, când avea să se întoarcă la casa din Aleea Boschetelor.

În ultima seară, doamna Weasley făcu, prin vrăji, desigur, o cină somptuoasă, alcătuită din toate felurile de mâncare care îi plăceau lui Harry, inclusiv o budincă de melasă după care îţi lăsa gura apă. Fred şi George înveseliră seara cu un joc de artificii Filibuster, umplând bucătăria cu steluţe roşii şi albastre, care săriseră între tavan şi podea cel puţin o jumătate de oră. Apoi urmă o ultimă cană de ciocolată caldă, după care se duseră la culcare.

Le luă destul de mult să se pregătească în dimineaţa următoare. Deşi se treziseră de la cântatul cocoşului, au avut o grămadă de lucruri de făcut. Doamna Weasley dădea buzna prin camere, prost dispusă, căutând şosete curate şi pene de scris, ei se tot ciocneau pe scări, pe jumătate îmbrăcaţi şi cu bucăţele de pâine prăjită în mâini, iar domnul Weasley era să-şi rupă gâtul când îi ducea cufărul lui Ginny la maşină, împiedicându-se de un pui rătăcit prin casă.

Harry nu putea să înţeleagă cum opt oameni, şase cufere mari, două bufniţe şi un şobolan aveau să încapă într-un biet Ford. Presupunea, desigur, că avusese grijă domnul Weasley de... îmbunătăţiri!

— Nici o vorbă lui Molly, îi şopti el lui Harry, când deschise portbagajul şi îi arătă cum fusese mărit prin farmece, în aşa fel încât cuferele să încapă uşor.

Când într-un sfârşit ajunseră în maşină, doamna Weasley privi spre locurile din spate unde erau înşiraţi confortabil Harry, Ron, Fred, George şi Percy, şi spuse: - Încuiaţii ştiu mai multe decât îi credem noi în stare, nu? Ea şi Ginny ocupară locul din faţă, care semăna acum cu o bancă din parc.

— Vreau să spun, n-ai fi crezut că este atât de spaţioasă, privită de afară, nu-i aşa?

Domnul Weasley porni motorul şi ieşiră din curte, Harry întorcându-se pentru a vedea casa pentru ultima dată. Nici nu avu timp să se întrebe dacă o va mai vedea vreodată, că erau înapoi! George îşi uitase cutia de artificii Filibuster! Cinci minute după asta, se opriră iar brusc, pentru ca Fred să fugă să-şi ia mătura. Ajunseseră aproape la autostradă, când Ginny miorlăi că şi-a uitat jurnalul. Când se urcară iar în maşină, cu jurnalul, erau deja în întârziere şi spiritele începuseră să se încingă.

Domnul Weasley se uită întâi la ceas, apoi la soţia lui.

— Molly, dragă...

— Nu, Arthur!

— Nimeni nu ne-ar vedea... Butonul ăsta mic, pe care l-am instalat eu, ne-ar face invizibili şi ne-am ridica în aer, după care am zbura pe deasupra norilor... Am ajunge în zece minute şi nimeni n-ar observa nimic...

— Am spus nu, Arthur, nu, pe lumină!

Ajunseră la King's Cross la unsprezece şi un sfert. Domnul Weasley fugi peste drum să ia cărucioare pentru cufere şi cu toţii se grăbiră spre peron.

Harry luase Expresul de Hogwarts şi anul trecut. Şmecheria era să ajungi pe peronul 9 şi 3/4 invizibil pentru ochii Încuiaţilor. Trebuia să treci prin bariera care despărţea peroanele 9 şi 10. Nu era dureros, dar trebuia procedat cu grijă, în aşa fel încât Încuiaţii să nu observe cum dispăreai.

— Percy primul, spuse doamna Weasley, privind nervoasă la ceasul de deasupra, care arăta că mai aveau doar cinci minute în care să dispară nestingheriţi prin barieră.

Percy păşi vioi şi dispăru. Apoi trecu domnul Weasley, urmat de Fred şi George.

— Eu merg cu Ginny şi voi doi veniţi imediat după noi, le spuse doamna Weasley lui Harry şi lui Ron, luând-o pe Ginny de mână şi plecând.

într-o clipită dispărură.

— Hai să mergem împreună, nu mai avem decât un minut, îi spuse Ron lui Harry.

Harry prinse bine de cufăr colivia lui Hedwig şi îşi potrivi căruciorul în faţa barierei. Era foarte încrezător, era ceva mult mai sigur ca Polenul Zvrr. Amândoi se aplecară peste cărucioare şi se îndreptară în viteză spre barieră. După câţiva metri...

BUF!

Ambele cărucioare se loviră de barieră şi ricoşară cu putere. Cufărul lui Ron se răsturnă cu o bufnitură puternică, Harry căzu, iar colivia lui Hedwig ajunse pe pardoseala lucioasă şi se rostogoli departe, bufniţa ţipând, indignată. Oamenii din jurul lor se holbau şi un paznic din apropiere strigă la ei:

— Ce Dumnezeu faceţi?

— Am pierdut controlul asupra cărucioarelor, se văită Harry, ridicându-se cu mâinile încleştate pe coaste.

Ron fugi să o aducă pe Hedwig, care făcea atât de urât, încât toată lumea începuse să bombăne ceva despre cruzimea faţă de animale...

— De ce nu putem să trecem? îi şopti Harry lui Ron.

— Nu ştiu...

Ron se uită împrejur. Un grup de vreo douăsprezece persoane încă îi mai privea...

— O să pierdem trenul, îi şopti Ron. Nu înţeleg de ce s-a închis trecerea...

Harry se uită la ceasul mare de sus, cu o senzaţie neplăcută în stomac. Zece secunde... nouă secunde...

Îşi împinse căruciorul cu grijă, până îl lipi de barieră, şi împinse cu toată forţa. Metalul rămase intact.

Trei secunde...două secunde...o secundă...

— S-a dus, zise Ron, rămânând perplex. A plecat trenul!... Ce facem dacă mama şi tata nu mai pot să se întoarcă la noi? Ai nişte bani de-ai Încuiaţilor?

Harry râse pierit.

— Familia Dursley nu mi-a mai dat bani de buzunar de vreo şase ani...

Ron îşi puse urechea pe bariera rece.

— Nu pot să aud nimic, spuse el, serios. Ce-o să facem acum? Nu ştiu cât o să le ia părinţilor mei să se întoarcă la noi.

Se uitau neputincioşi în jur. Oamenii îi mai priveau încă, mai ales din cauza ţipetelor interminabile ale lui Hedwig.

— Cred că ar trebui să aşteptăm lângă maşină, zise Harry. Cred că atragem atenţia prea mult...

— Harry! exclamă Ron, cu ochii strălucitori. Maşina!

— Ce-i cu ea?

— Putem să zburăm cu ea la Hogwarts!

— Dar, credeam că...

— Suntem blocaţi, nu? Şi trebuie să ajungem la şcoală, nu-i aşa? Atunci, chiar şi vrăjitorii minori au voie să

folosească magia dacă e o urgenţă, paragraful nouăsprezece sau ceva de genul ăsta din Restricţii...

Sentimentul de panică se transformă deodată în nerăbdare şi Harry întrebă:

— Dar ştii s-o conduci prin aer?

— Nici o problemă, spuse Ron, împingând căruciorul spre ieşire. Haide, să mergem, dacă ne grăbim o să fim imediat pe urmele expresului de Hogwarts!

Trecură prin mulţimea de Încuiaţi curioşi şi ieşiră din gară. Ajunseră la locul unde era parcat Ford-ul.

Ron deschise portbagajul ultra încăpător cu câteva atingeri de baghetă. Îşi urcară iar cuferele, o puseră pe Hedwig pe locul din spate şi se aşezară în faţă.

— Vezi dacă se uită cineva, spuse Ron, pornind motorul cu o altă atingere de baghetă.

Harry scoase capul pe geam. Traficul era aglomerat în zare, dar strada lor era pustie.

— E în ordine, zise el.

Ron apăsă un mic buton argintiu de pe bord. Maşina se făcu nevăzută şi tot aşa şi ei. Harry simţea cum se mişca scaunul sub el, auzea motorul, îşi simţea mâinile pe genunchi şi ochelarii pe nas, dar din câte putea să-şi dea seama, nu mai rămăsese din el decât o pereche de ochi care pluteau la câţiva metri înălţime deasupra unei străzi întortocheate, cu maşini parcate de o parte şi de alta.

— Să mergem, se auzi vocea lui Ron.

Clădirile murdare de pe ambele părţi deveniră din ce în ce mai mici, cu cât urca maşina mai sus. În câteva secunde, toată Londra rămăsese sub ei, înceţoşată şi sclipitoare.

Apoi se auzi un pocnet şi Harry şi Ron reapărură.

— Ah, spuse Ron, apăsând de zor butonul care îi făcea invizibili. Nu merge bine...

Îl loviră amândoi cu putere. Maşina dispăru. Apoi reapăru...

— Ţine-te bine! strigă Ron, şi apăsă pe acceleraţie.

Se propulsară dincolo de norii ca de vată şi totul deveni monoton şi ceţos.

— Acum, ce facem? zise Harry privind spre masa de nori care îi apăsa din toate părţile.

— Trebuie să vedem trenul, ca să ştim în ce direcţie mergem, zise Ron.

— Coboară iar, repede!

Coborâră iar sub nori, răsucindu-se în scaune şi scrutând pământul...

— Îl văd! strigă Harry. În faţă! Acolo!

Expresul de Hogwarts gonea fulgerător, ca un şarpe roşu.

— Spre nord, zise Ron, uitându-se la busola de la bord. Bine, o să verificăm cam la fiecare jumătate de oră... ţine-te bine!...

Şi ţâşniră iar deasupra norilor. Un minut mai târziu, intrară într-o rază de lumină. O cu totul altă lume. Roţile maşinii atingeau marea de nori, cerul era de un albastru nesfârşit, cu un soare palid, abia sclipind.

— Acum nu ne mai facem griji decât pentru avioane, zise Ron.

Se uitară unul la altul şi izbucniră în râs. Şi continuară o bună perioadă de timp!

Se simţeau de parcă fuseseră aruncaţi de cineva într-un vis minunat. „Asta”, se gândi Harry, „este cel mai indicat mod de a călători: printre rotocoale şi salbe de nori spumoşi, într-o maşină încălzită de soare, cu bomboane de ciocolată în torpedou şi cu perspectiva viitoarei întâlniri cu Fred şi George, care vor plesni de invidie, când îi vor vedea aterizând lin şi spectaculos pe gazonul din faţa castelului Hogwarts!”

Făcură verificări ale parcursului trenului, la ore fixe, ducându-se şi tot ducându-se spre nord, fiecare coborâre sub nori oferindu-le altă privelişte. Londra era cu mult în urma lor, înlocuită de câmpii verzi, care făceau loc din când în când mlaştinilor întinse, satelor cu nişte bisericuţe ca de jucărie şi unui oraş mare, înţesat de maşini ce păreau mii de furnici multicolore.

După câteva ore lipsite de evenimente, Harry trebui să recunoască, totuşi, faptul că distracţia îşi cam pierduse din farmec. Bomboanele le provocaseră o sete cumplită şi nu aveau nimic de băut. Amândoi îşi scoseseră puloverele. Lui Harry i se lipise tricoul de spătarul scaunului, iar ochelarii îi alunecaseră de zeci de ori pe nasul transpirat. Stătea şi observa formele fantastice ale norilor, gândindu-

se cu jind la trenul de dedesubt, de unde puteai să cumperi suc rece de dovleac, de la un cărucior împins de o vrăjitoare plinuţă. De ce nu putuseră să treacă pe peronul 9 şi 3/4 oare?

— Nu cred că mai avem mult, nu? bombăni Ron, câteva ore mai târziu, când soarele începuse să se scufunde în plapuma de nori, dându-i reflexe roz-violet. Eşti pregătit pentru încă o verificare a trenului?

Era chiar sub ei, şerpuind pe lângă un munte cu vârful nins. Era mult mai întuneric sub pătura de nori.

Ron apăsă pe acceleraţie şi iar se ridicară, dar după această manevră motorul începu să tuşească şi să dea rateuri.

Harry şi Ron schimbară priviri neliniştite.

— Probabil că a obosit motorul, spuse Ron. Nu s-a mai întâmplat niciodată atât de departe...

Şi amândoi se prefăceau că nu aud gemetele care se înteţeau, timp în care cerul se întuneca din ce în ce mai tare. Stelele înfloreau una câte una pe bolta neagră. Harry îşi trase iar puloverul, încercând să ignore felul în care se mişcau ştergătoarele, vlăguite şi parcă protestând.

— Nu mai este mult, mai avem puţin, zise Ron, adresându-se mai mult maşinii decât lui Harry, şi bătu cu degetele pe volan, cu multă nervozitate.

Când coborâră iar sub nori, puţin mai târziu, căutară cu înfrigurare prin întuneric un semn cunoscut.

— Acolo! strigă Harry, făcându-i să tresară pe Ron şi pe Hedwig. Drept înainte!

Abia ghicindu-se în depărtarea întunecată, sus, pe stânca de pe lac, se zăreau foişoarele şi turnurile castelului Hogwarts.

Dar maşina începu să tremure din toate încheieturile şi să piardă viteză.

— Haide, spuse Ron, mieros, scuturând puţin volanul, aproape am ajuns, hai...

Motorul gemu mai tare ca până atunci. Dâre subţiri de fum ieşeau de sub capotă. Harry se trezi ţinându-se strâns de scaun, pe când zburau cu viteză spre lac.

Maşina se zgudui şi mai tare. Privind pe fereastră, Harry văzu la un kilometru sub ei suprafaţa apei, netedă, întunecată şi sticloasă. Încheieturile mâinilor lui Ron se albiseră pe volan. Maşina tremură iarăşi.

— Haide..., o rugă Ron.

Trecură de lac... Castelul era chiar în faţă... Ron acceleră. Se auzi o pufnitură, apoi o bufnitură puternică şi motorul muri de tot.

— Off... Ahh..., se auzi Ron, în tăcerea din jur.

Botul maşinii se înclină periculos. Cădeau, prinzând viteză tot mai mare, se îndreptau exact în zidul castelului.

— Nuuuuuu! strigă Ron, învârtind volanul.

Ratară zidul numai cu câţiva centimetri, maşina se întoarse într-un arc de cerc, trecând de serele întunecate,

apoi de grădina de legume şi peste spaţiile verzi, pierzând mereu din înălţime, în tot acest timp.

Ron dădu drumul volanului şi îşi scoase bagheta din buzunarul de la spate.

— OPREŞTE-TE ! OPREŞTE-TE odată! strigă el, lovind cu bagheta bordul şi parbrizul, însă erau încă în picaj, pământul venind ameninţător spre ei.

— AI GRIJĂ LA POM! strigă Harry, aruncându-se spre volan, dar era prea târziu...

ZDRANG!

Cu un zgomot asurzitor, hârşâit de metal pe lemn, se izbiră de trunchiul gros şi căzură cu o zdruncinătură puternică. Fumul ieşea în valuri de sub capota şifonată. Hedwig cârâia, îngrozită, şi un cucui cât o minge de golf pulsa pe scăfârlia lui Harry, acolo unde se lovise de parbriz. De lângă el, Ron scoase un geamăt disperat.

— Eşti întreg? întrebă Harry, imediat.

— Bagheta mea, zise Ron, cu o voce tremurândă. Uită-te la bagheta mea!...

Se rupsese aproape în două. Vârful atârna fără vlagă, ţinut doar de nişte aşchii.

Harry deschise gura, vrând să spună că era sigur că o puteau repara la şcoală, dar nu apucă. Chiar atunci, ceva lovi maşina, pe partea lui, cu puterea unui taur furios, aruncându-l în Ron. O altă lovitură, de aceeaşi intensitate, lovi capota.

— Ce se întâm...

Lui Ron i se tăie respiraţia, uitându-se prin parbriz. Şi Harry văzu o cracă mare cât un piton, care căzu pe maşină. Salcia de care se loviseră îi ataca! Trunchiul se îngroşase aproape de două ori, bombardând cu crengile noduroase fiecare centimetru al maşinii.

— Aaahh! ţipă Ron, în timp ce o altă ramură crestă o gaură mare în portiera din partea lui.

Parbrizul tremura sub loviturile repetate ale crengilor, ca o ploaie de pumni bine plasaţi, şi o ramură groasă cât un butuc lovea cu sălbăticie acoperişul maşinii, care părea gata să cedeze din clipă în clipă...

— Fugi! ţipă Ron, împingându-se cu toată greutatea în portieră, dar în următoarea secundă era aruncat în poala lui Harry de o altă rafală de lovituri ale altei crengi agresive.

— S-a zis cu noi! se văită el, observând cum se deforma acoperişul, dar deodată maşina începu să vibreze sub ei... Motorul prinsese iar viaţă!

— Dă înapoi! strigă Harry şi maşina ţâşni în spate.

Copacul mai încerca încă să-i lovească. Auzeau rădăcinile scrâşnind, aproape rupându-se, întinzându-se după ei, pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult.

— Ca prin urechile acului! răsuflă Ron, uşurat. Bravo, maşinuţo!

Maşina, pe de altă parte, era la capătul puterilor. Cu două bufnituri scurte, portierele se deschiseră şi Harry simţi cum se răstoarnă scaunul. În secunda următoare se trezi pe pământul umed. Trosneli puternice îl făcură să-şi

dea seama că maşina le arunca bagajele afară din portbagaj. Colivia lui Hedwig zbură prin aer şi se deschise. Hedwig ieşi din ea şi cu un strigăt supărat zbură ca o săgeată spre castel, fără a privi înapoi. Apoi, găurită, zgâriată şi fumegând, maşina se pierdu în întuneric, farurile din spate scăpărând furioase.

— Vino înapoi! ţipă Ron după ea, fluturându-şi bagheta ruptă. O să mă omoare tata!

Dar maşina dispăru, cu un ultim pufăit obosit.

— Îţi vine să crezi ce ghinion am avut? făcu Ron, trist, aplecându-se să-l ridice pe Pungaşul. Dintre toţi copacii de care ne-am fi putut lovi, trebuia să ne izbim de salcia asta agresivă!

Privi spre bătrânul copac care îşi mai agita încă ameninţător crengile.

— Hai, spuse Harry, vlăguit, să intrăm în şcoală...

Nu era sosirea triumfală pe care şi-o imaginaseră. Abia mişcându-se, îngheţaţi şi loviţi, se apucară să-şi târască după ei cuferele, pe panta de iarbă, spre uşile masive de stejar.

— Cred că petrecerea de bun venit a început deja, zise Ron, lăsându-şi cufărul la picioarele scărilor de la intrare şi ducându-se încet să privească pe fereastra luminată puternic.

— Hei, Harry, vino să vezi! E momentul sortatului! Jobenul Magic!

Harry se grăbi şi împreună cu Ron cercetară Marea Sală.

Nenumărate lumânări pluteau în aer, deasupra celor patru mese lungi, pline cu bunătăţi, făcând farfuriile şi cupele de aur să strălucească. Şi mai sus, tavanul vrăjit, care întotdeauna oglindea cerul de pe partea cealaltă, era plin de stele sclipitoare.

Prin pădurea de coifuri negre, ascuţite, caracteristice pentru Hogwarts, Harry văzu un şir de elevi speriaţi din anul I, care intrau în sală. Era şi Ginny printre ei, uşor de recunoscut după părul ei ţip Weasley. În acest timp, profesoara McGonagall, o vrăjitoare cu ochelari şi cu părul strâns în coc, punea faimosul Joben Magic pe un scaun, în faţa bobocilor.

În fiecare an, acest joben vechi, peticit, ponosit şi murdar, sorta noii elevi şi îi repartiza în cele patru case de la Hogwarts: Cercetaşii, Astropufii, Ochii-de-Şoim şi Viperinii. Harry îşi amintea foarte bine cum şi-a pus şi el pe cap jobenul, exact în urmă cu un an, şi cum aştepta îngrozit decizia lui. Timp de câteva secunde îi fusese o teamă cumplită că va fi repartizat la Viperini, casa din care au ieşit cei mai mulţi vrăjitori de temut şi vrăjitoare rele, în comparaţie cu oricare altă casă, dar picase la Cercetaşi, cu Ron, Hermione şi restul familiei Weasley. Semestrul trecut, Harry şi Ron ajutaseră casa Cercetaşilor să câştige Campionatul Caselor, învingându-i pe Viperini, pentru prima dată după şapte ani.

Un băieţel micuţ, cu părul ca de şoricel, fusese chemat în faţă să-şi pună jobenul pe cap. Ochii lui Harry se mutară asupra profesorului Dumbledore, directorul, care privea operaţiunea de sortare de la masa profesorilor.

Lunga lui barbă argintie şi ochelarii în formă de semilună luceau în lumina lumânărilor. Câteva locuri mai încolo, Harry îl văzu pe Gilderoy Lockhart, îmbrăcat în straie bleumarin. La un capăt al mesei stătea Hagrid, mare şi păros, bând cu nesaţ din cupa lui.

— Stai puţin..., îi şopti Harry lui Ron. Este un scaun gol la masa profesorilor... Unde e Plesneală?

Profesorul Severus Plesneală era cel care-i plăcea lui Harry cel mai puţin. Întâmplarea făcea ca şi Harry să fie elevul cel mai puţin iubit de Plesneală. Crud, sarcastic şi urât de toată lumea, în afară de elevii din propria sa casă, Viperinii, Plesneală preda „Poţiunile magice".

— Poate că e bolnav! făcu Ron, fericit.

— Poate că a plecat, zise Harry, pentru că a pierdut iar catedra de „Apărare contra Magiei Negre"!

— Sau poate că a fost dat afară! zise Ron, entuziasmat. Doar toată lumea îl urăşte...

— Sau poate, spuse o voce glacială din spatele lor, aşteaptă să audă de ce nu aţi venit cu trenul şcolii...

Harry se întoarse. În spatele lor, cu mantia neagră bătută de vântul rece, stătea Severus Plesneală, slab, cu pielea pământie, cu nasul coroiat şi unsuros, cu părul negru până la umeri. În acel moment, zâmbea într-un fel care le spunea lui Harry şi lui Ron că aveau mari probleme!...

— Veniţi după mine, comandă Plesneală.

Neîndrăznind nici să se uite unul la celălalt, urcară după el în holul vast, luminat de torţe. Un miros îmbietor de mâncare venea dinspre Marea Sală, dar Plesneală îi duse departe de căldură şi lumină, pe o scară îngustă, de piatră, care ducea spre pivniţa unde preda el.

— Înăuntru! zise el, deschizând o uşă de la jumătatea coridorului rece şi arătând cu degetul.

Intrară în biroul lui Plesneală, tremurând din tot trupul. Pereţii întunecaţi erau plini de rafturi cu borcane mari de sticlă, în care pluteau tot felul de lucruri scârboase, despre care Harry nu vroia să ştie nimic în acel moment. În şemineul întunecat nu ardea focul. Plesneală închise uşa şi se întoarse spre ei.

— Deci, spuse el încet, trenul nu este destul de bun pentru celebrul Harry Potter şi mâna sa dreaptă, Weasley... Aţi vrut să veniţi cu tam-tam, aşa e, băieţi?

— Nu, domnule, bariera de la King's Cross a fost de vină, nu s-a...

— Linişte! zise Plesneală, rece. Ce aţi făcut cu maşina?

Ron înghiţi în sec. Nu era pentru prima dată când Harry avea impresia că Plesneală citea gândurile. Dar în momentul următor, îşi dădură seama că Plesneală răsfoia ziarul „Profetul de seară”.

— Aţi fost văzuţi, şuieră el, arătându-le titlul: UN FORD ZBURĂTOR ÎI ÎNGROZEŞTE PE ÎNCUIAŢI! Şi începu să citească cu voce tare. „Doi Încuiaţi din Londra sunt convinşi că au văzut o maşină veche, zburând pe deasupra turnului poştei... Pe la prânz, în Norfolk, doamna

Hetty Bayliss, în timp ce îşi punea rufele la uscat... domnul Angus Fleet, din Peebles, au raportat poliţiei”... În total şapte Încuiaţi. Dacă nu mă înşel, tatăl tău lucrează la Oficiul de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiaţi, nu? spuse el, uitându-se la Ron şi zâmbind şi mai răutăcios ca înainte. Vai, vai, vai... propriul său fiu...

Harry se simţi de parcă l-ar fi lovit în stomac una dintre ramurile salciei înfuriate. Dacă ar fi aflat cineva că domnul Weasley vrăjise maşina... nu se gândise la asta...

— Am observat, în timpul preumblării mele prin parc, că nepreţuita Salcie Bătăuşă a fost vătămată considerabil..., continuă Plesneală.

— Ba ea ne-a vătămat pe noi!...

— Linişte! se răsti iar Plesneală. Din păcate, nu sunteţi în casa mea şi decizia de a vă exmatricula nu-mi revine mie. Mă duc să-i aduc pe cei care au acest privilegiu minunat. Aşteptaţi aici!

Harry şi Ron se uitau unul la celălalt, pieriţi. Lui Harry nu-i mai era foame deloc. Acum îi era doar foarte rău. Încercă să-şi abată privirile de la acel ceva verde şi scârbos de pe raftul din spatele biroului lui Plesneală. Dacă Plesneală se dusese să o cheme pe profesoara McGonagall, stăpâna casei Cercetaşilor, nu aveau de ce să se bucure. O fi fost ea mai dreaptă ca Plesneală, dar era totuşi extrem de severă.

Trei minute mai târziu, Plesneală se întoarse şi cea care venise cu el era, bineînţeles, profesoara McGonagall. Harry o mai văzuse supărată şi cu alte ocazii, dar ori uitase ce buze subţiri putea să facă, ori nu o mai văzuse

niciodată atât de supărată. Îşi ridică bagheta chiar din clipa în care intră pe uşă. Harry şi Ron tresăriră amândoi, dar ea doar o îndreptă spre căminul gol, de unde începură să se ridice, dintr-o dată flăcări.

— Staţi jos, spuse ea şi amândoi se prăbuşiră în scaunele de lângă foc.

— Să aud! tună ea, ochelarii strălucindu-i ameninţător.

Ron începu să-i povestească, începând cu bariera din gară care nu îi lăsase să treacă.

— ...aşa că nu am avut de ales, doamnă profesoară, nu ne puteam urca în tren.

— De ce nu ne-aţi trimis o scrisoare via-bufniţă? Ai o bufniţă, dacă nu mă înşel, nu? îi spuse rece profesoara McGonagall lui Harry.

Harry oftă. Acum că menţionase lucrul acela, era evident că aşa ar fi trebuit să facă.

— Nu... nu m-am gândit...

— Da, asta e clar! făcu profesoara McGonagall, ironic.

Cineva bătu la uşa biroului şi Plesneală, care acum arăta mai fericit ca niciodată, se duse să deschidă. Era directorul, profesorul Dumbledore.

Lui Harry îi amorţi tot corpul. Dumbledore era deosebit de grav. Îl privi pe deasupra ochelarilor, de pe nasul său strâmb, şi Harry îşi dori mai degrabă ca el şi Ron să fi fost pocniţi în continuare de Salcia Bătăuşă.

Urmă o tăcere adâncă. Apoi Dumbledore zise cu blândeţe:

— Vă rog să-mi explicaţi de ce aţi făcut asta...

Ar fi fost mai bine dacă ar fi ţipat. Harry era distrus de dezamăgirea din vocea lui. Din acest motiv, nu fu în stare să-l privească pe Dumbledore în ochi, ci vorbi cu ochii la genunchii lui. Îi spuse lui Dumbledore totul de-a fir-a-păr, în afară de faptul că maşina vrăjită era a domnului Weasley, făcând să pară că el şi Ron au găsit din întâmplare maşina zburătoare, parcată chiar în faţa gării. Ştia că Dumbledore va citi imediat printre rânduri, dar Dumbledore nu întrebă nimic de maşină. Se mulţumi doar să îi privească prin ochelari, cînd Harry termină de povestit.

— Mergem să ne luăm lucrurile, zise Ron, pe un ton mai mult decât descurajat.

— Despre ce vorbeşti, Weasley? lătră profesoara McGonagall.

— Păi, ne exmatriculaţi, nu? zise Ron.

Harry se uită repede la Dumbledore.

— Nu astăzi, domnule Weasley, spuse Dumbledore, dar trebuie să vă fac pe amândoi să înţelegeţi seriozitatea faptelor voastre. Le voi scrie familiilor voastre în această seară. Însă trebuie să vă previn că dacă mai faceţi aşa ceva, nu voi avea de ales şi vă voi exmatricula.

Plesneală avea o expresie de parcă s-ar fi amânat Crăciunul. Îşi drese vocea şi spuse:

— Domnule profesor Dumbledore, aceşti băieţi au încălcat Decretul Restricţiei impuse vrăjitorilor minori, au vătămat un copac foarte bătrân şi valoros... cu siguranţă, asemenea fapte...

— Las pedepsirea lor la latitudinea profesoarei McGonagall, Severus, zise Dumbledore, cu calm. Sunt în casa ei, în consecinţă, responsabilitatea îi revine ei.

Se întoarse către profesoara McGonagall şi îi spuse:

— Trebuie să mă întorc la banchet, Minerva, trebuie să fac câteva anunţuri. Vino, Severus, avem o tartă cu un aspect delicios, trebuie s-o gustăm neapărat!

Plesneală aruncă o privire plină de venin către Harry şi Ron, fiind nevoit să accepte să fie luat pe sus din propriul său birou, lăsându-i singuri cu profesoara McGonagall, care încă îi mai privea ca un vultur mânios.

— Ar fi bine să te duci în aripa spitalului, Weasley, sângerezi!

— Nu mult, spuse Ron, ştergând repede cu mâneca tăietura de deasupra ochiului. Doamnă profesoară, am vrut să văd repartizarea surorii mele...

— Ceremonia Sortării s-a terminat, zise profesoara McGonagall. Şi sora ta este la Cercetaşi.

— Ce bine! exclamă Ron.

— Şi apropo de Cercetaşi, începu profesoara McGonagall, tăios, dar Harry o întrerupse imediat.

— Doamnă profesoară, când am luat maşina, semestrul nu începuse încă, aşa că... Cercetaşii nu ar trebui sancţionaţi, nu? zise el, privind-o rugător.

Profesoara McGonagall îi aruncă o privire pătrunzătoare, dar Harry era sigur că aproape zâmbise. Buzele îi erau mai puţin subţiri, oricum!...

— Nu voi sancţiona casa Cercetaşilor, spuse ea şi lui Harry i se luă o piatră de pe inimă, dar amândoi veţi fi pedepsiţi.

Era mult mai bine decât se aşteptaseră. Cât despre scrisoarea lui Dumbledore către familia Dursley, asta nu însemna nimic. Harry ştia foarte bine că alor lui doar le-ar fi părut rău că nu îl strivise Salcia Bătăuşă.

Profesoara McGonagall ridică iar bagheta şi o aţinti spre biroul lui Plesneală. O farfurie mare cu sandviciuri, două cupe de argint şi o carafă cu suc rece de dovleac apăru ca prin farmec.

— Veţi mânca aici şi apoi vă veţi duce direct în camera voastră, spuse ea. Eu trebuie să mă întorc la serbare.

Când se închise uşa, Ron fluieră uşurat.

— Am crezut că atât ne-a fost, zise el, înşfăcând un sandvici.

— Şi eu, spuse Harry, luând şi el unul.

— Ce noroc pe noi, totuşi, de necrezut! spuse Ron cu gura plină de pui şi şuncă. Dar şi ghinion! Cred că Fred şi

George au zburat cu maşina de vreo cinci sau şase ori şi nu i-a văzut nici un Încuiat.

Înghiţi cu poftă şi mai luă o îmbucătură enormă.

— De ce nu am putut să trecem de barieră?

Harry dădu din umeri.

— De acum înainte va trebui să fim foarte atenţi, spuse el, luând o înghiţitură bună de suc de dovleac. Mi-ar fi plăcut să fi putut merge şi noi la banchet...

— S-a temut să nu ne grozăvim, să creadă ceilalţi că este frumos şi bine să vii la şcoală cu o maşină zburătoare.

După ce au mâncat câte sandviciuri au putut (farfuria se tot umplea singură) se ridicară şi ieşiră din birou, urmând drumul bine cunoscut spre Turnul Cercetaşilor. Castelul era tăcut, se părea că petrecerea se terminase. Trecură pe lângă portrete care bombăneau şi armuri scârţâitoare şi urcară scările înguste de piatră până ajunseră în sfârşit la locul unde era intrarea secretă în Turnul Cercetaşilor, în spatele acelui tablou în ulei al unei femei foarte grase, într-o rochie roz, de mătase.

— Parola? zise ea, când se apropiară.

— Păi..., făcu Harry.

Nu ştiau parola din anul acela, având în vedere că nu făcuseră cunoştinţă cu Perfectul Cercetaşilor, dar ajutorul sosi aproape imediat. Auziră paşi în spatele lor, se întoarseră şi o văzură pe Hermione, fugind spre ei.

— Aici eraţi! Unde aţi fost? Am auzit cele mai ridicole zvonuri! Cineva a zis că aţi fost exmatriculaţi, fiindcă aţi distrus o maşină zburătoare...

— Ei bine, nu am fost exmatriculaţi, a liniştit-o Harry.

— Doar nu vreţi să spuneţi că într-adevăr aţi zburat până aici? spuse Hermione, aproape la fel de severă ca profesoara McGonagall.

— Lasă predicile, zise Ron, nerăbdător, şi spune-ne noua parolă.

— Este „împletitură” zise Hermione, neliniştită, dar nu asta e...

Fu întreruptă însă. Tabloul doamnei grase se deschise şi răsună o furtună de aplauze. Părea că toată casa Cercetaşilor era încă trează, înghesuită în camera de zi, stând la mesele înclinate, pe fotoliile moi, aşteptându-i să sosească. O mulţime de mâini ieşiră din portret pentru a-i trage înăuntru pe Harry şi pe Ron, lăsând-o pe Hermione să se strecoare în urma lor.

— Superb! strigă Lee Jordan. Magnific! Ce intrare! Să zbori cu o maşină exact în Salcia Bătăuşă, lumea o să vorbească despre asta ani de zile de-acum înainte!

— Bravo, zise un elev din anul V, cu care Harry nu mai vorbise până atunci.

Cineva îl bătea pe spate, de parcă ar fi câştigat un maraton. Fred şi George răzbătură în faţa mulţimii şi spuseră într-un glas:

— De ce nu ne-aţi chemat şi pe noi înapoi, ei?

Ron se înroşise şi zâmbea ruşinat, dar Harry observă o persoană care nu era mulţumită deloc. Percy ieşea în evidenţă între cei din anul I şi părea că încerca să vină suficient de aproape, ca să le spună să termine odată. Harry îi dădu un cot lui Ron şi îi făcu semn cu capul spre Percy. Ron se prinse imediat.

— Trebuie să ne ducem în dormitor... suntem puţin obosiţi, spuse el, şi amândoi începură să-şi croiască drum spre uşa din partea opusă a camerei, care ducea la o scară circulară spre dormitoarele lor.

— Noapte bună, îi spuse Harry lui Hermione, care era la fel de încruntată ca şi Percy.

Reuşiră să ajungă în partea opusă a camerei, şi apoi la scară, bătuţi încontinuu pe spate. Urcară grăbiţi până sus, şi într-un sfârşit nimeriră la uşa lor, care avea acum o plăcuţă, pe care scria „Anul II”. Intrară în familiara cameră rotundă, cu cele cinci sau patru afişe agăţate cu catifea roşie, cu ferestre înguste în partea de sus. Cuferele fuseseră aduse şi puse la capetele paturilor.

Ron zâmbi cu vinovăţie spre Harry.

— Ştiu că nu ar trebui să mă bucur, dar...

Uşa de la cameră se dădu de perete şi intrară ceilalţi băieţi din anul II, de la Cercetaşi, Seamus Finnigan, Dean Thomas şi Neville Poponeaţă.

— Incredibil! izbucni Seamus.

— Super! zise şi Dean.

— Uimitor! făcu Neville, copleşit de admiraţie.

Harry nu se putu stăpâni. Zâmbi şi el.

Capitolul VI

GILDEROY LOCKHART

Dar în ziua următoare, Harry abia dacă mai zâmbi o singură dată. Lucrurile i-au mers din ce în ce mai rău, începând chiar cu micul dejun din Marea Sală. Cele patru mese lungi erau încărcate cu castronele cu terci de ovăz, platouri cu scrumbii afumate, munţi de pâine prăjită şi farfurii cu ouă şi costiţă afumată, sub tavanul fermecat (noros şi trist, în acea zi). Harry şi Ron se aşezară la masa Cercetaşilor, lângă Hermione. Exemplarul ei din „Expediţii cu vampiri" stătea deschis lângă o cană cu lapte. Simţiră o anumită răceală în felul în care le spuse „'Neaţa!", ceea ce însemna că încă nu era de acord cu modul în care veniseră. Neville Poponeaţă, pe de altă parte, îi întâmpină voios. Neville era un băiat cu faţa rotundă, cu înclinaţie către accidente şi cu cea mai proastă memorie pe care o întâlnise Harry până atunci la cineva.

— Poşta trebuie să vină în orice moment... cred că bunica îmi trimite nişte lucruri pe care le-am uitat.

Harry abia începuse să-şi mănânce terciul de ovăz, când se auzi un zgomot ca de asediu pe deasupra lor şi vreo sută de bufniţe năvăliră în sală, dându-i ocol şi lăsând scrisori şi pachete mulţimii înfierbântate. Un pachet mare

pică în capul lui Neville şi o secundă mai târziu, ceva mare şi gri căzu în cana Hermionei, împroşcând pe toată lumea cu lapte şi pene.

— Errol! zise Ron, trăgând bufniţa de picioare.

Errol se prăbuşi inconştient pe masă, cu picioarele în aer şi cu un plic roşu în cioc.

— O, nu! exclamă Ron.

— N-are nimic, este încă în viaţă, spuse Hermione, împungându-l cu vârful degetului.

— Nu el... ăla...

Ron arătă spre plicul roşu. Pentru Harry era un plic obişnuit, dar Ron şi Neville se uitau la el de parcă urma să explodeze.

— Care e problema? întrebă Harry.

— Mi-a... mi-a trimis o... Urlătoare, zise Ron, terminat.

— Ar trebui s-o deschizi, Ron, şopti Neville, timid. O să fie şi mai rău dacă n-o deschizi... Mi-a trimis şi mie bunica odată şi am ignorat-o şi... a fost groaznic, crede-mă!

Harry îşi mută privirea de la feţele lor năucite la plicul roşu.

— Ce este o urlătoare? întrebă el.

Dar toată atenţia lui Ron era concentrată asupra scrisorii, care începuse să scoată fum pe la colţuri.

— Deschide-o, îl grăbi Neville. O să se termine totul în câteva minute...

Ron întinse o mână tremurătoare, luă uşor plicul din ciocul lui Errol şi îl desfăcu. Neville îşi puse degetele în urechi. O secundă mai târziu, Harry ştiu de ce! Pentru moment crezuse că explodase ceva... Un bubuit ca de tunet umplu sala enormă, scuturând praful din tavan.

— ... SĂ FURI MAŞINA, NICI NU M-AŞ FI MIRAT DACĂ TE-AR FI EXMATRICULAT, STAI SĂ VEZI CE-ŢI FAC CÂND PUN MÂNA PE TINE! PRESUPUN CĂ NU TE-AI GÂNDIT LA MINE ŞI LA TATĂL TĂU CÂND AM VĂZUT CĂ MAŞINA A DISPĂRUT...

Ţipetele doamnei Weasley, de o sută de ori mai puternice decât de obicei, făcură ca farfuriile şi lingurile să zăngăne pe mese şi răsunară la nesfârşit din pereţii de piatră. Cei din sală se uitau curioşi în jur, să vadă cine primise urlătoarea şi Ron se afundă atât de tare în scaun, încât i se mai vedea numai fruntea roşie.

— ... AM PRIMIT SCRISOAREA DE LA DUMBLEDORE ASEARĂ... EU ŞI TATĂL TĂU AM CREZUT CĂ O SĂ MURIM DE RUŞINE, NU TE-AM CRESCUT CA SĂ TE PORŢI AŞA, AŢI FI PUTUT SĂ MURIŢI AMÂNDOI, ŞI TU ŞI HARRY ...

Chiar se întrebase Harry când îi va menţiona şi numele lui... Încercă în zadar să pară că nu auzea vocea care îi făcea timpanele să păcăne.

— ...PUR ŞI SIMPLU SUNTEM DEZAMĂGIŢI, TATĂL TĂU VA FI INVESTIGAT LA SERVICIU! ESTE NUMAI

VINA TA ŞI DACĂ MAI SARI CALUL, FIE ŞI NUMAI CU UN MILIMETRU, TE ADUCEM ACASĂ IMEDIAT!

Se lăsă o tăcere asurzitoare. Plicul roşu, care căzuse din mâna lui Ron, luă foc şi se făcu scrum. Harry şi Ron rămaseră împietriţi, de parcă ar fi trecut un uragan peste ei. Câţiva râseră şi încet-încet se reînnodară discuţiile despre fel de fel de nimicuri.

Hermione închise cartea „Expediţii cu vampiri” şi se uită spre creştetul lui Ron.

— Păi, nu ştiu la ce te aşteptai Ron, dar ai...

— Să nu-mi spui că am meritat-o, sări Ron.

Harry dădu terciul la o parte, era ros de vină. Domnul Weasley avea să fie investigat la serviciu. Şi asta, după tot ce făcuseră domnul şi doamna Weasley vara aceea pentru el...

Dar nu avea timp să cadă pe gânduri. Profesoara McGonagall venea spre masa Cercetaşilor, împărţind orare. Şi văzu că la început avea două ore de „Ierbologie” cu Astropufii.

Harry, Ron şi Hermione ieşiră din castel împreună, traversară stratul de legume şi o luară spre sere, unde erau ţinute plantele magice. Cel puţin, urlătoarea se soldase cu ceva bun: se pare că Hermione credea că au fost pedepsiţi îndeajuns şi era iar prietenoasă cu ei, ca de obicei.

Apropiindu-se de sere, văzură restul clasei stând afară, aşteptând-o pe profesoara Lăstar. Harry, Ron şi Hermione tocmai li se alăturaseră, când profesoara se ivi

pe gazon, însoţită de Gilderoy Lockhart. Profesoara Lăstar avea în braţe o mulţime de bandaje, şi Harry văzu, cuprins de un alt val de vină, că Salcia Bătăuşă avea câteva crengi imobilizate în atele.

Profesoara Lăstar era o vrăjitoare bondoacă şi purta o pălărie peticită, peste părul zburătăcit. De obicei avea pământ pe haine, iar unghiile ei ar fi făcut-o pe Mătuşa Petunia să leşine. Gilderoy Lockhart, pe de altă parte, era imaculat, în nişte veşminte dărâmătoare, turcoaz, iar părul auriu îi strălucea pe sub pălăria cu ornamente aurii.

— Aaaa, salutare! strigă Lockhart, ţâşnind spre grupul de elevi. Tocmai i-am arătat doamnei profesoare Lăstar cum trebuie tratată o Salcie Bătăuşă! Dar nu vreau să credeţi că sunt mai bun la „Ierbologie” decât ea! Se întâmplă însă să ştiu mai multe despre plantele exotice din călătoriile mele...

— La Sera 3, astăzi, elevi! anunţă profesoara Lăstar, care era extrem de nemulţumită; nu era nicidecum veselă, ca de obicei.

Deveniră brusc interesaţi. Lucraseră doar în Sera 1 până atunci... Sera 3 adăpostea nişte plante mult mai interesante şi mai periculoase. Profesoara Lăstar luă o cheie mare de la curea şi deschise uşa. Harry simţi o boare de pământ umed, bine fertilizat, amestecat cu mirosul pregnant al unor flori de mărimea umbrelelor şi care atârnau din tavan. Exact când vroia să-i urmeze înăuntru pe Ron şi pe Hermione, Lockhart îl prinse de umăr.

— Harry! Vroiam să vorbim... Nu te superi dacă întârzie câteva minute, nu, doamnă Lăstar?

Dacă luai în calcul fruntea încruntată a doamnei Lăstar, se supăra, dar Lockhart spuse repede:

— Aşa te vreau!

Şi îi închise uşa în nas.

— Harry, zise Lockhart, dinţii lui mari şi albi scânteind în soare, în timp ce dădea din cap. Harry, Harry, Harry...

Complet zăpăcit, Harry nu zise nimic.

— Când am auzit... Ei bine, a fost vina mea, bineînţeles.

Îmi venea să-mi dau pumni!

Harry habar nu avea despre ce vorbea. Chiar vroia să-i spună acest lucru, dar Lockhart continuă.

— Nu ştiu de când n-am mai fost atât de şocat... Să zbori cu o maşină la Hogwarts! Ei, desigur, am ştiut imediat de ce ai făcut-o. Se vedea de la o poştă. Harry, Harry, Harry...

Era remarcabil cum i se vedea fiecare dinte strălucitor, chiar şi când nu vorbea.

— Ai gustat din publicitate, nu-i aşa? spuse Lockhart. Ţi-am transmis boala. Ai apărut pe prima pagină a ziarului cu mine şi abia ai aşteptat să o faci din nou!

— O, nu, domnule profesor, ştiţi...

— Harry, Harry, Harry, zise Lockhart, întinzând mâna şi luându-l de după umeri. Înţeleg... Era normal să mai vrei după ce ai gustat o dată... şi mă învinuiesc că ţi-am

transmis morbul ăsta, pentru că era inevitabil să ţi se urce la cap... Dar, mă înţelegi, tinere, nu poţi să te apuci să zbori cu maşinile, ca să atragi atenţia asupra ta. Potoleşte-te, da? Ai destul timp pentru asta când vei mai creşte. Da, da, ştiu la ce te gândeşti: „Îi convine, el e deja un vrăjitor celebru, pe plan internaţional!” Dar când aveam doisprezece ani, eram un nimeni, ca şi tine. De fapt, aş spune că eram un nimeni şi mai mare! Mă refer la faptul că pe tine te cunosc deja mai mulţi oameni, nu-i aşa? Toate chestiile acelea extraordinare cu Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit!...

Privi la cicatricea în formă de fulger de pe fruntea lui Harry.

— Ştiu, nu este chiar la fel de bine ca în cazul în care ai fi câştigat de cinci ori la rând, ca mine, premiul pentru Cel Mai Fermecător Zâmbet, oferit de săptămânalul „Vrăjitoarea”..., dar este un început, Harry, este un început...

Îi zise „şmecherule” şi îi făcu încurajator cu ochiul, după care se îndepărtă. Harry rămase tablou pentru câteva secunde, apoi, amintindu-şi că ar fi trebuit să fie în seră, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

Profesoara Lăstar stătea în spatele unei bănci puse chiar în centrul serei. Pe bancă erau vreo douăzeci de perechi de căşti de urechi, în culori diferite. Când îşi ocupă locul între Ron şi Hermione, profesoara spuse:

— Vom replanta mătrăgună astăzi. Cine îmi poate spune caracteristicile mătrăgunei?

Nu surprinse pe nimeni când mâna lui Hermione se ridică prima.

— Mătrăguna sau Mandragora, este un mijloc puternic de refacere, zise Hermione, părând că înghiţise manualul, ca de obicei. Este folosită pentru a readuce la normal oamenii care au fost transfiguraţi sau blestemaţi.

— Excelent! Zece puncte pentru Cercetaşi, spuse profesoara Lăstar. Mătrăguna este ingredientul cel mai important a majorităţii antidoturilor. Dar este şi foarte periculoasă. Cine poate să-mi spună de ce?

Mâna Hermionei rată de puţin ochelarii lui Harry, ţâşnind iar în aer.

— Plânsul mătrăgunei este fatal pentru toţi cei care îl aud, zise ea prompt.

— Întocmai! Alte zece puncte, zise profesoara Lăstar. Mătrăgunele pe care le plantăm astăzi sunt încă foarte tinere...

Şi arătă spre un rând de tăvi adânci, în timp ce vorbea. Toată lumea se îmbulzi să vadă mai bine. Cam o sută de mănunchiuri de plante micuţe, verzi, cu reflexe mov, stăteau în şiruri, în răsaduri. Erau complet nesemnificative pentru Harry care nu înţelesese nimic din ce zisese Hermione despre „plânsul" mătrăgunei.

— Toată lumea să-şi ia o pereche de căşti de urechi, zise profesoara Lăstar.

Urmă o îmbulzeală de nedescris, toţi căutând o pereche de căşti, care să nu fie roz şi pufoase.

— Când vă voi spune să vi le puneţi, asiguraţi-vă că urechile vă sunt acoperite complet, spuse profesoara Lăstar. Când va trece pericolul, ridic degetele în sus. În ordine, căştile pe urechi!

Harry îşi puse căştile pe urechi. Nu se mai auzea absolut nici un sunet prin ele. Profesoara Lăstar îşi puse pe urechi o pereche roz şi pufoasă, îşi suflecă mânecile, înşfăcă bine o plăntuţă şi o trase cu putere.

Harry scoase un strigăt surprins, pe care nu îl putu auzi nimeni.

În loc de rădăcini, din pământ ieşi un copil extrem de mic, murdar şi urât. Frunzele îi creşteau chiar din cap. Avea pielea verde-pal, marmorată, şi era evident că urla cât îl ţineau plămânii.

Profesoara Lăstar luă un ghiveci mare de sub masă şi plantă mătrăguna în el, după care o acoperi cu îngrăşământ, până nu se mai văzură decât frunzuliţele. Profesoara Lăstar îşi scutură mâinile, ridică degetele şi îşi scoase căştile.

— Având în vedere că mătrăgunele noastre sunt doar răsaduri, plânsetul lor nu ucide încă, spuse ea cu calm, de parcă doar udase o begonie. Pe de altă parte, vă pot face inconştienţi câteva ore bune şi, cum sunt sigură că nici unul dintre voi nu vrea să piardă prima zi de şcoală, aveţi grijă să aveţi căştile bine puse la urechi cât lucraţi. Vă voi face semn când trebuie să vă pregătiţi de plecare.

— Patru la o tavă cu răsaduri! Aveţi destule ghivece aici... îngrăşământ, în sacii aceia... şi feriţi-vă de tentaculele lor veninoase, pişcă serios!

Plesni cu putere o plantă ţepoasă, de un roşu-închis, făcând-o să-şi retragă tentaculele care se strecuraseră în apropiere de umărul ei.

Lui Harry, Ron şi Hermione li se alătură un băiat cu părul creţ de la Astropufi, pe care Harry îl ştia din vedere, dar cu care nu vorbise niciodată.

— Justin Finch-Fletchley, zise el voios, dând mâna cu Harry. Ştiu cine eşti, desigur, celebrul Harry Potter... Şi tu eşti Hermione Granger... totdeauna prima la toate. (Hermione se înroşi, când băiatul îi strânse mâna)... Şi Ron Weasley! Nu cumva a ta era maşina zburătoare?

Ron nu schiţă nici un zâmbet. Era clar că se mai gândea încă la urlătoare...

— Lockhart ăla este tare deosebit, nu-i aşa? spuse Justin, bucuros, în timp ce îşi umpleau ghivecele cu îngrăşământ de balegă de dragon. Un tip foarte curajos! I-aţi citit cărţile? Aş fi murit de frică dacă aş fi fost închis într-o cabină telefonică de către un vârcolac, dar el a rămas calm şi — ZBANG! — pur şi simplu fantastic! Ştiţi, eram înscris la Eton... Nici nu vă pot spune cât mă bucur că am venit aici. Desigur, mama a fost puţin dezamăgită, dar de când am pus-o să citească din cărţile lui Lockhart cred că a început să îşi dea seama cât de folositor este să ai un vrăjitor bine pregătit şi educat în familie...

După aceea, nu au mai prea apucat să vorbească. Căştile le erau bine fixate pe urechi şi trebuiau să se concentreze la mătrăgune. Profesoara Lăstar făcuse ca totul să pară foarte uşor, dar nu era chiar aşa. Mătrăgunelor nu le plăcea să fie scoase din pământ, dar nici nu vroiau să se întoarcă în el. Se zbăteau, loveau, îşi

agitau pumnii mici şi ascuţiţi şi îşi dezgoleau dinţii. Harry se chinui zece minute să bage un copil mai grăsuţ în ghiveci.

La sfârşitul orei, Harry, ca toţi ceilalţi, era transpirat, extenuat şi plin din cap până-n picioare de pământ şi băligar. Se târâră până la castel şi se spălară rapid, după care Cercetaşii se grăbiră la ora de „Transfigurări”.

Orele profesoarei McGonagall însemnau întotdeauna muncă grea, dar în acea zi totul fu deosebit de greu. Tot ce învăţase Harry anul trecut părea să i se fi scurs din cap pe parcursul verii. Ar fi trebuit să transforme un cărăbuş într-un nasture, dar reuşi doar să antreneze bine cărăbuşul, pe când acesta se tot ferea de bagheta lui şi alerga pe toată banca.

Ron avea probleme mult mai mari. Îşi lipise el bagheta cu nişte Magicscotch, dar se pare că era distrusă de tot. Scrâşnea şi scotea scântei încontinuu, în cele mai neplăcute momente, şi, de fiecare dată când Ron vroia să transforme cărăbuşul în nasture, scotea un fum negru, înnecăcios, care mirosea a ouă stricate şi învăluia totul în jur. Pentru că nu putea să vadă ce făcea, Ron strivi cărăbuşul cu cotul şi trebui să ceară un altul, spre nemulţumirea profesoarei McGonagall.

Harry răsuflă uşurat când auzi clopoţelul care anunţa prânzul. Îşi simţea creierul ca un burete stors. Toţi ieşiră din clasă, în afară de el şi de Ron, care îşi izbea furios bagheta de bancă.

— Ce proastă… inutilă…

— Cere alta de acasă, îi sugeră Harry, în timp ce bagheta începu să scoată o serie de scântei, ca nişte artificii.

— A, da, şi să primesc o urlătoare în schimb, zise Ron, îndesând bagheta care şuiera acum. E numai vina ta că ţi s-a rupt bagheta!...

Se duseră la masă, unde Ron nu se simţi bine deloc, văzând pumnul plin cu nasturi perfecţi, făcuţi de Hermione la ora de „Transfigurare”.

— Ce avem după-amiază? întrebă Harry, ca să-i abată atenţia.

— „Apărare contra Magiei Negre”, zise Hermione îndată.

— De ce..., exclamă Ron, luându-i orarul, ai pus toate orele lui Lockhart în inimioare?

Hermione îi smulse orarul din mâini, roşind furioasă.

Terminară de mâncat şi ieşiră afară, îndreptându-se spre curtea întunecată. Hermione se aşeză pe o piatră şi se cufundă iar în „Expediţii cu vampiri”. Harry şi Ron vorbiră despre Vâjthaţ câteva minute, înainte ca Harry să-şi dea seama că era privit îndeaproape. Ridicând privirea, îl văzu pe băieţelul care semăna cu un şoricel, cel pe care îl văzuse când îşi punea Jobenul Magic, seara trecută. Se uita la Harry, ca hipnotizat. Strângea în mână ceea ce părea să fie un aparat de fotografiat de-al Încuiaţilor. În momentul în care Harry se uită la el, se făcu roşu ca focul.

— Bună ziua, Harry, eu... sunt Colin Creevey, spuse acesta pe nerăsuflate, păşind spre el. Şi eu sunt la

Cercetaşi! Crezi că aş putea... ar fi posibil... să-ţi fac o poză ?

Şi ridică aparatul de fotografiat, entuziasmat.

— O poză? repetă Harry, absent.

— Ca să mă creadă lumea că te-am cunoscut, zise Colin Creevey, nerăbdător, apropiindu-se şi mai tare. Ştiu totul despre tine. Mi-au povestit toţi câte ceva... Cum ai supravieţuit când a vrut să te omoare Ştii-Tu-Cine şi cum acesta a dispărut fără urmă... şi cum ai rămas cu o cicatrice în formă de fulger pe frunte (ochii săi cercetară fruntea lui Harry)... Un băiat de la mine din cameră a spus că dacă developez filmul cu emulsia potrivită, pozele or să se mişte.

Colin trase în piept o gură de aer, emoţionat şi continuă:

— Este superb aici, nu? Nu am ştiut că toate lucrurile ciudate pe care le făceam erau magie, până când am primit o scrisoare de la Hogwarts. Tatăl meu este lăptar, nici lui nu i-a venit să creadă. Aşa că fac multe poze, ca să i le trimit acasă. Şi ar fi extraordinar dacă aş avea una şi cu tine...

Îl privi smerit pe Harry şi îndrăzni să întrebe:

— N-ar putea prietenul tău să ne facă poza? Aşa aş putea să stau lângă tine... Şi după aceea, vrei să mi-o semnezi? Te rooog...

— Poze semnate? Dai autografe, Potter?

Tare şi usturătoare, vocea lui Draco Reacredinţă răsună în toată curtea. Se oprise chiar în spatele lui Colin, însoţit ca de obicei, de amicii săi solizi şi bătăuşi, Crabbe şi Goyle.

— Toată lumea să stea la coadă! răcni Reacredinţă către mulţime. Harry Potter dă poze cu autograf!

— Nu, nu dau, spuse Harry supărat, cu pumnii încleştaţi. Taci odată, Draco!

— Eşti gelos, de-aia! ciripi Colin, al cărui trup era cât gâtul lui Crabbe.

— Gelos? făcu Reacredinţă, care nu mai era nevoit să ţipe, jumătate de curte fiind atentă la ce se întâmpla. Pe ce, mă rog? N-am nevoie de nici o cicatrice scârboasă pe frunte, mersi!... Eu unul nu cred că dacă ţi s-a crăpat capul înseamnă că eşti celebru!

Crabbe şi Goyle rânjeau ca proştii.

— Ia mai tacă-ţi fleanca, Reacredinţă! îl ameninţă Ron, supărat.

Crabbe se opri din râs şi începu să-şi frece pumnii într-un mod ameninţător.

— Ai grijă, Weasley, se răţoi Reacredinţă. Doar nu vrei să ai necazuri şi să vină mămica să te ia acasă.

După care spuse, cu o voce subţire, sfredelitoare: „Dacă mai sari calul o dată, fie şi numai cu un milimetru...”

Câţiva elevi din anul V, de la Viperini, se amuzară copios de maimuţăreala lui Draco.

— Weasley ar vrea o poză cu autograf, Potter, rânji Reacredinţă. Ar valora mai mult decât toată casa lor!

Ron îşi scoase bagheta lipită cu Magicscotch, dar Hermione şopti, închizând rapid „Expediţii cu vampiri”:

— Vine!

— Ce se întâmplă aici, ce se întâmplă aici?

Gilderoy Lockhart venea spre ei, cu straiele sale turcoaz fluturând în urma lui.

— Cine dă poze cu autograf?

Harry începu să spună ceva, dar fu întrerupt de Lockhart, care îi trecu un braţ pe după umeri şi zise voios:

— Ah, dar nici nu ar mai fi trebuit să întreb!... Ne întâlnim iar, Harry!

Imobilizat de Lockhart şi umilit până în măduva oaselor, Harry îl văzu pe Draco rânjind şi pierzându-se în mulţime.

— Haide atunci, domnule Creevey, zise Lockhart, privind radios spre Colin. Fă-ne la amândoi o poză bună şi o semnăm!

Năucit, Colin îşi luă aparatul de fotografiat şi făcu poza, când tocmai suna clopoţelul, care anunţa începutul orelor de după-amiază.

— Hai, ce mai staţi, împrăştiaţi-vă, voi, de colo! strigă Lockhart spre ceilalţi şi porni înapoi spre castel, ţinându-l tot mai strâns pe Harry, care îşi dorea să fi ştiut o vrajă bună prin care să se facă nevăzut!

— Un sfat, Harry, zise Lockhart, părinteşte, în timp ce intrau în clădire pe o uşă lăturalnică. Te-am acoperit acum, cu tânărul Creevey... Dacă m-a fotografiat şi pe mine, colegii tăi nu mai pot crede că încercai să te grozăveşti...

Surd la explicaţiile lui Harry, Lockhart îl târî pe un hol plin de elevi, cu ochii cât cepele, şi apoi sus, pe o scară.

— ... dar dă-mi voie să-ţi spun că împărţitul pozelor cu autograf în acest stadiu al carierei tale nu este indicat... o să pari puţin înfumurat, Harry, ca să fiu sincer. Va veni la un moment dat o vreme când, ca şi mine, vei fi nevoit să ai un teanc de poze la îndemână oriunde mergi, dar... mai ai până atunci! chicoti Lockhart.

Ajunseră la clasa lui Lockhart şi acesta îi dădu drumul lui Harry, în sfârşit. Harry îşi aranjă hainele şi se îndreptă spre fundul clasei, unde îşi stivui în faţa ochilor cele şapte cărţi ale lui Lockhart, pentru a evita să vadă originalul.

Restul clasei intră, îmbulzindu-se şi hârjonindu-se, iar Ron şi Hermione se aşezară de o parte şi de alta a lui Harry.

— Aş putea să prăjesc ouă pe faţa ta, zise Ron. Spre binele tău, sper să nu se întâlnească Creevey cu Ginny şi să formeze un club de fani Harry Potter!

— Taci şi tu, sări Harry.

Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să audă Lockhart cuvintele „club de fani Harry Potter”.

Când se aşeză toată clasa, Lockhart tuşi şi se lăsă tăcerea. Întinse mâna, luă exemplarul lui Neville

Poponeaţă, „Călătorii cu spiriduşii,” şi îl ridică pentru ca toată lumea să-i vadă portretul şmecher, de pe copertă, de unde făcea cu ochiul.

— Asta sunt eu, spuse el, arătând spre poză şi făcu cu ochiul ca în poză, Gilderoy Lockhart, Ordinul lui Merlin, clasa a III-a, Membru de Onoare al Ligii Apărării Împotriva Magiei Negre şi câştigător de cinci ori la rând al premiului pentru Cel Mai Fermecător Zâmbet, oferit de săptămânalul „Vrăjitoarea”! Dar nu prea vorbesc despre asta, doar n-am scăpat de strigoi numai zâmbindu-le, nu?

Se aştepta ca toată clasa să izbucnească în râs, dar nu obţinu decât câteva zâmbete anemice.

— Văd că v-aţi cumpărat toţi setul complet al cărţilor mele... Bravo! M-am gândit să începem astăzi cu un mic test. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji... vreau doar să verific cât de bine le-aţi citit, cât aţi asimilat...

După ce împărţi lucrările se întoarse în faţa clasei şi spuse:

— Aveţi treizeci de minute, începeţi! Acum!

Harry privi lucrarea şi citi:

1. Care este culoarea favorită a lui Gilderoy Lockhart?

2. Care este dorinţa secretă a lui Gilderoy Lockhart?

3. Care, din punctul vostru de vedere, este cea mai mare realizare de până acum a lui Gilderoy Lockhart?

Şi aşa se întindeau întrebările de-a lungul a trei foi, până la:

54. Când este ziua lui Gilderoy Lockhart şi care ar fi cadoul ideal pentru el?

O jumătate de oră mai târziu, Lockhart strânse testele şi le răsfoi în faţa clasei.

— Tţţ!... Măi să fie! Doar câţiva dintre voi şi-au amintit de culoarea mea favorită, lila... Spun asta în „Un an cu Yeti”. Iar unii dintre voi trebuie să citească cu mai multă atenţie „La braţ cu un vârcolac”, unde spun clar, în capitolul al doisprezecelea, că de ziua mea cadoul ideal ar fi înţelegere şi armonie între popoare, magicieni şi non-magicieni... Însă nu aş refuza nici o sticlă de „Ogden's Old Firewhisky”!

Şi le mai făcu o dată cu ochiul. Ron îl privea acum pe Lockhart cu o expresie de neîncredere întipărită pe faţă. Seamus Finnigan şi Dean Thomas, care stăteau în primele rânduri, abia se stăpâneau să nu izbucnească în râs. Hermione însă n-avea ochi decât pentru el şi îl asculta cu o atenţie de neclintit. Tresări când îşi auzi numele.

— ... dar domnişoara Hermione Granger ştia că dorinţa mea secretă este să scap lumea de rele şi să-mi comercializez propria linie de loţiuni de păr... Bravo, fetiţo! De fapt..., se opri el şi întoarse foaia pe partea cealaltă, n-ai nici o greşeală! Cine este domnişoara Hermione Granger?

Hermione ridică o mână tremurândă.

— Excelent! exclamă Lockhart, chiar formidabil! Zece puncte pentru Cercetaşi! Şi acum, la treabă!

Se aplecă şi ridică o cuşcă mare, acoperită, pe care o aşeză pe catedră.

— Acum, mare atenţie! Datoria mea este să vă pregătesc împotriva celor mai îngrozitoare creaturi cunoscute în lumea vrăjitorilor! S-ar putea să vă confruntaţi cu cele mai groaznice coşmaruri în această cameră. Să ştiţi însă că nu puteţi păţi nimic, atâta timp cât sunt cu voi. Nu vă cer decât să vă păstraţi calmul.

Contrar dorinţei lui, Harry se aplecă peste mormanul de cărţi pentru a vedea mai bine cuşca. Lockhart puse o mână pe învelitoare. Dean şi Seamus nu mai râdeau acum. Neville murea de frică, în locul său din primul rând.

— Trebuie să vă rog să nu ţipaţi, zise Lockhart pe un ton jos. S-ar putea să le provoace.

Toată clasa era cu sufletul la gură... Lockhart dădu la o parte învelitoarea.

— Da, zise el dramatic. Zâne de Cornish, recent capturate!

Seamus Finnigan nu putu să se mai abţină. Pufni în râs, un hohot pe care nici măcar Lockhart nu îl putea confunda cu un strigăt de spaimă.

— Da? zâmbi el la Seamus.

— Păi, nu sunt... nu sunt foarte... periculoase, nu? se înecă Seamus de râs.

— Nu fi atât de sigur! zise Lockhart, fluturând un deget spre Seamus. Sunt înşelătoare, pot fi adevărate belele diavoleşti!

Zânele erau de un albastru-fosforescent şi de vreo douăzeci de centimetri înălţime, cu feţe ascuţite şi nişte voci atât de stridente, încât parcă ascultai nişte piţigoi certându-se. În secunda în care colivia fusese descoperită, începuseră să protesteze şi să se zbată în cuşcă, zăngănind barele şi strâmbându-se în toate felurile la cei din primele rânduri.

— Bine, spuse Lockhart, tare. Să vedem ce ziceţi de ele!

Şi deschise cuşca. Era iadul pe pământ. Zânele ţâşniră în toate direcţiile, ca nişte rachete. Două din ele îl apucară pe Neville de urechi şi îl ridicară în aer. Câteva trecură, pur şi simplu, prin fereastră, împrăştiind bucăţele de sticlă pe tot rândul din spate. Celelalte se puseră pe distrugeri, mai eficiente ca rinocerii turbaţi. Luară călimările şi împroşcară cerneală prin toată clasa, făcură ferfeniţă cărţile şi hârtiile, smulseră afişele de pe pereţi, întoarseră coşurile de gunoi cu fundul în sus, înşfăcară ghiozdanele şi cărţile şi le aruncară prin fereastra spartă. În câteva minute, jumătate din clasă era sub bănci şi Neville atârna de candelabru.

— Haideţi, împresuraţi-le, prindeţi-le, sunt doar nişte zâne..., strigă Lockhart, ironic.

Îşi suflecă mânecile, îşi învârti bagheta şi urlă din toate puterile:

— Peskipiski Pesternomi!

Cuvintele magice nu avură absolut nici un efect, una dintre zâne luându-i bagheta lui Lockhart şi aruncând-o şi pe ea pe fereastră. Lockhart înghiţi în sec şi aproape se ascunse sub catedră, reuşind să evite în ultima clipă să fie strivit de Neville care căzu peste catedră, când candelabrul de care se ţinea cedă.

La scurt timp, sună clopoţelul şi toţi se buluciră spre ieşire. În liniştea relativă care urmă, Lockhart se ridică, îi zări pe Harry, Ron şi Hermione, care ajunseseră aproape de uşă, şi le spuse:

— Ei bine, vă rog să le băgaţi voi în cuşcă pe cele care au mai rămas!

După care se strecură pe lângă ei şi închise repede uşa în urma lui.

— Nu pot să cred! exclamă Ron, în timp ce una dintre zâne îl muşcă sălbatic de ureche.

— Urmăreşte să ne facă să câştigăm experienţă pe teren, spuse Hermione, imobilizând două zâne dintr-un foc, cu o bine executată Vrajă de Imobilizare, îndesându-le la loc în cuşcă.

— Pe care teren? zise Harry, încercând să pună mâna pe o zână, care îi scăpa printre degete şi scotea limba de-un cot la el. Hermione, ăsta habar n-are despre ce vorbeşte!

— Prostii, spuse Hermione. Nu i-ai citit cărţile... toate lucrurile extraordinare pe care le-a făcut...

— Pe care zice că le-a făcut, bombăni Ron.

Capitolul VII

ŞOAPTE ŞI „SÂNGE-MÂL"

În următoarele zile, Harry petrecu cea mai mare parte a timpului, ascunzându-se ori de câte ori îl vedea pe Gilderoy Lockhart pe coridoare. Şi mai greu de evitat era Colin Creevey, care parcă învăţase pe de rost orarul lui Harry. Nimic nu părea să-l mulţumească pe Colin mai mult decât aventura de a spune „Ce mai faci Harry?" de vreo şase-şapte ori pe zi şi să-l audă pe Harry spunând „Bună, Colin!", oricât de exasperat părea a fi Harry când spunea acest lucru.

Hedwig era încă supărată pe Harry pentru îngrozitoarea călătorie cu maşina, şi bagheta lui Ron era tot stricată. În timpul orei de „Farmece", ţâşnea din mâna lui Ron, lovindu-l pe micuţul şi bătrânul profesor Flitwick în frunte, exact între ochi, făcând să-i apară un cucui mare şi verde, zvâcnitor, în locul respectiv. Una peste alta, Harry era foarte fericit că venea sfârşitul de săptămână. El, Ron şi Hermione vroiau să se ducă să-l vadă pe Hagrid sâmbătă, de dimineaţă. Dar Harry fu trezit cu câteva ore bune mai devreme decât şi-ar fi dorit, de Oliver Baston, căpitanul echipei de Vâjthaţ a Cercetaşilor.

— Ce se întâmplă? făcu Harry, morocănos.

— Antrenament de Vâjthaţ! spuse Baston. Haide!

Harry privi pe fereastră. Era un strat subţire de ceaţă peste cerul roz-auriu. Se trezise de-a binelea acum,

întrebându-se cum de putuse dormi cu toată zarva pe care o făceau păsările.

— Oliver, mormăi Harry, abia se crapă de ziuă...

— Exact, zise Baston.

Era un brunet înalt şi voinic din anul VI, cu ochii scânteietori, cu un entuziasm nebun.

— Asta face parte din noul nostru program de antrenamente. Haide, ia-ţi mătura şi să mergem, zise Baston, binevoitor. Nici una dintre celelalte echipe de Vâjthaţ n-a început antrenamentele încă, vom fi primii anul acesta...

Căscând şi tremurând puţin, Harry se dădu jos din pat şi încercă să-şi găsească echipamentul de Vâjthaţ.

— Aşa te vreau, zise Baston. Ne întâlnim pe teren în cincisprezece minute!

După ce îşi găsi echipamentul şi îşi puse mantia ca să se încălzească, Harry îi scrise un bilet lui Ron, explicându-i unde trebuise să se ducă, şi coborî pe scara în spirală spre camera mare de zi, cu mătura lui, Nimbus 2000, pe umăr. Tocmai ajunsese la gaura din portret, când auzi un zăngănit în spatele său şi Colin Creevey sosi alergând pe scara circulară, cu aparatul de fotografiat la gât şi cu ceva în mână.

— Am auzit pe cineva pronunţându-ţi numele pe scări, Harry! Uite ce am aici! L-am developat, am vrut să-ţi arăt...

Harry se uită năucit la poza pe care i-o vântura Colin pe sub nas.

Un Lockhart mişcător, alb-negru, scutura cu putere o mână pe care Harry şi-o recunoscu ca fiind a lui. Constată mulţumit că imaginea lui fotografică se opunea cu îndârjire şi refuza să apară în cadru. În timp ce Harry privea poza, Lockhart se dădu bătut şi se sprijini, gâfâind, de marginea albă a fotografiei.

— Mi-o semnezi? întrebă Colin, nerăbdător.

— Nu, zise Harry, scurt, aruncând o privire în jur pentru a se asigura că într-adevăr nu auzise nimeni. Iartă-mă, Colin, mă grăbesc... antrenament de Vâjthaţ!

Se caţără prin gaura portretului.

— Mamă, Doamne! Aşteaptă-mă şi pe mine! Nu am mai fost niciodată la un joc de Vâjthaţ până acum!

Colin se strecură prin gaură după el.

— O să fie foarte plictisitor, zise Harry, repede, dar Colin nici nu-l auzi, cu faţa luminată toată de emoţie.

— Ai fost cel mai tânăr jucător din ultimii o sută de ani, nu-i aşa Harry? Nu-i aşa? zise Colin, ţopăind pe lângă el. Trebuie să fii extraordinar! Eu n-am zburat niciodată. E uşor? Aceea este mătura ta? Cea mai bună din toate care există?

Harry nu ştia cum să se descotorosească de el. Era ca şi când ar fi avut o umbră extrem de vorbăreaţă.

— Eu nu prea înţeleg jocul ăsta, zise Colin, pe nerăsuflate. Este adevărat că sunt patru mingi? Şi două

dintre ele zboară înjur, încercând să dea jucătorii jos de pe mături?

— Da, spuse Harry grav, împăcat cu ideea că trebuia să-i explice regulile complicate. Se numesc baloane-ghiulea. Există doi prinzători în fiecare echipă, cu bâte pentru a expedia baloanele-ghiulea afară din terenul lor de joc. Fred şi George sunt prinzătorii Cercetaşilor.

— Şi pentru ce sunt celelalte mingi? întrebă Colin, împiedicându-se de câteva trepte, pentru că îl privea absorbit, cu gura căscată, pe Harry.

— Păi, balonul este mingea roşie, mai mărişoară... cea cu care se dau golurile. Trei înaintaşi din fiecare echipă aruncă mingea de la unul la celălalt şi încearcă să o treacă printre stâlpii de goluri, de la capătul terenului... trei stâlpi înalţi, cu coşuri la vârf.

— Şi a patra minge?...

— Este hoţoaica aurie, zise Harry, foarte mică, foarte rapidă şi greu de prins. Dar asta au de făcut căutătorii, pentru că un joc de Vâjthaţ nu se termină până nu este prinsă hoţoaica. Şi când unul dintre cei doi căutători ai echipelor prinde hoţoaica, atunci câştiga pentru echipa din care face parte o sută cincizeci de puncte.

— Tu eşti căutătorul Cercetaşilor, nu-i aşa? zise Colin cu veneraţie.

— Da, spuse Harry, părăsind castelul şi luând-o prin iarba stropită de rouă. Şi mai este şi portarul. El păzeşte stâlpii de gol. Cam asta este...

Dar Colin continuă să-l întrebe pe Harry o groază de alte chestii tot drumul spre terenul de Vâjthaţ. Harry reuşi să scape de el doar la vestiar. Colin strigă după el, pe o voce piţigăiată:

— Mă duc să ocup un loc bun, Harry!

Şi se grăbi spre tribune.

Restul echipei Cercetaşilor era deja în vestiar. Baston era singurul care părea cu adevărat treaz. Fred şi George Weasley stăteau, cu ochii lipiţi şi părul ciufulit, lângă Alicia Spinnet din anul IV, care părea că aţipise, sprijinită de peretele din spatele său. Vizavi, colegele ei, înaintaşele Katie Bell şi Angelina Johnson, căscau, una lângă alta.

— Ai venit, Harry, unde ai fost? zise Baston, plin de vioiciune. Vroiam să vorbesc cu voi înainte să ajungem pe teren, fiindcă mi-am petrecut vara gândindu-mă la o nouă serie de antrenamente, care cred că vor schimba complet lucrurile...

Baston ridică în faţa ochilor lor o diagramă a terenului de Vâjthaţ, pe care erau trasate multe linii, săgeţi şi X-uri, cu cerneală, în culori diferite. Îşi scoase bagheta, atinse partea de sus a schemei şi săgeţile începură să se zbată ca nişte omizi. În timp ce Baston începuse un discurs despre noile sale tactici, capul lui Fred Weasley se prăbuşi pe umărul Aliciei Spinnet şi începu să sforăie.

Baston le explică prima schemă în douăzeci de minute, dar sub ea se mai aflau o a doua şi o a treia schemă. Harry căzu în amorţire, în timp ce Baston pălăvrăgea în continuare.

— Deci, zise Baston, în sfârşit, trezindu-l pe Harry dintr-un vis despre toate lucrurile pe care le-ar fi putut mânca în acel moment la castel, este clar? Întrebări?

— Eu am o întrebare, Oliver, zise George, care se trezise speriat. De ce nu ne-ai spus toate astea ieri, când eram treji?

Baston se strâmbă, nemulţumit.

— Uite ce e, isteţilor, spuse el, uitându-se urât la toţi, am fi putut să câştigăm cupa Vâjthaţ anul trecut. Suntem de departe cea mai bună echipă. Dar din nefericire, datorită unor împrejurări care ne-au depăşit...

Harry se îndreptă în scaun, simţindu-se cu musca pe căciulă. Zăcuse inconştient în aripa spitalului anul trecut, în timpul ultimului meci, adică echipa Cercetaşilor a avut un jucător în minus şi suferise cea mai puternică înfrângere din ultimii trei sute de ani.

Baston făcu un moment de pauză pentru a-şi reveni. Era evident că ultima înfrângere încă îl mai afecta.

— Deci, în acest an, ne vom antrena mai mult ca niciodată... În ordine, să mergem şi să punem noile scheme în practică! strigă Baston, luându-şi mătura şi călăuzindu-i afară din vestiare.

Cu picioarele amorţite şi căscând încă, echipa îl urmă, supusă.

Stătuseră atât de mult în vestiare, încât acum răsărise soarele de-a binelea, deşi pe iarba umedă de pe stadion rămăseseră încă urme de rouă. Ieşind pe teren, îi văzu pe Ron şi pe Hermione în tribune.

— Aţi terminat? întrebă Ron, neîncrezător.

— Nici măcar nu am început, zise Harry, uitându-se invidios şi pofticios la pâinea prăjită cu gem, cu care veniseră Ron şi Hermione din Marea Sală. Baston ne învaţă manevre tactice noi...

Încalecă mătura şi lovi pământul, avântându-se în aer. Aerul rece al dimineţii îi atinse faţa, trezindu-l mai repede ca toată vorbăria lui Baston. Era minunat să fie iar pe terenul de Vâjthaţ. Goni în jurul terenului, întrecându-se cu Fred şi George.

— Ce este sunetul ăla ţăcănitor, ciudat? întrebă Fred, planând într-un colţ al terenului.

Harry se uită în tribune. Colin stătea pe unul dintre cele mai înalte scaune, cu aparatul la ochi, făcând poze după poze, ţăcănitul bliţului fiind amplificat de stadionul pustiu.

— Uită-te la mine, Harry! Aici! se rugă el, stăruitor.

— Cine mai e şi ăla? întrebă Fred.

— Habar n-am, minţi Harry, accelerând atât de tare, încât îl lăsă mult în urmă pe Colin.

— Ce se întâmplă? spuse Baston, încruntându-se, în timp ce plutea spre ei. De ce face ăla din anul I poze? Nu-mi place!... Ar putea fi un spion al Viperinilor, care încearcă să afle mai multe despre noul meu program de antrenamente...

— Este de la Cercetaşi, zise Harry, repede.

— Şi cei de la Viperini n-au nevoie de spioni, Oliver, spuse George.

— Ce te face să spui asta? zise Baston, bănuitor.

— Pentru că au venit aici în păr, zise George, arătând spre un grup.

Mai mulţi tipi în veşminte verzi se plimbau pe teren, cu măturile în mâini.

— Nu-mi vine să cred! sâsâi Baston, mânios. Am închiriat terenul pentru astăzi! Mai vedem noi!

Baston ţâşni spre pământ şi, din cauză că era aşa de furios, ateriză mai brusc decât ar fi vrut. Se clătină puţin când descălecă. Harry, Fred şi George îl urmară.

— Flint! strigă Baston către căpitanul Viperinilor. Este timpul nostru de antrenament! Ne-am sculat în mod special aşa devreme! Eliberaţi terenul imediat!

Marcus Flint era chiar mai solid ca Baston. Afişă o expresie de viclenie şi zise:

— Este destul loc pentru toţi, Baston!

Veniseră şi Angelina, Alicia şi Katie. În echipa Viperinilor nu existau fete. Stăteau toţi înşiraţi în faţa Cercetaşilor, privindu-i răutăcios.

— Dar am reţinut terenul! zise Baston, scuipând de-a dreptul, cu mânie. L-am închiriat, auziţi?

— Ah, zise Flint, dar eu am un bilet special semnat de profesorul Plesneală: Eu, profesorul S. Plesneală, acord

echipei Viperinilor permisiunea de a juca astăzi pe terenul de Vâjthaţ, obligaţi fiind să îşi antreneze noul lor căutător.

— Aveţi un nou căutător? zise Baston, zăpăcit. Unde?

Din spatele celor şase matahale din faţă se ivi al şaptelea jucător, mai mic, zâmbind ironic cu toată faţa lui ascuţită şi palidă. Era Draco Reacredinţă.

— Nu cumva eşti fiul lui Lucius Reacredinţă? zise Fred, privindu-l pe Draco cu dispreţ.

— Ce coincidenţă să vorbeşti de tatăl lui Draco, spuse Flint, făcând toată echipa să zâmbească şi mai tare. Dă-mi voie să-ţi arăt generosul cadou pe care l-a făcut echipei noastre!

Toţi şapte îşi arătară măturile. Şapte cozi de mătură, perfect şlefuite, cu mânere nou-nouţe şi şapte seturi de inscripţii aurite, pe care se vedeau cuvintele „Nimbus 2001”, străluceau sub nasurile Cercetaşilor în soarele dimineţii.

— Ultimul model! Sunt pe piaţă doar de o lună, zise Flint, scuturând indiferent un fir de praf de pe mătura lui. Cred că este de departe infinit mai bună decât vechile serii 2000!... Cât despre vechile tipuri, Măturin V, zâmbi răutăcios, privind ironic către Fred şi George, care strângeau amândoi în mâini astfel de mături, sunt bune de şters praful de pe tabela de marcaj!

În acel moment, nici unuia dintre Cercetaşi nu-i veni nici o replică. Reacredinţă rânjea atât de tare, încât ochii săi glaciali fuseseră reduşi la nişte cute.

— A, uitaţi! spuse Flint. Invazie pe teren!

Ron şi Hermione traversau gazonul stadionului în fugă, pentru a vedea ce se întâmplă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Ron pe Harry. De ce nu jucaţi? Ce caută el aici?

Se uită spre Reacredinţă, observându-i noul echipament de Vâjthaţ.

— Sunt noul căutător de la Viperini, Weasley, zise Reacredinţă, îngâmfat. Tocmai ne-au fost admirate măturile, pe care ni le-a cumpărat tata…

Ron rămase tablou, cu gura căscată, în faţa superbelor mături.

— Bune, nu? zise Reacredinţă, mieros. Dar probabil că şi echipa Cercetaşilor va face o chetă să-şi ia nişte mături ca lumea. Acum e momentul să scăpaţi de Măturin V alea…

Presupun că muzeele ar licita mult pentru ele!

Echipa Viperinilor izbucni în râs.

— Cel puţin, nimeni din echipa Cercetaşilor nu a fost nevoit să-şi cumpere postul în echipă, spuse Hermione, tăios. Au fost aleşi fiindcă au talent, nu ca alţii…

Expresia de înfumurare de pe faţa lui Reacredinţă pieri.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, afurisită mică, „sânge-mâl” ce eşti, răbufni el.

Harry ştiu imediat că Reacredinţă spusese ceva foarte grav, pentru că imediat izbucni furtuna. Flint trebui să se

arunce în faţa lui Reacredinţă, pentru a-l feri de pumnii lui Fred şi George, care tăbărâseră pe el. Alicia strigă:

— Cum îndrăzneşti, nesuferitule?

Ron îşi afundă mâna în mantie şi îşi scoase bagheta, strigând:

— Vei plăti pentru asta, Draco!

Şi o îndreptă, furios, pe sub braţul lui Flint, spre faţa lui Reacredinţă.

Răsună o bufnitură puternică pe stadion şi din capătul opus al baghetei lui Ron ţâşni un jet de lumină verde, lovindu-l în stomac chiar pe el şi aruncându-l pe spate, în iarbă.

— Ron! Ron! Ai păţit ceva? se sperie Hermione.

Ron deschise gura să vorbească, dar nu scoase nici un cuvânt. În schimb scoase un râgâit puternic şi din gură îi ţâşniră în poală câţiva melci scârboşi, fără căsuţă.

Echipa Viperinilor se ţinea cu mâinile de burtă de atâta râs. Flint era pe jos, sprijinindu-se de noua sa mătură. Draco era în patru labe, bătând pământul cu pumnii. Cercetaşii erau strânşi în jurul lui Ron, care continua să râgâie melci mari şi lucioşi. Toţi se fereau să-l atingă.

— Ar trebui să-l ducem la Hagrid, este cel mai aproape, îi spuse Harry lui Hermione, care dădu din cap cu hotărâre, şi amândoi îl susţinură de subsuori.

— Ce s-a întâmplat, Harry? Ce s-a întâmplat? E bolnav? Dar îl puteţi vindeca, nu?

Colin coborâse de la locul său şi acum ţopăia în jurul lor, părăsind terenul împreună cu ei. Ron oftă din toţi rărunchii şi o altă porţie de melci se adună la picioarele lui.

— Ooooh, exclamă Colin, fascinat, ridicându-şi aparatul de fotografiat. Poţi să-l ţii nemişcat, Harry?

— Dă-te la o parte, Colin! strigă Harry, supărat.

El şi Hermione îl scoaseră pe Ron de pe stadion, ducându-l spre marginea pădurii.

— Încă puţin, Ron, zise Hermione, văzând cabana lui Hagrid. O să te faci bine în câteva minute... încă puţin...

Erau la vreo zece metri depărtare de casa lui Hagrid, când se deschise uşa, dar nu ieşi Hagrid, ci Gilderoy Lockhart, îmbrăcat în acea zi cu nişte veşminte de un mov-pal.

— Repede, să ne ascundem aici, şopti Harry, trăgându-l pe Ron în spatele unui tufiş din apropiere. Hermione îi urmă, cam împotriva voinţei ei.

— E o nimica toată, dacă ştii ce trebuie să faci! îi spunea Lockhart, în gura mare, lui Hagrid. Dacă ai nevoie de ajutor, ştii unde mă găseşti! O să-ţi dau un exemplar din cartea mea, mă mir că nu ai unul deja. O să-ţi semnez unul diseară şi ţi-l trimit. Ei bine, la revedere!

Şi Lockhart se îndreptă spre castel.

Harry aşteptă până nu îl mai văzu pe Lockhart, apoi îl trase pe Ron din boschet până la uşa lui Hagrid. Ciocăniră în uşă, grăbiţi.

Hagrid apăru imediat, foarte morocănos, dar i se lumină faţa când văzu cine era la uşa lui.

— Chiar mă întrebam când o să veniţi să mă vedeţi... Intraţi, intraţi... Am crezut că s-a întors profesoru' Lockhart...

Harry şi Hermione îl târâră pe Ron peste prag, în cabana cu o singură cameră, în care era un pat enorm, într-un colţ, şi un foc trosnea vesel, în celălalt. Hagrid nu părea afectat de problema lui Ron, pe care i-o explică rapid Harry, în timp ce îl aşeza pe Ron într-un scaun.

— Mai bine afară decât înăuntru, spuse el voios, punând un lighean mare în faţa lui Ron. Scoate-i pe toţi, Ron!

— Nu cred că putem face altceva decât să aşteptăm să se oprească, zise Hermione nerăbdătoare, privindu-l pe Ron aplecându-se deasupra ligheanului. Este un blestem foarte greu de îndepărtat, oricum, darămite cu o baghetă ruptă...

Hagrid se învârtea în jurul lor, făcându-le ceai, iar Colţ, câinele lui Hagrid, îi lingea mâna lui Harry.

— Ce-a vrut Lockhart de la tine, Hagrid? îl întrebă Harry, scărpinându-i urechile lui Colţ.

— Mi-a dat sfaturi cum să scot nişte alge dintr-o fântână, mormăi Hagrid, dând la o parte de pe masă un cocoş jumulit pe jumătate şi punând ceainicul în locul lui. De parcă eu nu ştiu! Şi-mi tot povestea ceva despre nu ştiu ce strigoi a gonit el... Dacă-i adevărat fie şi numai un cuvânt, eu mănânc ibricul ăsta!

Era foarte ciudat ca Hagrid să critice un profesor de la Hogwarts şi Harry se uită uimit la el. Hermione, pe de altă parte, spuse pe un ton mai înalt decât de obicei:

— Cred că eşti puţin nedrept, Hagrid, se pare că profesorul Dumbledore este convins că Lockhart este omul potrivit pentru...

— A fost singurul om pe care l-a găsit, zise Hagrid, oferindu-le o farfurie cu caramele, timp în care Ron tot scuipa melci în ligheanul lui. Şi subliniez: singurul! A devenit foarte greu să găseşti pe cineva care să vrea să predea „Apărarea contra Magiei Negre”. Vedeţi voi, lumea nu prea vrea să accepte asemenea post. Au început să creadă că-i piază rea. Nimeni nu a rezistat prea mult într-un astfel de post, în ultimul timp. Spuneţi-mi, zise Hagrid, întorcându-şi capul spre Ron, pe cine încerca Ron să blesteme?

— Reacredinţă i-a zis Hermionei... cumva... Trebuie să fi fost tare grav pentru că toată lumea a înnebunit.

— A fost grav, zise Ron răguşit, ridicându-şi capul deasupra mesei, palid şi transpirat. Reacredinţă a făcut-o „sânge-mâl”, Hagrid...

Ron îşi apleacă iar capul deasupra ligheanului, în timp ce apărea un val nou de melci proaspeţi. Hagrid era stupefiat.

— Nu se poate! făcu el către Hermione.

— Ba da, zise ea. Dar nu ştiu ce înseamnă, însă mi-am dat seama că a fost foarte grosolan...

— Este lucrul cel mai jignitor care i-ar fi putut trece prin minte, icni Ron, ridicându-se. „Sânge-mâl” este cea mai gravă insultă pentru o persoană care are părinţi Încuiaţi... ştii tu, părinţi obişnuiţi, nu magicieni.... Sunt unii vrăjitori, ca Reacredinţă de pildă, care cred că sunt superiori pentru că au ceea ce numesc ei „sânge-pur”.

Scoase un mic râgâit şi în mâna lui întinsă căzu doar un singur melc. Îl aruncă în lighean şi continuă:

— Vreau să spun, că ceilalţi ştiu că nu este nici o diferenţă. Uită-te la Neville Poponeaţă, de exemplu: are sânge curat şi de-abia poate pune ceaunul de vrăji cum trebuie.

— Şi nu s-a inventat încă vraja, pe care Hermione a noastră să nu o poată face, zise Hagrid, mândru, făcând-o pe Hermione să capete o culoare magenta, sclipitoare.

— E groaznic să faci pe cineva aşa, zise Ron, ştergându-şi fruntea transpirată cu mâna tremurândă, ... sânge... murdar, înţelegeţi. Sânge obişnuit. Este o nebunie. Majoritatea vrăjitorilor de astăzi au sângele juma' juma'... Oricum, dacă nu ne-am fi căsătorit cu Încuiaţi am fi dispărut până acum.

Se încovoie şi se ascunse iar sub masă.

— Păi, nu te învinuiesc c-ai încercat să-l blestemi, Ron, spuse Hagrid, tare, acoperind zgomotul făcut de melcii care se prăvăleau în lighean. Da' poate a fost mai bine că nu ţi-a mers bagheta. Presupun că Lucius Reacredinţă ar fi venit în doi timpi şi trei mişcări la şcoală, dacă i-ai fi blestemat fiul... Măcar aşa, nu ai probleme.

Harry ar fi vrut să evidenţieze faptul că probleme mai mari decât a scuipa melci pe gură nu erau uşor de găsit, dar nu putu, deoarece caramelele lui Hagrid îi încleştaseră fălcile.

— Harry, zise Hagrid dintr-o dată, de parcă i-ar fi trecut un gând fulgerător prin cap, am ceva de discutat cu tine. Am auzit că dai poze cu autograf. Eu cum de n-am primit una?

Furios, Harry îşi descleştă dinţii.

— Nu am împărţit poze cu autograf, spuse el, înfierbântat. Dacă Lockhart continuă să mai vorbească despre...

Dar atunci văzu că Hagrid râdea.

— Glumeam, zise el, bătându-l pe Harry pe spate, trimiţându-l cu capul înainte, până atinse masa cu bărbia. Ştiam eu că tu nu poţi face aşa ceva. I-am spus lui Lockhart că n-ai nevoie de aşa ceva. Eşti mai celebru decât el făr' să vrei!

— Pariez că nu i-a prea plăcut asta, zise Harry, ridicându-se şi frecându-şi bărbia.

— Da, aşa cred şi eu, zise Hagrid, zâmbind pişicher. Şi atunci i-am spus că nu am citit nici una dintre cărţile lui şi aşa l-am făcut să plece. Nişte caramele, Ron?

— Nu, mulţumesc, zise Ron, slăbit. Mai bine nu risc.

— Veniţi să vedeţi ce-am plantat, zise Hagrid, după ce Harry şi Hermione îşi băură ceaiul.

În spatele casei lui Hagrid, în grădina de zarzavaturi, creşteau cei mai mari dovleci pe care îi văzuse Harry vreodată. Fiecare era cât un bolovan.

— Au crescut frumos, nu? întrebă Hagrid, fericit. Pentru serbarea de Halloween... Ar trebui să fie destul de mari până atunci!

— Cu ce i-ai hrănit? zise Harry.

Hagrid se uită peste umăr pentru a verifica dacă erau singuri.

— Păi, le-am dat... ştii tu... o mână de ajutor...

Harry privi spre umbrela înflorată, roz, care stătea sprijinită de peretele casei. Avea toate motivele să creadă că umbrela aceea era mai mult decât părea, de fapt... Era convins că în ea era ascunsă vechea baghetă a lui Hagrid.

Hagrid nu avea voie să facă vrăji. Fusese exmatriculat de la Hogwarts în anul III, dar Harry nu aflase niciodată de ce. De fiecare dată când aducea vorba despre asta, Hagrid tuşea şi surzea până se schimba subiectul.

— O Vrajă de înfulecare, presupun..., zise Hermione, la jumătatea drumului dintre dezaprobare şi amuzament. Ei bine, ai făcut treabă bună!

— Asta a spus şi surioara ta, am văzut-o chiar ieri, zise Hagrid, privind spre Ron şi făcându-i cu ochiul lui Harry. A zis că a venit doar să vadă terenurile, dar eu cred că spera să dea peste cineva anume în casa mea (şi îi mai făcu o dată cu ochiul lui Harry). După părerea mea, nu cred că ar refuza o poză cu...

— Ah, taci, zise Harry.

Ron pufni în râs, zgomotos, de ajuns ca să înceapă să plouă iar cu melci peste tot.

— Ai grijă! mormăi Hagrid, îndepărtându-l pe Ron de iubiţii săi dovleci.

Era aproape ora prânzului şi având în vedere că Harry nu mâncase decât o caramea de dimineaţă, era hotărât să se întoarcă la şcoală să mănânce. Îşi luară la revedere de la Hagrid şi porniră spre castel, Ron sughiţând din când în când, dar fără să scuipe decât unul sau doi melci micuţi.

Abia intraseră în holul de la intrare, când răsună o voce bine cunoscută.

— Aici eraţi, Potter, Weasley!

Profesoara McGonagall venea spre ei, încruntată.

— Amândoi vă veţi ispăşi pedepsele în seara asta!

— Ce avem de făcut, doamnă profesoară? spuse Ron, înăbuşindu-şi un râgâit.

— Tu o să lustruieşti argintăria din Camera Trofeelor, împreună cu domnul Filch, spuse profesoara McGonagall. Şi fără magie! Doar cu cârpa!

Ron înghiţi în sec. Argus Filch, îngrijitorul, era urât de toţi elevii şcolii.

— Iar tu, Potter, o să-l ajuţi pe profesorul Lockhart să răspundă scrisorilor de la admiratori, zise profesoara McGonagall.

— O, nu... nu pot să merg şi eu la lustruit? zise Harry, disperat.

— În nici un caz, spuse profesoara McGonagall, ridicându-şi sprâncenele. Profesorul Lockhart te-a cerut în mod special.

La opt fix, începeţi! Amândoi!

Harry şi Ron îşi târâră paşii în Marea Sală, cât se poate de cătrăniţi. Hermione îi urmă cu o expresie, de genul „păi aţi încălcat regulile şcolii”. Harry nu aprecie pe cât se aştepta plăcinta de la masa de seară. Era convins că şi el şi Ron nimeriseră cât se putea de prost.

— Filch o să mă ţină acolo toată noaptea, zise Ron, chinuit. Fără magie! Cred că sunt mai mult de o sută de cupe şi medalii în camera aia. Nu sunt foarte bun la curăţenie, în stilul Încuiaţilor...

— Aş face schimb oricând, zise Harry privind în gol. Eu m-am antrenat din greu la familia Dursley. Să răspund la scrisorile admiratorilor lui Lockhart... un adevărat coşmar...

După-amiaza din sâmbăta aceea se topi ca o părere şi într-o clipă se făcu opt fără cinci minute. Harry îşi târşâia picioarele pe holul de la etajul doi, spre biroul lui Lockhart. Scrâşni din dinţi şi bătu la uşă.

Uşa se deschise la perete, imediat. Lockhart se aruncă spre el.

— Ah, iată haimanaua noastră! glumi el. Intră, Harry, intră.

Pe pereţi se aflau puzderie de poze ale lui Lockhart, strălucind în lumina nenumăratelor lumânări. Unele dintre ele aveau chiar autografe. Un alt teanc gros de poze era pregătit pe biroul său.

— Tu o să scrii adresele pe plicuri! îi spuse Lockhart lui Harry, de parcă era o mare onoare. Prima este pentru Gladys Gudgeon, Dumnezeu s-o binecuvânteze, o mare admiratoare a mea.

Minutele treceau ca melcul. Harry auzea din când în când vocea lui Lockhart, spunând „Mm...” şi „Aşa” sau „Da”. Ocazional, se auzeau fraze stupide, de genul „Celebritatea este un prieten înşelător, Harry” sau „Faima este ca faima, ţine minte, Harry”.

Lumânările ardeau, micşorându-se, făcând lumina să danseze pe portretele lui Lockhart care îl priveau de pe pereţi. Harry apucă pixul cu mâna înţepenită deja şi se apucă să scrie ceea ce părea a fi plicul cu numărul 2000, pentru Veronica Smethley. „Cred că s-a făcut timpul să plec”, gândi Harry, terminat, „Te rog, Doamne, fa să nu mai am decât puţin...”

Şi apoi auzi ceva... ceva diferit de sfârâitul lumânărilor şi de poveştile lui Lockhart despre admiratorii lui.

Era o voce, o voce care te îngheţa până la os, o voce care te lăsa fără suflare, un venin rece ca gheaţa.

— Vino... vino la mine... lasă-mă să te rup... lasă-mă să te sfâşii... lasă-mă să te omor...

Harry sări în sus ca ars şi o pată mare şi mov apăru pe strada Veronicăi Smethley.

— Ce-i asta? strigă el.

— Ştiu! zise Lockhart. Şase luni întregi în fruntea listei cu cele mai bine vândute romane! Am spart toate recordurile!

— Nu, zise Harry, îngrozit. Vocea aceea!

— Poftim? zise Lockhart, privindu-l descumpănit. Care voce?

— Aceea... care a spus... N-aţi auzit-o?

Lockhart se uită la Harry uimit peste măsură.

— Despre ce vorbeşti, Harry? Poate eşti puţin somnoros? Sfinte, Doamne... uită-te la ceas! Suntem aici de aproape patru ore! N-aş fi crezut... Cum a zburat timpul, nu-i aşa?

Harry nu răspunse. Îşi ciuli urechile pentru a auzi vocea aceea din nou, dar nu se mai auzi nimic, în afară de Lockhart care îi spunea că nu ar trebui să se aştepte la asemenea favoruri de fiecare dată când primeşte pedepse. Simţindu-se ameţit, Harry plecă.

Era atât de târziu, încât camera comună din Turnul Cercetaşilor era aproape goală. Harry se duse direct în camera lui. Îşi puse pijamaua, se băgă în pat şi aşteptă. O jumătate de oră mai târziu, sosi şi Ron, masându-şi mâna dreaptă şi aducând în camera întunecată un miros pregnant de soluţie de lustruit.

— Mi-au amorţit toţi muşchii, se plânse el, cufundându-se în patul său. De paisprezece ori m-a pus să şterg cupa aia de Vâjthaţ, până să fie mulţumit. Şi apoi am

avut o altă criză de melci peste un Premiu Special pentru servicii aduse şcolii. Mi-a luat secole să îndepărtez toată murdăria... Cum a fost la Lockhart?

Păstrând vocea destul de joasă, încât să nu-i trezească pe Neville, Dean şi Seamus, Harry îi povesti lui Ron ce auzise.

— Şi Lockhart a zis că nu a auzit vocea? spuse Ron şi Harry îl văzu încruntându-se în lumina lunii. Crezi că minţea? Dar nu înţeleg... chiar şi cineva invizibil ar fi trebuit să deschidă uşa... Ai fi văzut...

Ştiu, zise Harry, întinzându-se la loc şi privind spre pânza baldachinului de deasupra sa. Nici eu nu înţeleg...

Capitolul VIII

PETRECEREA DE ZIUA MORŢII

Sosi octombrie, răspândind un aer rece şi umed în împrejurimi şi în castel. Madam Pomfrey era ocupată până peste cap cu un potop de viroze printre profesori şi elevi. Poţiunea ei, Ardeiuţ, acţiona instantaneu, deşi îl lăsa pe băutor cu urechile fumegânde, ore în şir. Percy o convinse şi pe Ginny să bea din poţiune, deoarece arăta cam slăbită. Roşeaţa care se revărsă pe sub părul ei înfoiat făcea să pară că îi luase capul foc.

Picături de ploaie, mari cât gloanţele, şiroiră pe la ferestrele castelului zile în şir. Lacul crescu, straturile de flori se transformară în nişte bălţi noroioase, iar dovlecii lui Hagrid se umflară până la umbrarele sub care îi adăpostise Hagrid. Cu toate acestea, entuziasmul lui Oliver Baston pentru seriile regulate de antrenamente nu scăzu deloc, motiv pentru care, într-o după-amiază târzie şi ploioasă de sâmbătă, cu câteva zile înainte de Halloween, Harry se întorcea la Turnul Cercetaşilor, ud leoarcă şi plin de noroi.

Chiar făcând abstracţie de ploaie şi vânt, nu fusese un antrenament plăcut. Fred şi George, care spionaseră echipa Viperinilor, văzuseră cu ochii lor viteza acelor Nimbus 2001. Le spuseseră că echipa Viperinilor părea formată din şapte nori verzi, săgetând văzduhul ca nişte avioane cu reacţie.

Lipăind pe coridorul părăsit, trecu pe lângă cineva care părea la fel de preocupat ca şi el. Până şi Nick Aproape-Făr-de-Cap, fantoma din Turnul Cercetaşilor, privea posomorât pe o fereastră, bombănind în şoaptă „...nu întrunesc condiţiile, dacă astea sunt”...

— Bună, Nick, spuse Harry.

— Bună seara, bună seara, zise Nick Aproape-Făr-de-Cap, tresărind şi uitându-se în jur. Purta o pălărie fermecătoare, cu pană, pe părul său lung şi ondulat, şi o jachetă cu guler, care fi ascundea gâtul aproape retezat, care abia se mai ţinea într-un tendon. Era transparent şi de culoarea fumului, Harry putând să vadă prin el cerul întunecat şi ploaia torenţială de afară.

— Te văd necăjit, tinere Potter, zise Nick, împăturind şi îndesând în căptuşeală o scrisoare transparentă, în timp ce vorbea cu Harry.

— Şi tu la fel, spuse Harry.

— Ah, făcu Nick Aproape-Făr-de-Cap şi-şi vântură cu eleganţă una dintre mâini, e ceva neînsemnat... de fapt nici nu am vrut să mă înscriu neapărat... deşi am făcut cerere..., dar se pare că „nu întrunesc condiţiile”...

În ciuda tonului indiferent, pe faţă îi era întipărită o expresie de dezamăgire profundă.

— Dar nu crezi, răbufni el dintr-o dată, scoţând iar scrisoarea din buzunar, că a fi lovit de patruzeci şi cinci de ori la gât, cu un topor tocit, te-ar înscrie automat în „Clubul Decapitaţilor”?

— Oh... da, zise Harry, care trebuia să fie de acord, cum altfel?

— Vreau să spun că nimeni nu-şi doreşte mai mult ca mine să fi fost totul curat şi rapid şi să-mi fi retezat capul cum trebuie... m-ar fi scutit de durere şi ridicol! Cu toate astea...

Nick Aproape-Făr-de-Cap desfăcu scrisoarea dintr-o zvâcnitură şi citi mânios:

Nu putem să acceptăm ca. membri pe cei ale căror capete nu s-au despărţit complet de trupuri. Trebuie să fiţi de acord că ar fi imposibil să participaţi la activităţi de genul

Jonglare-Cu-Capul, din goana calului, şi Polo-Cu-Capete. În consecinţă, cu profund regret, trebuie să vă anunţăm că nu întruniţi condiţiile noastre.

Cu stimă, Sir Patrick Delayney-Podmore

Clocotind, Nick Aproape-Făr-de-Cap puse scrisoarea de-o parte.

— Doi centimetri de piele şi tendon care îmi ţin capul pe umeri, Harry! Cei mai mulţi ar crede că asta înseamnă decapitat, dar nu, nu şi Sir Decapitat-Cum-Trebuie-Podmore!

Nick Aproape-Făr-de-Cap trase de câteva ori aer în piept şi apoi spuse, pe un ton mai calm:

— Dar pe tine, ce te nelinişteşte? Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, zise Harry. Doar în cazul în care poţi să-mi spui de unde pot să fac rost gratis de şapte mături Nimbus 2001 pentru meciul nostru împotriva echipei Vipe...

Restul propoziţiei lui Harry fu acoperit de un mieunat subţire, care venea de undeva, de la gleznele sale. Privi în jos şi se trezi uitându-se fix în nişte ochi galbeni, ca nişte lămpi. Era Doamna Norris, pisica gri, scheletică, pe care Argus Filch, supraveghetorul, o folosea ca pe un fel de sergent, în războiul lui nesfârşit împotriva elevilor.

— Ar cam trebui să pleci de aici, Harry, spuse Nick, repede. Filch nu este bine dispus. Are gripă şi nişte elevi

din anul III au împrăştiat nişte creier de broască pe tavanul pivniţei 5. Curăţă la el de dimineaţă şi dacă te vede cum laşi urme de noroi peste tot...

— Da, bine, zise Harry, îndepărtându-se de privirea acuzatoare a Doamnei Norris, dar nu destul de repede.

Atras de legătura misterioasă care îl lega de pisica lui răutăcioasă, Argus Filch apăru dintr-o dată din spatele unei tapiserii din dreapta lui Harry, şuierând şi căutându-l cu privirea pe cel care încălcase regulile. Avea un fular gros în jurul capului şi nasul îi era neobişnuit de violet.

— Mizerie! strigă el, falca de jos tremurându-i şi ochii holbându-i-se alarmant, în timp ce arăta spre balta de noroi care se scursese de pe echipamentul de Vâjthaţ al lui Harry. Mizerie şi gunoi peste tot! Mi-a ajuns! Vino după mine, Potter!

Aşa că Harry trebui să se supună. Îi făcu un semn cu mâna lui Nick Aproape-Făr-de-Cap şi îl urmă pe Filch la parter, îngroşând urmele de noroi de pe covor.

Harry nu văzuse niciodată cum era biroul lui Filch pe dinăuntru, fiindcă majoritatea elevilor îl evitau. Camera era soioasă şi fără ferestre, luminată de o singură lampă cu gaz care atârna de tavanul lăsat. Un miros slab de peşte prăjit impregnase camera. Dulapuri de lemn umpleau pereţii. După etichete, Harry îşi dădu seama că în ele se găseau detalii despre fiecare elev pe care îl pedepsise Filch vreodată. Fred şi George Weasley aveau un sertar numai al lor. O colecţie foarte bine lustruită de lanţuri şi cătuşe era atârnată pe peretele din spatele biroului lui Filch. Era bine cunoscut faptul că se ruga tot timpul de

Dumbledore să-i dea voie să atârne elevii de glezne, cu capul în jos.

Filch înşfacă o pană de scris dintr-o cutie şi începu să cotrobăie prin cameră după nişte pergament.

— Bălegar, mormăi el supărat, de la dragonii ăia mari şi afurisiţi... creieri de broască ... intestine de şobolani... mi-a ajuns ... Trebuie să dau un exemplu... Unde e formularul... A, da...

Scoase un sul mare de pergament din sertarul biroului şi îl desfăcu dinaintea lui, înmuind pana neagră în călimară.

— Numele... Harry Potter. Delictul...

— Era doar puţin noroi! zise Harry.

— Poate pentru tine era doar puţin noroi, băiete, dar pentru mine este încă o oră de frecat! strigă Filch, o picătură atârnându-i dezgustător din vârful nasului său borcănat. Delictul... mânjitul castelului... pedeapsa propusă...

Scormonind în nasul care şiroia, Filch privi răutăcios la Harry, care îl aştepta cu inima la gură să-şi termine propoziţia.

Dar când Filch îşi coborî pana pentru a scrie pedeapsa, se auzi un BANG! puternic, în tavanul biroului, zgâlţâind lampa cu gaz.

— PEEVES! răcni Filch, scuturându-şi pana cu furie. Te prind, de data asta, te prind!

Şi fără să se uite înspre Harry, Filch o luă la goană din birou, cu Doamna Norris pe urmele lui.

Peeves era unul dintre strigoii şcolii, o adevărată pacoste, care rânjea răutăcios şi plutea prin aer şi care trăia pentru a teroriza pe toată lumea şi a face cât mai multe stricăciuni. Harry nu îl prea plăcea pe Peeves, dar nu putea să nu îi fie recunoscător pentru acea bufnitură. Cu ajutorul lui Dumnezeu, orice făcuse Peeves (şi se pare că făcuse ceva destul de grav de data asta) îl va face pe Filch să uite de Harry.

Gândindu-se că ar trebui să-l aştepte pe Filch să se întoarcă, Harry se aşeză într-un scaun mâncat de molii, lângă birou. În afară de forma sa nedefinită, un alt lucru ciudat îi atrase atenţia lui Harry: un plic mare, lucios, violet, care avea ceva scris pe el, cu litere argintii. Privind repede spre uşă pentru a verifica dacă nu cumva se întorcea Filch, Harry ridică plicul şi citi:

RAPIDMAGIC

Curs prin corespondenţă

pentru începători în ale magiei

Curios, Harry deschise plicul şi scoase o bucată de pergament din el. Pe prima pagină, cu nişte litere şi mai argintii, scria:

„Te simţi depăşit în lumea magiei moderne? Te trezeşti inventând scuze pentru a nu face vrăji simple? Ai fost cumva batjocorit pentru jalnicul mod de manevrare a baghetei? Există un răspuns pentru toate acestea!

Rapidmagic este un curs nou-nouţ, cu succes 100%, rezultate rapide, uşor de învăţat!

Sute de vrăjitoare şi vrăjitori au profitat de metoda Rapidmagic! Doamna Z. Nettles, din Topsham, scrie: „Nu puteam să memorez toate incantaţiile, iar poţiunile mele erau distracţia familiei! Acum, după cursul Rapidmagic, sunt în centrul atenţiei la petreceri şi prietenii se roagă de mine să le dau reţeta dexterităţii mele!”

Vrăjitorul D. J. Prod, din Didsbury, spune: „Soţia mea obişnuia să râdă de farmecele mele prăpădite, dar într-o lună, datorită cursului Rapidmagic, am reuşit să o transform într-un zimbru! Mulţumesc, Rapidmagic!”

Fascinat, Harry frunzări şi restul conţinutului plicului. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, a vrut Filch să comande un curs RAPIDMAGIC? Asta înseamnă că nu se prea pricepea la vrăji? Harry tocmai citea Lecţia 1: „Cum să ţii bagheta (Câteva şmecherii folositoare)”, când auzi nişte paşi afară care îi spuneau clar că Filch se întorcea. Îndesă pergamentul înapoi în plic şi îl aruncă la loc pe birou, exact în clipa în care se deschidea uşa.

Filch era triumfător.

— Dulapul acela care tot dispărea era foarte valoros! îi spunea el vesel Doamnei Norris. De data asta îl dăm pe Peeves afară, scumpa mea!

Îşi aţinti privirea asupra lui Harry şi apoi se aruncă asupra plicului RAPIDMAGIC, care se afla la un metru distanţă faţă de poziţia în care îl lăsase Filch, lucru pe care Harry îl observă mult prea târziu.

Faţa bolnăvicioasă a lui Filch se făcu de un roşu-cărămiziu. Harry se pregăti cât mai bine pentru o criză de furie.

— L-ai... L-ai citit? bolborosi el.

— Nu, minţi Harry, repede.

Filch îşi frângea mâinile noduroase.

— Dacă aş fi convins că mi-ai citit corespondenţa personală... nu că ar fi a mea... e pentru un prieten..., dar chiar şi aşa... oricum...

Harry îl privea, speriat. Filch nu fusese niciodată atât de apucat. Ochii i se măreau, un obraz începuse să-i tremure şi fularul îl spânzura de gât.

— Foarte bine... pleacă... şi să nu sufli o vorbă nimănui... nu că ai fi... oricum, dacă nu ai citit... Pleacă acum, trebuie să scriu raportul contra lui Peeves... pleacă odată...

Uimit de norocul care dăduse peste el, Harry fugi din birou, pe coridor, şi nu se opri până sus. Să scapi din biroul lui Filch fără pedeapsă era un record, probabil.

— Harry! Harry! A mers?

Nick Aproape-Făr-de-Cap ieşi în grabă dintr-o clasă. În spatele lui, Harry văzu rămăşiţele unui dulap mare,

negru cu auriu, care părea să fi fost aruncat de la mare înălţime.

— L-am convins pe Peeves să-l trântească deasupra biroului lui Filch, zise Nick, entuziasmat. M-am gândit că poate o să-i distragă atenţia...

— Ai făcut tu asta pentru mine? zise Harry, recunoscător. Chiar aşa a şi fost, nici măcar n-am primit vreo pedeapsă. Mersi, Nick!

Porniră împreună agale, sporovăind de-a lungul coridorului. Nick Aproape-Făr-de-Cap, observă Harry, încă ţinea în mână scrisoarea de la Sir Patrick.

— Aş vrea să te pot ajuta cu ceva în privinţa „Clubului Decapitaţilor”..., zise Harry.

Nick Aproape-Făr-de-Cap se opri în faţa lui Harry care trecu prin el. Regretă imediat, fusese ca şi când ar fi păşit printr-un duş rece.

— Ai putea să faci ceva pentru mine, zise Nick, emoţionat. Harry..., oare cer prea mult... nu ai vrea...

— Ce este? întrebă Harry.

— Păi, de acest Halloween se împlinesc cinci sute de ani de la moartea mea, spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, stând drept şi încercând să pară demn.

— Ah, zise Harry, neştiind dacă trebuia să fie trist sau fericit. Da...

— Dau o petrecere într-una dintre camerele mai spaţioase din pivniţă. O să vină prieteni din toată ţara. Ar fi o mare onoare pentru mine, dacă ai veni şi tu... Ar fi

bineveniţi şi domnul Weasley şi domnişoara Granger, desigur... Dar cred că vă duceţi la serbarea de la şcoală..., zise el, privindu-l în aşa fel, încât Harry nu ştia cum să iasă din acea situaţie.

— Nu, zise Harry, repede, o să vin...

— Dragul meu! Harry Potter la petrecerea de ziua morţii mele! Şi... crezi că ai putea să-i spui domnului Patrick cât de tare te-am speriat şi cât de deosebit mă găseşti?

— Bi-Bineînţeles, zise Harry.

Nick Aproape-Făr-de-Cap mai avea puţin şi-l lua în braţe.

— O petrecere de ziua morţii? întrebă Hermione, entuziasmată, după ce Harry se schimbă în sfârşit de hainele ude şi murdare şi coborî în camera de zi. Pariez că nu sunt mulţi oameni în viaţă care pot spune că au fost invitaţi la o astfel de petrecere! O să fie fascinant!

— De ce şi-ar dori cineva să-şi serbeze ziua în care a murit? spuse Ron, care îşi făcuse tema doar pe jumătate la „Poţiuni” şi era foarte morocănos. Mie mi se pare extrem de deprimant...

Ploaia încă mai bătea cu furie în ferestre, care acum erau negre ca tuşul, dar înăuntru era vesel şi cald. Lumina şemineului se revărsa asupra nenumăratelor fotolii moi în care elevii citeau, discutau, îşi făceau temele, sau, în cazul lui Fred şi George, încercau să afle ce se întâmplă cu o salamandră dacă îi dai să mănânce artificii Filibuster. Fred „salvase” reptila de un portocaliu-fosforescent, care trăia în mijlocul flăcărilor, de la o oră de „Grija faţă de

creaturile magice”, iar acum se foia pe masă, sub privirile curioase ale celor din jur.

Harry era pe punctul de a le spune lui Ron şi Hermionei despre Filch şi cursul său RAPIDMAGIC, când salamandra ţâşni în sus, refugiindu-se în flăcările din şemineu, scoţând scântei şi pufnituri. Imaginea lui Percy care răcnea la George şi la Fred de răguşise şi spectacolul minunat al mandarinei de flăcări din gura salamandrei şterseră din mintea lui Harry şi pe Filch şi cursul RAPIDMAGIC.

Până în ziua de Halloween, Harry regretă promisiunea făcută în grabă lui Nick Aproape-Făr-de-Cap. Toată şcoala visa cu nerăbdare la serbarea de Halloween. Marea Sală fusese decorată ca de obicei cu lilieci vii, dovlecii lui Hagrid fuseseră scobiţi şi transformaţi în felinare enorme, în care puteau să încapă trei oameni, şi circulau zvonuri că Dumbledore chemase o trupă de schelete dansatoare, pentru animarea atmosferei.

— O promisiune este o promisiune, îi reaminti Hermione lui Harry, autoritar. Ai promis că te duci la petrecerea de ziua morţii lui Nick.

Aşa că la ora şapte, Harry, Ron şi Hermione trecură chiar pe lângă Marea Sală, care gemea de lume şi care strălucea ademenitor, din cauza farfuriilor aurite şi a lumânărilor, şi toţi trei se îndreptară spre pivniţa castelului.

Coridorul care ducea spre petrecerea de ziua morţii lui Nick Aproape-Făr-de-Cap fusese presărat şi el cu lumânări, deşi efectul era departe de a fi vesel: erau nişte lumânări lungi, subţiri, cu flacără neagră, toate dând o

culoare de un albastru-închis, aruncând o paloare ca de fantomă pe feţele lor însufleţite. Temperatura scădea cu fiecare treaptă pe care o coborau. Tremurând, şi strângându-şi mantiile în jurul trupurilor, auziră un sunet ca un zgâriat de unghii enorme pe o tablă gigantică.

— Asta ar trebui să fie muzică? şopti Ron.

Dădură colţul şi îl văzură pe Nick Aproape-Făr-de-Cap stând în pragul unei uşi, drapat în catifea neagră.

— Prieteni dragi, spuse el, sumbru, bine aţi venit, bine aţi venit... sunt aşa de fericit că aţi putut veni...

Îşi scoase pălăria şi îi salută, după care îi pofti în cameră.

Era o privelişte incredibilă. Camera era plină de sute de oameni translucizi, sidefii, mai mult plutind deasupra ringului de dans, valsând pe o îngrozitoare şi sfredelitoare muzică a treizeci de ferăstraie, cântată de o orchestră de pe o scenă neagră. Un candelabru cu mii de lumânări negre arunca o lumină mohorâtă, albastră. Aburul respiraţiei lor se ridica la un metru pe deasupra capetelor. Era ca şi când ar fi intrat într-un congelator.

— Aruncăm o privire în jur? sugeră Harry, dorind să-şi încălzească picioarele.

— Aveţi grijă să nu păşiţi prin cineva, zise Ron, neliniştit, şi porniră pe marginea ringului de dans.

Trecură pe lângă un grup de călugăriţe posomorâte, pe lângă un om zdrenţăros, care purta lanţuri, şi pe lângă Călugărul Barosan, o stafie veselă, din casa Astropufilor, care vorbea cu un cavaler cu o săgeată înfiptă în frunte.

Harry nu se miră deloc să vadă că Baronul Sângeros, o stafie din casa Viperinilor, fioroasă şi cu privirea holbată, plină de stropi de sânge, era tratată cu indiferenţă de celelalte fantome.

— O nu, zise Hermione, oprindu-se brusc. Înapoi, înapoi, nu vreau să vorbesc cu Plângăcioasa Myrtle...

— Cu cine? zise Harry, dându-se repede înapoi.

— Bântuie toaleta fetelor de la primul etaj, zise Hermione.

— Bântuie o toaletă?

— Da, toaleta a fost stricată tot anul, din cauza istericalelor lui Myrtle. A inundat totul cu plânsetele ei! Oricum, nu am intrat acolo decât dacă a fost neapărat nevoie. Este îngrozitor să te duci la un W.C., unde geme încontinuu cineva lângă tine...

— Uite, mâncare! zise Ron.

De partea cealaltă a camerei, se afla o masă lungă, acoperită şi ea cu catifea neagră. Se îndreptară spre ea, entuziasmaţi, dar în momentul următor rămăseseră paralizaţi, scârbiţi la culme. Mirosul era dezgustător. Peşti mari, în putrefacţie, erau aşezaţi pe nişte frumoase platouri de argint, prăjiturile, făcute scrum, erau îngrămădite pe tăvi superbe, ţipari de baltă, pe care mişunau viermii, o bucată de brânză, acoperită de un strat gros de mucegai verde, şi, la loc de cinste, un enorm tort cenuşiu, în formă de piatră funerară, cu glazură ca de smoală, care forma cuvintele:

Sir Nicholas de Mimsy-Porpington Mort: 31 Octombrie 1500

Harry văzu cu uimire cum o fantomă impunătoare se apropie de masă, se lăsă pe vine şi păşi prin masă cu gura căscată atât de tare, încât trecu printr-un întreg somon puturos.

— Poţi să-i simţi gustul dacă treci prin el? îl întrebă Harry.

— Aproape, răspunse stafia, tristă, şi se depărtă.

— Cred că special i-au lăsat să putrezească, pentru a le da un miros mai puternic, să-l poată simţi şi ei, zise Hermione atotştiutoare, apucându-se de nas şi aplecându-se pentru a examina un tipar putred.

— Hai să ne dăm mai la o parte, mi-e rău, zise Ron. Abia se întoarseră, când un strigoi slăbănog ţâşni de sub masă şi se proţăpi în aer, în faţa lor.

— Bună, Peeves, spuse Harry, precaut.

Spre deosebire de celelalte fantome din jur, Peeves nu era transparent şi palid. Din contră, purta o pălărie mare, portocalie, de petrecere, un papion care se tot rotea, iar faţa lui diavolească afişa un rânjet sarcastic.

— Vreţi ceva de ronţăit? spuse el, cât mai dulce posibil, oferindu-le un bol cu alune acoperite de mucegai.

— Nu, mulţumim, zise Hermione.

— Te-am auzit vorbind de biata Myrtle, zise Peeves, cu ochii jucându-i în cap. Ai fost foarte dură cu biata Myrtle.

Trase aer în piept şi zbieră:

— HEI! MYRTLE!

— O, nu, Peeves, nu-i spune ce-am zis despre ea, o să fie tare supărată, şopti Hermione, disperată. Nu vorbeam serios, îmi place de ea... ăăă... Bună, Myrtle...

De ei se apropiase stafia ghemuită a unei fete. Avea cea mai posomorâtă faţă dintre toate câte văzuse Harry, pe jumătate acoperită de părul lins şi des, cu ochelari sidefii.

— Ce-i? zise ea, îmbufnată.

— Ce mai faci, Myrtle? zise Hermione, străduindu-se să pară cât mai veselă. Ce bine că ai ieşit din toaletă.

Myrtle suspină.

— Domnişoara Granger tocmai vorbea de tine, zise Peeves cu viclenie, în urechea lui Myrtle.

— Doar spuneam... spuneam... cât de bine arăţi în seara asta, spuse Hermione, fulgerându-l pe Peeves cu privirea.

Myrtle privi bănuitor spre Hermione.

— Îţi baţi joc de mine, spuse ea şi lacrimi argintii i se rostogoliră din ochii ei micuţi.

— Nu... sincer... Nu-i aşa că tocmai spuneam ce bine arată Myrtle astă-seară? zise Hermione, împungându-i dureros în coaste pe Harry şi pe Ron.

— A, da...

— Aşa e...

— Nu mă minţiţi, icni Myrtle, lacrimile inundându-i faţa, în timp ce Peeves o apucă fericit de umeri. Ce credeţi, că nu ştiu ce vorbesc oamenii pe la spatele meu? Myrtle cea Grasă... Myrtle cea urâtă! Îngrozitoarea, plângăcioasa şi jalnica Myrtle!

— Ai uitat şi plină de coşuri, îi şuşoti Peeves în ureche. Plângăcioasa Myrtle izbucni în hohote chinuite şi ieşi fugind din încăpere. Peeves o luă pe urmele ei, aruncând cu alune mucegăite în ea, strigând:

. - Plină de coşuri! Plină de coşuri! Sâc! Sâc!

— Dumnezeule, zise Hermione cu tristeţe.

Nick Aproape-Făr-de-Cap pluti spre ei prin mulţime.

— Vă simţiţi bine?

— Da, minţiră ei.

— O petrecere reuşită, spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, mândru. Văduva Îndureratǎ a venit tocmai din Kent... Se apropie momentul discursului meu, ar trebui să mă duc să previn orchestra...

Dar orchestra se opri din cântat chiar în acel moment. Ca tot restul invitaţilor, tăcură şi ei, privind în jur neliniştiţi, în timp ce trâmbiţa un corn de vânătoare.

— Ah, începe, zise Nick Aproape-Făr-de-Cap, sumbru.

Prin zidul pivniţei năvăliră doisprezece cai-fantomă, fiecare călărit de un călăreţ fără cap. Mulţimea începu să

aplaude puternic. Începu şi Harry să aplaude, dar se opri când văzu expresia de pe chipul lui Nick.

Caii galopară până în mijlocul ringului de dans şi se opriră, înşirându-se şi făcând un pas în faţă. O fantomă robustă, din primul rând, care îşi ţinea capul bărbos sub braţ, suflă în corn, sări jos, îşi ridică deasupra mulţimii capul pentru a îi vedea pe toţi (toată lumea râse amuzată) şi veni spre Nick Aproape-Făr-de-Cap, punându-şi capul la loc pe umeri.

— Nick! răcni fantoma. Ce mai faci? Mai rezişti?

Râse cu hohote, din toată inima, şi îl bătu pe umăr pe Nick Aproape-Făr-de-Cap.

— Bine ai venit, Patrick, spuse Nick, ţeapăn.

— A, şi d'ăştia, vii! zise Sir Patrick, zărindu-i pe Harry, Ron şi Hermione şi se prefăcu speriat de moarte, încât îi căzu iar capul de pe umeri (şi din nou izbucni mulţimea în hohote de râs).

— Foarte comic, n-am ce zice, făcu Nick, posac.

— Nu îl luaţi în seamă pe Nick, zise capul lui Sir Patrick, de pe jos. E încă supărat că nu l-am admis în „Clubul Decapitaţilor”! Dar uitaţi-vă şi voi la el...

— Cred, zise Harry grăbit, în urma unei priviri sugestive din partea lui Nick, că Nick este foarte... înspăimântător şi... hmm...

— Mda! strigă capul lui Sir Patrick. El te-a rugat să spui asta!

— Un moment de atenţie, vă rog, este timpul pentru discursul meu! spuse Nick Aproape-Făr-de-Cap, tare, îndreptându-se spre podium şi intrând sub un reflector albastru.

— Răposaţii mei, domni şi doamne, este marea mea durere să...

Dar nimeni nu putu auzi restul. Sir Patrick şi călăreţii tocmai începuseră un joc de Hochei-cu-Capete şi lumea se întorsese pentru a-i urmări. Nick Aproape-Făr-de-Cap încercă în zadar să-şi recupereze publicul. Renunţă când capul lui Sir Patrick zbură pe deasupra lui în urale.

Lui Harry îi era foarte frig, ca să nu mai vorbim de foame...

— Nu mai pot să suport mult timp toate astea, mormăi Ron, cu dinţii clănţănind, în timp ce orchestra îşi reîncepu „melodia” şi stafiile se reîntoarseră pe ringul de dans.

— Hai să mergem, se învoi Harry.

Se îndreptară spre uşă cu spatele, dând din cap şi zâmbind tuturor celor care îi priveau, iar peste câteva minute alergau pe coridorul plin de lumânări negre.

— Poate că nu s-a terminat budinca încă, zise Ron, optimist, mergând înainte, spre Marea Sală.

Şi atunci Harry o auzi din nou.

— ... sfâşii... distrug... omor...

Era aceeaşi voce, aceeaşi voce glacială, criminală, pe care o auzise în biroul lui Lockhart.

Încremeni, lipit de zidul de piatră, ascultând cu maximă atenţie, uitându-se în jur, cercetând culoarul prost luminat.

— Harry, ce...

— Vocea aceea... taci puţin...

— ... atât de înfometat... de atâta timp...

— Ascultaţi! strigă Harry, iar Ron şi Hermione înţepeniră locului, privindu-l cu atenţie pe Harry.

— ... să omor... a venit vremea să omor...

Vocea era din ce în ce mai slabă. Harry era convins că se îndepărta, ducându-se undeva, în sus. Un amestec de frică şi emoţie puse stăpânire pe el, în timp ce se uita la tavanul întunecos. Cum putea să se ducă în sus? Era o stafie, pentru care tavanele de piatră nu contau?

— Pe aici, strigă el, şi începu să urce scările în fugă, spre holul de la intrare.

Era inutil să spere că va auzi ceva, fiindcă glasurile vesele de la Serbarea de Halloween răzbăteau din Marea Sală. Harry sui pe scara de marmură până la etajul întâi, urmat de Ron şi Hermione.

— Harry, ce...

— SSST!

Harry îşi ciuli urechile. De departe, de deasupra ringului de dans, din ce în ce mai încet, auzi iar vocea:

— ... îmi miroase a sânge... MIROS DE SÂNGE!

Stomacul lui Harry se făcuse ghem.

— O să omoare pe cineva! strigă el şi, ignorând feţele stupefiate ale lui Ron şi Hermione, urcă scările, câte trei trepte deodată, încercând să mai audă vocea, cu tot zgomotul paşilor săi.

Harry fugi de-a lungul coridorului de la etajul doi, cu Ron şi Hermione gâfâind în urma lui, oprindu-se doar când dădură colţul spre un coridor părăsit.

— Harry, ce a fost toată chestia asta? zise Ron, ştergându-şi fruntea transpirată. Eu n-am auzit nimic...

— UITAŢI!

Ceva strălucea pe peretele din faţa lor. Se apropiară încet, încercând să zărească prin întuneric. Cuvinte de un cot fuseseră scrijelite pe peretele dintre două ferestre, scânteind în lumina torţelor aprinse.

CAMERA SECRETELOR A FOST DESCHISĂ! DUŞMANI AI MOŞTENITORULUI, PĂZIŢI-VĂ!

— Ce este aia... care atârnă dedesubt? zise Ron, cu un tremur uşor în voce.

Apropiindu-se, Harry aproape alunecă pe o baltă enormă de pe jos. Ron şi Hermione îl prinseră şi se duseră toţi trei lângă inscripţie, cu ochii fixaţi pe silueta întunecată de sub ea. Toţi îşi dădură seama imediat cine era şi se dădură înapoi cu un PLEOŞC!

Doamna Norris, pisica supraveghetorului, era atârnată de coadă, de suportul torţei! Ţeapănă, cu ochii larg deschişi, ficşi.

Pentru câteva minute nu se mişcară din loc. Apoi Ron zise repede:

— Hai să plecăm de-aici!

— Nu, ar trebui să rămânem... să dăm o mână de ajutor..., bălmăji Harry.

— Crede-mă, zise Ron, nu e bine să fim găsiţi aici!

Dar era prea târziu. Un zgomot, ca un tunet îndepărtat, îi anunţă că serbarea se sfârşise. Din ambele capete ale coridorului se auzeau sute de paşi, care urcau scările, şi vocile fericite ale unor oameni sătui. În secunda următoare, elevii năvăliră din ambele părţi.

Discuţiile, învălmăşeala, zgomotul se opriră dintr-o dată când zăriră în faţa ochilor pisica spânzurată de coadă. Harry, Ron şi Hermione erau singuri în mijlocul culoarului. Teste mulţimea de elevi care se îmbulzeau pentru a se holba la priveliştea sinistră se lăsă o tăcere de moarte. Apoi cineva ţipă, spărgând liniştea.

— Duşmani ai Moştenitorului, păziţi-vâ! Voi sunteţi urmăitorii, ăştia cu „sânge-mâl”!

Era Draco Reacredinţă. Se împinse în faţa mulţimii, ochii săi verzi şi reci prinzând viaţă, chipul său, de obicei secat: de sânge, roşi, rânjind la vederea pisicii înţepenite.

Capitolul IX

SCRISUL DE PE PERETE

— Ce se întâmplă aici? Ce s-a întâmplat?

Atras fără îndoială de ţipetele lui Reacredinţă, Argus Filch veni, făcându-şi loc cu coatele prin mulţime. În acel moment o văzu pe Doamna Norris şi se dădu un pas înapoi, strângându-şi faţa în mâini, disperat.

— Pisica mea! Pisica mea! Ce s-a întâmplat cu Doamna Norris? se jeli el.

Ochii îi căzură pe Harry.

— Tu! icni el. Tu! Tu mi-ai omorât pisica! Ai omorât-o! Te ucid! Te...

— Argus!

Dumbledore sosise la faţa locului, urmat de alţi profesori. În câteva minute, trecu de Harry, Ron şi Hermione şi o desprinse pe Doamna Norris de pe mânerul torţei.

— Vino cu mine, Argus, îi spuse el lui Filch. Şi voi, domnule Potter, domnule Weasley şi domnişoară Granger...

Lockhart făcu un pas grăbit în faţă.

— Biroul meu este cel mai aproape, domnule director... chiar deasupra... Vă rog să binevoiţi să...

— Mulţumesc, Gilderoy, zise Dumbledore.

Mulţimea amuţită se dădu la o parte pentru a le face loc. Lockhart, entuziasmat şi dându-şi importanţă, îl urmă pe Dumbledore. La fel, profesorii McGonagall şi Plesneală.

De cum intrară în biroul întunecos al lui Lockhart, se simţi un freamăt pe pereţi. Harry văzu cum câteva dintre pozele lui Lockhart se ascundeau, să nu li se vadă părul pus pe bigudiuri. Lockhart în carne şi oase aprinse lumânările de pe birou şi se retrase în fundul camerei. Dumbledore o puse pe Doamna Norris pe biroul lustruit şi începu să o examineze. Harry, Ron şi Hermione schimbară priviri îngrijorate şi se adânciră în scaunele pe care nu cădea direct lumina lumânărilor.

Vârful nasului lung şi strâmb al lui Dumbledore era doar la doi centimetri depărtare de blana Doamnei Norris.

O cercetă cu atenţie prin ochelarii săi, în formă de semilună, degetele-i lungi împungând-o şi pipăind-o. Profesoara McGonagall era aplecată aproape la fel de mult, încât ajunsese să se uite cruciş. În spatele lor se desluşea Plesneală, retras cât mai în umbră, cu o expresie ciudată pe chip, de parcă încerca din răsputeri să nu zâmbească. Iar Lockhart se plimba în jurul lor, dându-le sfaturi.

— Cu siguranţă a fost omorâtă de un blestem... probabil Tortura Transmogrifă. Am văzut de multe ori cum este folosită, ce ghinion că nu am fost acolo, ştiu contra-blestemul care ar fi salvat-o...

Comentariile lui Lockhart erau însoţite de bocetele răscolitoare ale lui Filch. Era prăbuşit în scaunul de lângă

birou, neputând să se uite la Doamna Norris, ascunzându-şi faţa în mâini. Oricât de mult l-ar fi detestat Harry pe Filch, nu putea să nu-i pară un pic rău de el, însă nu îl compătimea ea atât de mult, cât se compătimea pe sine. Dacă Dumbledore îl credea pe Filch, ar fi fost exmatriculat pe viaţă, cu siguranţă.

Dumbledore bombănea cuvinte ciudate încet şi o atingea pe Doamna Norris cu bagheta, dar nu se întâmplă nimic. Era la fel ca şi până atunci, de parcă tocmai ar fi fost împăiată.

— ...Îmi amintesc de un incident similar din Oaugadogou, zise Lockhart, o serie de atacuri, toată povestea este prezentată în autobiografia mea. Am reuşit să dotez băştinaşii cu diferite talismane care au rezolvat imediat problema...

Fotografiile lui Lockhart de pe pereţi dădeau din cap aprobator, în timp ce acesta vorbea. Una dintre ele uitase să-şi scoată bigudiurile.

Până la urmă, Dumbledore se îndreptă din şale.

— Nu este moartă, Argus, spuse el cu blândeţe. Lockhart se opri brusc din enumerarea crimelor pe care le prevenise el.

— Nu-i moartă? exclamă Filch, uitându-se printre degete la Doamna Norris. Dar de ce este... rigidă şi îngheţată?

— A fost împietrită, zise Dumbledore („Ah, ştiam eu!” făcu Lockhart.). Dar cum, nu vă pot spune...

— Întreabaţi-l pe el! icni Filch, întorcându-şi faţa înlăcrimată şi umflată spre Harry.

— Nici un elev din anul II nu ar fi putut să facă vraja asta, zise Dumbledore, ferm. Ar fi fost nevoie de cea mai elaborată Magie Neagră a...

— El a făcut-o, el a făcut-o! răcni Filch şi faţa încercănată i se învineţi. Aţi văzut ce a scris pe peretele acela! A găsit... în biroul meu... ştie că sunt... sunt un...

Chipul lui Filch se schimonosi îngrozitor.

— Ştie că sunt un... Non! termină el.

— Nu m-am atins de Doamna Norris! spuse Harry, tare, stânjenit de privirile celor din jur îndreptate asupra lui, inclusiv ale tuturor pozelor lui Lockhart. Şi nici măcar nu ştiu ce este un Non!

— Prostii! sări Filch. Mi-a văzut plicul de la RAPIDMAGIC!

— Daţi-mi voie să vorbesc, domnule director, spuse Plesneală din umbră.

Lui Harry i se accentua presentimentul unor nenorociri viitoare. Era sigur că Plesneală nu era în stare să spună nimic în favoarea lui.

— Potter şi prietenii lui ar fi putut să fie în locul nepotrivit şi la timpul nepotrivit, spuse el, un zâmbet prefigurându-se în colţul gurii sale, de parcă s-ar fi îndoit de ce spunea, dar există nişte dubii totuşi. De ce se aflau pe coridorul de sus, oricum? De ce nu erau la serbarea de Halloween?

Harry, Ron şi Hermione începură să le explice totul, amintind de petrecerea de ziua morţii lui Nick.

— Erau prezente sute de stafii, care pot să vă spună că am fost acolo...

— Dar de ce nu v-aţi întors la serbare după aceea? zise Plesneală, ochii săi negri sclipind în lumina lumânărilor. Ce căutaţi pe coridor?

Ron şi Hermione se uitară la Harry.

— Pentru că... pentru că..., începu Harry.

Inima îi bătea cu putere, ceva îi spunea că ar fi întins coarda prea tare dacă le-ar fi spus că au fost aduşi acolo de o voce din neant, pe care numai el putea să o audă...

— ... pentru că eram obosiţi şi vroiam să ne ducem la culcare! termină el.

— Fără să cinaţi? întrebă Plesneală, un zâmbet triumfător facându-şi apariţia pe faţa sa sfrijită. Nu ştiam că fantomele au mâncare potrivită pentru oameni, la petrecerile lor...

— Nu ne era foame, spuse Ron, tare, stomacul său scoţând un ghiorţăit puternic.

Zâmbetul răutăcios al lui Plesneală i se întinse pe toată faţa.

— Vă sugerez, domnule director, că Potter nu este sincer pe deplin, spuse el. Ar fi o idee bună dacă ar fi privat de anumite privilegii, până când va fi gata să ne spună tot adevărul. Personal, eu cred că ar trebui scos din

echipa de Vâjthaţ a Cercetaşilor, până va învăţa să fie cinstit.

— Serios, Severus? făcu profesoara McGonagall, tăios. Nu văd nici un motiv pentru care să i se interzică băiatului să joace Vâjthaţ. Pisica asta nu a fost lovită în cap cu o mătură. Nu este absolut nici o dovadă că Potter a greşit cu ceva.

Dumbledore îl cerceta pe Harry cu privirea. Privirea sa de un albastru-deschis îl făcea pe Harry să se simtă de parcă ar fi fost examinat cu raze X.

— Nevinovat până când se va dovedi contrariul, Severus, zise el cu hotărâre.

Plesneală era furios. Ca şi Filch, de altfel.

— Pisica mea a fost împietrită! izbucni el, cu ochii ieşindu-i din orbite. Vreau să fie pedepsit cineva!

— O vom vindeca, Argus, zise Dumbledore, răbdător. Doamna Lăstar a reuşit să cultive nişte mătrăgune, numai bune ca antidot. Cum ajung la mărimea potrivită, voi cere să se prepare o poţiune, care o va învia pe Doamna Norris.

— O voi face eu, se băgă şi Lockhart în discuţie. Cred că am mai făcut-o de cel puţin o sută de ori, aş putea să fac o Poţiune de Refacere chiar şi în somn...

— Scuzaţi-mă, îl întrerupse Plesneală, glacial, dar cred că eu sunt maestrul poţiunilor în şcoala asta...

Urmă o pauză nefirească.

— Puteţi să plecaţi, le spuse Dumbledore lui Harry, Ron şi Hermionei.

Plecară cât mai repede posibil, dar fără să alerge. Când ajunseră la etaj, deasupra biroului lui Lockhart, intrară într-o clasă goală şi închiseră uşa după ei. Harry privea spre feţele întunecate ale prietenilor săi.

— Credeţi că ar fi trebuit să le spun despre vocea pe care am auzit-o?

— Nu, zise Ron, fără ezitare. Să auzi voci pe care nu le mai poate auzi nimeni altcineva nu e de bine, nici chiar în lumea noastră...

Ceva din tonul lui Ron îl făcu pe Harry să întrebe:

— Dar tu mă crezi, nu?

— Bineînţeles, zise Ron, repede. Dar... trebuie să recunoşti că e ciudat ...

— Ştiu că este ciudat, spuse Harry. Toată chestia e stranie. Ce era scris, oricum? Camera a fost deschisă... Ce ar trebui să însemne asta?

— Ştii, parcă îmi sună cunoscut, zise Ron încet. Parcă cineva mi-a spus odată o poveste despre existenţa unei camere secrete la Hogwarts... S-ar putea să fi fost Bill...

— Şi ce Dumnezeu este un Non? zise Harry.

Spre uimirea lui, Ron îşi înăbuşi un chicotit.

— Păi... de fapt nu este nimic de râs..., dar fiind vorba de Filch..., spuse el. Un Non este cineva care a fost născut într-o familie de vrăjitori, dar nu are puteri magice deloc. Într-un fel, opusul vrăjitorilor născuţi din Încuiaţi, dar aceşti Non sunt foarte stranii. Dacă Filch încearcă să înveţe magia printr-un curs RAPIDMAGIC, presupun că

trebuie să fie un Non. Asta ar explica multe. De exemplu, de ce urăşte elevii atât de mult.

Ron zâmbi satisfăcut.

— De-aia este aşa de înverşunat împotriva noastră!

Un ceas bătu undeva.

— Miezul nopţii, spuse Harry. Ar trebui să ne ducem la culcare, înainte să ne găsească Plesneală şi să ne acuze de cine ştie ce altceva.

*

Timp de câteva zile, şcoala nu mai vorbea despre nimic altceva, decât de atacul împotriva Doamnei Norris. Filch menţinea proaspăt acest gând în minţile tuturor, plimbându-se în jurul locului faptei, de parcă ar fi crezut că atacatorul ar putea să se întoarcă. Harry îl văzuse frecând mesajul de pe perete cu Îndepărtătorul de Mizerie al doamnei Skowers, bun la toate, dar fără succes. Cuvintele străluceau mai tare ca niciodată pe peretele de piatră. Când Filch nu păzea locul crimei, scruta cu ochi roşii şi holbaţi, pândind elevii neştiutori şi încercând să-i pedepsească pentru lucruri de genul „respiraţiei prea zgomotoase” sau fiindcă „păreau fericiţi”.

Ginny Weasley fusese foarte afectată de soarta Doamnei Norris. Din câte spunea Ron, era o mare iubitoare de pisici.

— Dar tu nu ai apucat să o cunoşti bine pe Doamna Norris, îi spuse Ron, binevoitor, de-aia o plângi atât. Sincer, ne este mult mai bine fără ea!

Buza de jos a lui Ginny începu să tremure.

— De obicei nu se întâmplă astfel de lucruri la Hogwarts, o linişti Ron. O să-l prindă pe nebunul care a făcut-o şi îl vor da afară cât ai zice peşte. Tot ce sper este să aibă timp să-l împietrească şi pe Filch, înainte de a fi exmatriculat. Glumeam..., adăugă Ron repede, văzând că Ginny se albise la faţă.

Atacul avusese consecinţe şi asupra Hermionei. Era chiar foarte normal pentru Hermione să petreacă foarte mult timp citind, dar acum nu mai făcea nimic altceva decât asta. Până miercurea următoare, nici Harry şi nici Ron nu primiră nici un răspuns din partea ei la întrebarea „Ce mai faci?”

Harry fusese reţinut după ora de „Poţiuni”, Plesneală punându-l să cureţe resturile de viermi de pe bănci. După un prânz rapid, urcă la bibliotecă, să-l întâlnească pe Ron, şi îl văzu venind spre el pe Justin Finch-Fletchley, băiatul de la Astropufi, pe care îl cunoscuse la ora comună de „Ierbologie”. Harry tocmai deschisese gura să-l salute, când Justin, care îl zărise cu siguranţă, se întoarse şi plecă grăbit în partea opusă.

Harry îl găsi pe Ron în bibliotecă, făcându-şi tema la „Istoria magiei”. Profesorul Binns le ceruse o compunere lungă de un metru despre „Consiliul medieval al vrăjitorilor europeni”.

— Nu-mi vine să cred, tot mai am nevoie de şaptesprezece centimetri..., zise Ron, enervat, dând drumul pergamentului care se strânse la loc, iar Hermione a scris un metru şi jumătate, şi are şi un scris mic!

— Ea unde e? întrebă Harry, înşfăcând ruleta şi măsurându-şi lucrarea.

— Acolo, zise Ron, arătând spre rafturi, caută altă carte. Cred că vrea să citească toată biblioteca până la Crăciun.

Harry îi povesti lui Ron despre Justin Finch-Fletchley, care fugise de el.

— Şi ce-ţi pasă, eu cred că e cam idiot, spuse Ron, scriind cât de mare putea. Toate prostiile alea cu Lockhart, care este atât de minunat...

Hermione ieşi dintre rafturi şi, deşi părea irascibilă, era totuşi pregătită să stea de vorbă cu ei.

— Toate exemplarele „Hogwarts: Scurtă istorie” au fost împrumutate, spuse ea, aşezându-se lângă Harry şi Ron. Şi este o listă de aşteptare de două săptămâni, ca să pui mâna pe carte. Cât de rău îmi pare că am uitat-o acasă, dar nu mai avea loc în cufăr, cu toate cărţile lui Lockhart.

— De ce o cauţi? o întrebă Harry.

— Din acelaşi motiv ca toată lumea, zise Hermione, să citesc despre legenda Camerei Secretelor.

— Ce-i asta? spuse Harry, repede.

— Tocmai asta este problema. Nu-mi pot aminti, zise Hermione, muşcându-şi buza. Şi nu găsesc povestea altundeva...

— Hermione, lasă-mă să-ţi citesc compunerea, spuse Ron, disperat, uitându-se la ceas.

— Nu, spuse Hermione, serioasă deodată. Ai avut zece zile să o termini.

— Nu mai îmi trebuie decât cinci centimetri, haide, te rog...

Sună clopoţelul. Ron şi Hermione se duseră spre ora de

„Istoria Magiei”, ciondănindu-se tot drumul.

„Istoria Magiei” era materia cea mai plictisitoare din orarul lor. Profesorul Binns, care o preda, era singurul profesor-fantomă şi cel mai interesant lucru la orele sale era când intra în clasă prin tablă. Bătrân şi cocârjat, mulţi oameni ziceau că nici nu-şi dăduse seama că a murit. Pur şi simplu se dusese la ore într-o zi şi îşi lăsase corpul într-un fotoliu din faţa şemineului din cancelarie, iar viaţa lui nu se schimbase cu nimic de atunci.

În acea zi era mai plictisitor ca niciodată. Profesorul Binns se uită pe notiţe şi începu să citească, mormăind monoton, ca un aspirator vechi, până când aproape toţi elevii din clasă aţipiră, trezindu-se din când în când să mai scrie un nume sau o dată, pentru ca apoi să adoarmă la loc. Vorbea de o jumătate de oră, când se petrecu ceva ce nu se mai întâmplase niciodată până atunci. Hermione ridică mâna.

Profesorul Binns, întrerupându-se dintr-o lectură îngrozitor de obositoare despre o Întrunire Vrăjitorească Internaţională din 1289, o privi uimit.

— Domnişoară... ăăă...

— Granger, domnule profesor. Mă întrebam dacă aţi putea să ne spuneţi câte ceva despre Camera Secretelor, zise Hermione cât se putea de clar.

Dean Thomas, care până atunci căscase gura pe fereastră, tresări pe scaun, Lavander Brown îşi înălţă capul de pe braţe şi cotul lui Neville alunecă de pe bancă. Profesorul Binns clipi.

— Eu predau „Istoria Magiei”, zise el cu o voce uscată, şuierătoare. Eu am de-a face cu faptele, domnişoară Granger, nu cu mituri şi legende.

Îşi drese vocea cu un zgomot ca de cretă ruptă şi continuă:

— În luna septembrie a acelui an, un comitet de vrăjitori din Sardinia...

Se întrerupse iar, fiindcă mâna Hermionei era din nou în aer.

— Domnişoară Grant?

— Domnule, dar legendele nu sunt bazate întotdeauna pe fapte?

Profesorul Binns o privea atât de mirat, încât Harry fu convins că până atunci nu mai fusese întrerupt vreodată de nimeni, viu sau mort.

— Păi, zise profesorul Binns încet, da, s-ar putea spune şi aşa, presupun…

Se uită la Hermione de parcă nu mai văzuse cu adevărat nici un elev până atunci.

— Pe de altă parte, legenda despre care vorbeşti este o poveste extraordinar de senzaţională, ridicolă chiar…

Toată clasa sorbea acum fiecare vorbă a profesorului Binns. Privi sumbru la toţi şi văzu că fiecare chip se întoarce spre el. Harry îşi dădu seama că era total nepregătit pentru atenţia acordată subit.

— Ei bine, spuse el încet. Să vedem… Camera Secretelor… Ştiţi cu toţii, desigur, că Hogwarts a fost fondat acum mai bine de o mie de ani… data precisă nu este cunoscută… de patru dintre cei mai mari vrăjitori ai tuturor timpurilor. Cele patru case ale şcolii au fost numite după ei: Godric Cercetaş, Helga Astropuf, Rowena Ochi-de-Şoim şi Salazar Viperin. Au construit acest castel împreună, departe de ochii iscoditori al Încuiaţilor, având în vedere că era o epocă în care oamenii obişnuiţi se temeau de vrăjitori şi vrăjitoare, pe care îi persecutau şi-i prigoneau fără milă.

Făcu o pauză, aruncă o privire prin clasă, şi continuă:

— Vreme de câţiva ani, fondatorii au colaborat în armonie, căutând tineri care dădeau semne că ar fi fost capabili de vrăji şi îi aduceau la castel pentru a-i educa. Au început apoi neînţelegerile. Se produse o ruptură între Viperini şi ceilalţi. Viperinii doreau o selecţionare mai atentă a elevilor care erau admişi la Hogwarts. Credeau că magia ar fi trebuit să fie păstrată şi transmisă din tată în

fiu. Nu erau de acord cu primirea elevilor care proveneau din părinţi Încuiaţi, crezând că erau nedemni de încredere. După un timp, Viperinii se certară crunt cu Cercetaşii şi părăsiră şcoala.

Profesorul Binns luă iar o pauză, ţuguindu-şi buzele şi arătând ca o broască ţestoasă bătrână şi uscată.

— Surse istorice de încredere ne spun doar atât, continuă el, dar aceste fapte adevărate au fost uitate în favoarea legendei despre Camera Secretelor, o născocire foarte măiestrit alcătuită. Povestea spune că Viperinii au construit o cameră secretă în castel, despre care ceilalţi fondatori nu au ştiut nimic. Conform legendei, Viperinii ar fi sigilat Camera Secretelor în aşa fel, încât să nu poată fi deschisă decât în momentul în care Moştenitorul ar sosi în şcoală. Numai acesta putea să desigileze Camera Secretelor, să dezlănţuie oroarea din ea şi să o folosească pentru a purifica şcoala de toţi cei nedemni să studieze magia.

În toată clasa se lăsase o adâncă tăcere când Binns termină de povestit legenda, dar nu era tăcerea somnoroasă care se instala la orele profesorului Binns. Plutea un sentiment de nelinişte în aer, în timp ce toată lumea continua să îl privească, sperând la mai mult. Profesorul Binns era puţin enervat.

— Toate astea sunt nişte prostii, desigur, zise el. Normal că şcoala a fost examinată de multe ori de cei mai înţelepţi vrăjitori şi vrăjitoare, pentru a se găsi dovezi despre existenţa acestei camere. Această cameră nu există! Un basm pentru a-i speria pe creduli!

Mâna Hermionei zvâcni iar în aer.

— Domnule... la ce anume v-aţi referit când aţi spus „oroarea” din Cameră?

— Se crede că este vorba de un monstru, pe care doar Moştenitorul lui Salazar Viperin îl poate controla, zise profesorul Binns pe un ton strident.

Elevii schimbară priviri speriate.

— Vă spun, nu există o astfel de cameră, zise profesorul Binns, răsfoindu-şi notiţele. Şi nici un monstru!

— Dar, domnule, zise Seamus Finnigan, dacă nu poate fi deschisă decât de moştenitorul adevărat al lui Viperin, atunci nimeni altcineva nu ar putea să o găsească, nu-i aşa?

— Aiureli, O'Flaherty, zise profesorul Binns, cu o voce gravă. Dacă generaţii întregi de directori şi directoare de la Hogwarts nu au găsit-o...

— Dar domnule profesor, sări şi Parvati Patil, cred că ai fi nevoit să foloseşti Magia Neagră ca să o deschizi...

— Doar pentru că un vrăjitor nu foloseşte Magia Neagră, nu înseamnă că nu o cunoaşte, domnişoară, sări profesorul Binns. Repet, dacă unul ca Dumbledore...

— Dar poate că trebuie să fii înrudit cu Salazar Viperin, aşa că Dumbledore nu ar putea să..., începu Dean Thomas, dar profesorului Binns i se umpluse paharul.

— De ajuns, le-o tăie el. Este un mit! Nu există! Nu este nici o dovadă că Viperinii ar fi construit nici măcar un dulap de mături! Îmi pare rău că v-am spus o poveste atât

de stupidă! Ne vom întoarce, cu voia dumneavoastră, la istorie, la fapte, singurele veridice şi credibile!

Şi în cinci minute, clasa reveni la starea ei obişnuită de somnolenţă.

— Întotdeauna am ştiut că Salazar Viperin a fost un bătrân smintit şi anormal, le spuse Ron lui Harry şi Hermionei, după ce se terminase lecţia, în timp ce urcau pe coridoarele supraaglomerate, pentru a-şi lăsa ghiozdanele înainte de cină. Dar niciodată nu am bănuit că el a început toată chestia asta cu „sânge-pur”. N-aş sta la Viperini, nici dacă m-ar plăti. Serios, dacă Jobenul Magic m-ar fi trimis la Viperini, aş fi luat trenul înapoi spre casă în trei secunde…

Hermione dădu aprobator din cap, dar Harry nu spuse nimic. Simţea însă un nod în stomac.

Harry nu le spusese niciodată lui Ron şi Hermionei că Jobenul Magic se gândise serios să îl pună la Viperini. Îşi amintea, de parcă ar fi fost ieri, micuţa voce care îi vorbise în ureche, când îşi pusese jobenul pe cap, în urmă cu un an. Harry auzise deja de reputaţia casei Viperinilor de a fi dat mulţi vrăjitori periculoşi şi se gândise, disperat: „Doamne, nu la Viperini! Nu la Viperini!” „Nu la Viperini, da?” zisese vocea. „Eşti sigur? Ai toate calităţile, iar această casă te-ar putea ajuta să devii şi mai faimos!”

Şi vocea îl repartizase la Cercetaşi, până la urmă.

Strecurându-se prin mulţime, Colin Creevey trecu pe lângă ei.

— Bună, Harry!

— Bună Colin, zise Harry din reflex.

— Harry…, Harry…, un băiat de la mine din clasă spune că eşti…

Dar Colin era atât de mic încât nu se putea lupta cu valul de oameni care îl împingea spre Marea Sală. Îi auziră vocea subţire chiţăind:

— Pe curând, Harry!

Şi Colin fu luat de şuvoiul mulţimii.

— Oare ce spune un băiat de la el din clasă despre tine? se întrebă Hermione.

— Că sunt moştenitorul lui Viperin, presupun, zise Harry, nodul din stomac mărindu-i-se cu vreo doi centimetri, amintindu-şi cum fugise Justin Finch-Fletchley de el.

— Ăştia sunt în stare să creadă orice, spuse Ron, dezgustat. Mulţimea se rări şi putură să urce scările în linişte.

— Chiar ai crezut că există o Cameră a Secretelor? o întrebă Ron pe Hermione.

— Nu ştiu, spuse ea, încruntându-se. Dumbledore nu a putut s-o vindece pe Doamna Norris şi asta mă face să cred că orice a atacat-o s-ar putea să nu fie… uman!

În timp ce Hermione spunea toate acestea, dădură colţul şi se regăsiră la capătul aceluiaşi coridor, unde avusese loc atacul asupra Doamnei Norris. Se opriră şi se

uitară. Totul era ca în noaptea aceea, în afară de pisica atârnată de torţă, iar la perete fusese pus un scaun care acoperea mesajul „CAMERA SECRETELOR A FOST DESCHISĂ! DUŞMANI AI MOŞTENITORULUI, PĂZIŢI-VĂ!”

— Aici cred că stă Filch de pază, mormăi Ron. Se uitară unul la altul. Culoarul era părăsit.

— Nu moare nimeni dacă aruncăm o privire, zise Harry, punându-şi ghiozdanul pe jos şi aşezându-se în genunchi şi în coate, căutând indicii.

— Urme de arsură! zise el. Aici... şi aici...

— Vino să vezi asta! spuse Hermione. Ciudat...

Harry se ridică şi se duse la fereastra de lângă peretele inscripţionat şi Hermione arătă spre gemuleţul cel mai de sus, unde roiau vreo douăzeci de păianjeni care, după câte îşi dădeau ei seama, se băteau care să iasă primul prin crăpătura micuţă din pervaz. Un fir lung, argintiu atârna ca o funie din locul acela, de parcă ar fi urcat cu toţii pe ea, grăbindu-se să iasă afară.

— Ai mai văzut vreodată păianjeni care să se comporte aşa? zise Hermione, neliniştită.

— Nu, spuse Harry, dar tu, Ron? Ron?

Se uită în spate. Ron stătea la mare depărtare de ei, părând a lupta din greu cu impulsul de a o lua la goană.

— Care-i problema? zise Harry.

— Nu... nu îmi plac... păianjenii, îngăimă Ron, încordat.

— N-am ştiut până acum, zise Hermione, uitându-se la Ron, uimită. Dar i-ai folosit de multe ori în poţiuni...

— Nu mă deranjează dacă sunt morţi, zise Ron, care evita precaut să se uite spre fereastră, pur şi simplu nu-mi place cum se mişcă...

Hermione chicoti.

— Ce ţi s-o fi părând aşa de amuzant, nu ştiu, zise Ron, supărat. Dacă chiar vrei să ştii, când aveam trei ani, Fred mi-a transformat ursuleţul de pluş într-un păianjen mare şi urât

pentru că îi stricasem mătura de jucărie. Nici ţie nu ţi-ar plăcea dacă ţi-ai ţine ursuleţul în braţe şi dintr-o dată ar avea mult prea multe picioare şi...

Ron se întrerupse, tremurând. Hermione se strădui să nu râdă. Simţind că era momentul să schimbe subiectul, Harry spuse:

— Vă amintiţi de toată apăraia aia de pe jos? De unde apăruse? Cineva a şters-o, probabil...

— Era cam pe aici, zise Ron, reuşind să se reculeagă pentru a face câţiva paşi spre scaunul lui Filch. În faţa uşii ăsteia...

Atinse clanţa de aramă, dar îşi retrase mâna imediat, de parcă l-ar fi ars.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harry.

— Nu pot să intru aici, zise Ron cu seriozitate, este o toaletă de fete.

— Ah, Ron, dar n-are cum să fie nimeni înăuntru, spuse Hermione, ridicându-se şi apropiindu-se. Este locul Plângăcioasei Myrtle. Haideţi, să ne uităm.

Ignorând cu totul semnul mare pe care scria „Defect”, ea deschise uşa.

Era cea mai sumbră şi mai deprimantă baie în care intrase Harry vreodată. Sub o oglindă mare, spartă şi pătată, se aflau nişte chiuvete ciobite, rânduite la perete. Podeaua era udă şi în ea se reflectau luminile de la cioturile câtorva lumânări pâlpâitoare. Uşile de lemn dinspre toalete erau zgâriate şi dezmembrate, ba chiar una dintre ele era scoasă din balamale.

Hermione le făcu semn să tacă şi se îndreptă spre cabina din fund. Când ajunse la ea, Hermione spuse:

— Bună, Myrtle, ce mai faci?

Harry şi Ron se duseră şi ei să vadă. Plângăcioasa Myrtle plutea pe rezervorul W.C.-ului, ştergându-şi bărbia.

— Aceasta este toaleta fetelor, făcu ea, privindu-i bănuitoare pe Ron şi pe Harry. Ei nu sunt fete…

— Nu, zise Hermione. Am vrut doar să le arăt cât… hm… de frumos este aici…

Făcu un semn spre oglinda veche şi murdară şi spre podeaua umedă.

— Întreab-o dacă nu a văzut ceva, îi suflă Harry lui Hermione printre dinţi.

— Ce i-ai şoptit? întrebă Myrtle, holbându-se la el.

— Nimic, spuse Harry repede. Vroiam să te întrebăm...

— Tare aş vrea ca oamenii să nu mă mai vorbească pe la spate! zise Myrtle, cu vocea înecată de lacrimi. Am şi eu sentimente, să ştiţi, chiar dacă sunt moartă...

— Myrtle, nimeni nu vrea să te supere, zise Hermione, Harry a vrut doar...

— Nimeni nu vrea să mă supere! Ce glumă bună! exclamă Myrtle. Viaţa mea a fost îngrozitoare aici şi acum vin oamenii şi se iau de mine chiar şi după moarte!

— Vroiam să te întrebăm dacă nu ai văzut ceva ciudat în ultimul timp, zise Hermione, repede, pentru că a fost atacată o pisică exact în faţa uşii tale, în noaptea de Halloween.

— Ai văzut pe cineva pe aici, în noaptea aia? spuse Harry.

— Nu eram atentă, zise Myrtle cu dramatism. Peeves m-a supărat atât de tare, încât am venit aici cu gând să mă sinucid. Apoi, desigur, mi-am amintit că sunt... că sunt...

— Deja moartă, zise Ron, încercând să o ajute.

Myrtle icni tragic, se ridică în aer, se întoarse şi plonjă cu capul înainte, în toaletă, împroşcându-i cu apă din cap până-n picioare, şi se făcu nevăzută. După sunetul suspinelor ei, se oprise undeva în curbura în formă de U.

Harry şi Ron rămăseseră cu gura căscată, dar Hermione ridică din umeri, vlăguită, şi zise:

— Dacă vreţi să ştiţi, a fost aproape veselă de data asta... Hai să mergem!

Harry abia închisese uşa, lăsând în urmă suspinele lui Myrtle, când o voce puternică îi făcu pe toţi trei să tresară. -RON!

Percy Weasley se oprise în capul scărilor, cu insigna de Perfect strălucind, şi pe chip cu o expresie şocată.

— Este o toaletă de fete! exclamă el. Ce căutaţi...

— Doar aruncam o privire, ridică Ron din umeri. Indicii, ştii tu...

Percy se umflă într-un fel care-i aminti perfect lui Harry de doamna Weasley.

— Plecaţi d-de a-acolo, striga el, venind spre ei şi uşuindu-i cu bătăi din palme. Nu vă pasă ce ar putea crede lumea? Să vă întoarceţi iar aici, când toată lumea este la cină...

— Şi de ce nu ar trebui să fim aici? întrebă Ron, pornit, oprindu-se brusc şi privind spre Percy. Ascultă, noi n-am atins nici măcar un fir de păr de pe pisica aia!

— I-am spus şi eu acelaşi lucru lui Ginny, zise Percy, furios, dar tot mai crede că o să fiţi exmatriculaţi. N-am mai văzut-o până acum atât de supărată, plânge de mama focului. Ar trebui să te gândeşti la ea, toţi cei din primul an sunt foarte impresionaţi de chestia asta...

— Puţin îţi pasă ţie de Ginny, zise Ron, ale cărui urechi se înroşeau tot mai tare. Ţi-e teamă doar să nu-ţi stric şansele de a deveni Şef de Promoţie!

— O să iau cinci puncte de la Cercetaşi! îi anunţă Percy, atingându-şi insigna de Perfect. Şi sper că V-aţi învăţat minte! Fără detectivisme, sau îi scriu mamei!

Şi se depărtă, cu ceafa la fel de roşie, ca şi urechile lui Ron.

*

Harry, Ron şi Hermione se aşezară cât mai departe de Percy în camera de zi, în acea seară. Ron era încă foarte prost dispus şi făcea pată după pată pe tema pentru „Farmece”. Când încercă să ia bagheta şi să le şteargă, aprinse pergamentul. Scoţând aproape la fel de mult fum ca şi tema lui, Ron închise furios „Manualul-Standard de vrăji”, pentru anul II. Spre uimirea lui Harry, Hermione procedă în acelaşi fel.

— Dar cine poate fi, totuşi? spuse ea cu o voce calmă, ca şi când ar fi continuat o discuţie, pe care tocmai o începuseră. Cine ar vrea să-i elimine de la Hogwarts pe Non şi pe cei cu părinţi Încuiaţi?

— Să ne gândim, zise Ron, bătându-şi joc de ea. Care dintre bunele noastre cunoştinţe crede că cei care provin din Încuiaţi sunt gunoaie?

Se uită la Hermione. Hermione se uită la el, fără să se lase convinsă.

— Dacă te referi la Reacredinţă...

— Bineînţeles că la el! zise Ron. Ai auzit, doar, chestia cu „sânge-mâl”. Ei, şi tu, Hermione, nu este nevoie decât să te uiţi la mutra lui de şobolan, ca să-ţi dai seama că este vorba despre el...

— Reacredinţă, moştenitorul lui Viperin? întrebă Hermione sceptic.

— Gândeşte-te şi la familia lui, zise Harry, închizându-şi cărţile. Fiecare dintre ei au fost la Viperini, tot timpul se laudă cu asta. Ar putea fi foarte bine descendenţii lui Viperin. Tatăl lui e foarte rău.

— Ar putea să aibă cheia Camerei Secretelor de secole! zise Ron. Transmiţând-o din tată în fiu...

— Păi, zise Hermione prudentă, presupun că este posibil...

— Dar cum o putem dovedi? întrebă Harry, sumbru.

— Putem într-un fel, zise Hermione, încet, coborându-şi şi mai tare vocea şi aruncând o privire spre Percy. Desigur, va fi foarte greu. Şi periculos, foarte periculos... Am încălca vreo cincizeci de reguli ale şcolii, presupun...

— Dacă o să ai chef să ne explici în decursul viitoarei luni, să ne anunţi şi pe noi, da? făcu Ron, enervat.

— Bine, zise Hermione, rece. Trebuie să aflăm cum putem să intrăm în camera de zi a Viperinilor şi să-l întrebăm pe Reacredinţă câteva lucruri, fără ca el să-şi dea seama că suntem noi.

— Dar este imposibil, zise Harry, în timp ce Ron se prăpădea de râs.

— Nu, nu este, spuse Hermione. Am putea, dacă am face rost de PoliPoţiune!

— Ce mai e şi asta? întrebară Ron şi Harry într-un glas.

— Ne-a pomenit ceva despre ea Plesneală acum câteva lecţii...

— Poate crezi că noi nu avem altceva mai bun de făcut la „Poţiuni”, decât să-l ascultăm pe Plesneală..., bombăni Ron.

— Te transformă în altcineva. Gândiţi-vă! Ne-am putea preschimba în unii de la Viperini. Nu şi-ar da seama nimeni că suntem noi. Draco ne-ar spune totul. Probabil că deja trâmbiţează despre asta, chiar acum în camera lor de zi... Numai dacă l-am putea auzi...

— Chestia asta, PoliPoţiunea, mi se pare cam riscantă, zise Ron, încruntându-se. Ce s-ar întâmpla dacă am rămâne nişte Viperini pentru totdeauna?

— Trece după un timp, zise Hermione, fluturându-şi mâna, nerăbdătoare, dar o să fie foarte greu să facem rost de reţetă. Plesneală a zis că se află într-o carte care se numeşte „Poţiuni extrem de puternice” şi sunt sigură că este în partea interzisă a bibliotecii.

Exista un singur mod de a scoate o carte din zona interzisă: trebuia să ai un bilet semnat de un profesor.

— Totuşi nu văd de ce am avea nevoie de cartea asta, zise Ron, dacă nu avem de gând să preparăm poţiuni din ea.

— Cred, spuse Hermione, că dacă am lăsa impresia că avem nevoie de ea doar pentru a o citi, ca să pătrundem mai bine teoria poţiunilor, am avea o şansă...

— Ah, fiţi serioşi, n-o să ne creadă nici un profesor, zise Ron. Ar trebui să fie tare tâmpit...

Capitolul X

BALONUL-GHIULEA

De la evenimentul dezastruos cu zânele, Profesorul Lock hart nu mai adusese creaturi vii în clasă. În schimb, le citea pasaje din cărţile lui şi câteodată dădea viaţă momentelor mai interesante. De obicei îl chema pe Harry să-l ajute cu acele exemplificări. Harry ajunsese să fie, rând pe rând, un sătean transilvănean, pe care Lockhart îl vindecase de un Blestem de Bâlbâială, un Yeti care răcise la cap şi un vampir care nu mai putea mânca decât salată, de când avusese de-a face cu Lockhart.

Şi în timpul următoarei ore de „Apărare contra Magiei Negre”, Harry fu adus în faţa clasei, de data aceasta jucând rolul unui vârcolac. Dacă nu ar fi avut un motiv foarte bine întemeiat pentru a-l menţine pe Lockhart bine dispus, ar fi refuzat.

— Un urlet frumos şi puternic, Harry... perfect! Şi atunci, nici n-o să vă vină să credeţi, am ţâşnit... uite aşa... l-am trântit la podea... astfel... şi cu o mână, am reuşit să-l

ţin acolo... Cu cealaltă, i-am pus bagheta la gât... şi cu ultimele puteri am săvârşit extrem de complicata vrajă, Homorphus... Atunci a scos un geamăt demn de milă... haide, Harry... pe un ton mai înalt... Bravo!... blana a dispărut... colţii s-au retras... şi s-a transformat din nou în om. Simplu, dar eficace! Şi aşa, oamenii dintr-un alt sat îşi vor aminti de mine ca de un erou care i-a salvat de teroarea atacurilor vârcolacului, din fiecare lună.

Clopoţelul sună şi Lockhart se ridică de la catedră.

— Temă: scrieţi o poezie despre felul în care l-am înfrânt eu pe vârcolacul Wagga Wagga! Un exemplar al cărţii mele „Frumosul de mine” cu autograf, celui care compune cea mai bună poezie!

Elevii începură să plece. Harry se întoarse în fundul clasei, unde îl aşteptau Ron şi Hermione.

— Gata? bombăni Harry.

— Să mai aşteptăm până pleacă toată lumea, spuse Hermione, emoţionată. Acum...

Se apropie de catedra lui Lockhart, cu mâna încleştată pe o foaie, Harry şi Ron, în spatele ei.

Aăă... Domnule profesor Lockhart..., începu Hermione. Vroiam să iau cartea aceasta din bibliotecă. Pentru cultura mea generală.

Întinse hârtia, mâna tremurându-i puţin. Dar am o problemă... este în sectorul interzis al bibliotecii, aşa că am nevoie de semnătura unui profesor... Sunt convinsă că m-ar ajuta să înţeleg mai bine ce vreţi să spuneţi în

„Hoinărind cu vampirii” despre otrăvuri cu efect întârziat...

— Ah, „Hoinărind cu vampirii”! făcu Lockhart, luând biletul de la Hermione şi zâmbindu-i larg. Cred că este cartea mea preferată. Ţi-a plăcut?

— O, da, zise Hermione, entuziasmată. Cât de ingenios aţi fost când l-aţi prins pe ultimul vampir cu strecurătoarea de ceai...

— Ei bine, sunt sigur că nu se va supăra nimeni dacă îi voi oferi celei mai bune eleve a anului puţin ajutor, zise Lockhart, entuziasmat, şi scoase o pană enormă de păun. Da, frumoasă, nu? spuse el, citind greşit expresia revoltată de pe faţa lui Ron. De obicei o păstrez pentru autografe.

Făcu o semnătură mare şi şerpuită pe bilet şi i-l dădu înapoi Hermionei.

— Deci, Harry, zise Lockhart, în timp ce Hermione împături biletul cu degete nesigure şi îl strecură în geantă, mâine este primul joc de Vâjthaţ al sezonului, dacă nu mă înşel... Cercetaşii împotriva Viperinilor, nu? Am auzit că eşti un jucător important. Şi eu am fost căutător. Am fost solicitat să mă alătur Echipei Naţionale, dar am preferat să-mi dedic viaţa cercetării şi înfrângerii Magiei Negre. Totuşi, dacă simţi că ai nevoie de puţin antrenament separat, nu ezita să mă anunţi. Întotdeauna sunt fericit să le împărtăşesc din experienţa mea jucătorilor mai puţin pricepuţi...

Harry scoase un sunet neclar din gâtlej şi plecă grăbit după Ron şi Hermione.

— Nu-mi vine să cred! exclamă el, toţi trei examinând semnătura de pe bilet. Nici măcar nu s-a uitat ce carte vroiam!...

— Pentru că este un tembel fără creier, zise Ron. Dar cui îi pasă, am obţinut ce doream.

— Ia, te rog, nu este un tembel fără creier, zise Hermione, tăios, în timp ce aproape fugeau spre bibliotecă.

— Da, fiindcă a spus că eşti cea mai bună elevă a anului...

Îşi coborâră vocile, fiind înconjuraţi de liniştea sufocantă a bibliotecii.

Madam Pince, bibliotecara, era o femeie slabă şi enervantă, care arăta ca un vultur malnutrit.

— „Poţiuni extrem de puternice”? repetă ea, bănuitoare, încercând să ia biletul din mâna Hermionei, dar ea nu îi dădu drumul.

— Mă întrebam dacă nu aş putea să păstrez biletul..., spuse ea pe nerăsuflate.

— Of, haide, zise Ron, smulgându-i-l din mână şi dându-i-l lui Madam Pince. O să-ţi facem rost de un alt autograf. Lockhart ar semna orice care stă nemişcat suficient de mult timp.

Madam Pince puse biletul în lumină, de parcă ar fi vrut să vadă dacă nu-i falsificat, dar trecu testul. Se plimbă printre rafturile impresionante şi se întoarse peste câteva secunde cu o carte mare, aparent mucegăită. Hermione o

puse cu grijă în ghiozdanul ei şi plecară, încercând să nu meargă prea repede şi să nu pară prea vinovaţi.

Cinci minute mai târziu, erau baricadaţi iar în baia defectă a Plângăcioasei Myrtle. Hermione ignorase protestele lui Ron care subliniau faptul că era ultimul loc în care ar intra orice om în deplinătatea facultăţilor mintale. Aveau intimitatea asigurată. Myrtle plângea în toaleta ei, dar ei o ignorau complet, aşa cum făcea şi ea, de altfel.

Hermione deschise cu grijă cartea „Poţiuni extrem de puternice” şi toţi trei se aplecară asupra paginilor pătate de umezeală. Chiar de la prima privire era evident de ce se afla în sectorul interzis. Unele dintre poţiuni aveau urmări groteşti, de neconceput, şi mai erau şi nişte ilustraţii foarte neplăcute, de exemplu, un om care părea că fusese întors pe dos şi o vrăjitoare din al cărei cap creşteau mai multe perechi de mâini.

— Uite-o, zise Hermione, emoţionată, găsind pagina intitulată „PoliPoţiunea”.

Era ilustrată cu desene cu oameni transformaţi pe jumătate în alţi oameni. Harry spera din tot sufletul că artistul îşi imaginase doar expresia durerii insuportabile de pe chipul lor.

— Este cea mai complicată poţiune despre care am citit în viaţa mea, zise Hermione, în timp ce examinau reţeta. Aripi dantelate de muşte, lipitori, alge culese după flux şi ghemotoace de iarbă, şopti ea, urmărind cu degetul lista ingredientelor. Păi, se găsesc destul de uşor, sunt în dulap, la îndemâna elevilor, putem să ne servim de acolo. Aaaah, uite, pudră de corn de Bicorn... nu ştiu de unde o s-

o luăm pe asta... Piele sfâşiată de bizon... nici asta nu va fi uşor... şi, bineînţeles, puţin din persoana în care vrem să ne preschimbăm.

— Poftim? spuse Ron, tăios. Ce vrei să spui, puţin din persoana în care vrem să ne preschimbăm? Eu nu am de gând să beau nimic care să conţină unghiile de la picioarele lui Crabbe...

Hermione continuă de parcă nici nu-l auzise.

— Nu avem de ce să ne facem griji pentru asta, părţile alea se pun la sfârşit...

Ron se întoarse, fără grai, spre Harry, care avea alte griji însă.

— Îţi dai seama cât va trebui să furăm, Hermione? Piele sfâşiată de bizon, asta nu se găseşte, cu siguranţă, în dulapul elevilor. Ce o să facem, o să intrăm în depozitele personale ale lui Plesneală? Nu cred că este o idee foarte bună...

— Ei bine, dacă voi daţi bir cu fugiţii, foarte bine, spuse ea. Avea pete roz în obraji şi ochii îi erau mai strălucitori ca de obicei.

— Eu nu vreau să încalc regulile, ştiţi prea bine, dar cred că a-i ameninţa pe cei cu părinţi Încuiaţi este mult mai grav, decât a prepara o poţiune complicată. Dar dacă nu vreţi să aflaţi dacă este vorba de Reacredinţă, mă duc chiar acum la Madam Pince şi returnez cartea...

— N-ara crezut că voi trăi ziua când tu ne vei convinge pe noi să încălcăm regulile, zise Ron. Bine, o s-o facem... Dar fără unghiile de la picioare, da?

— Oricum, cât timp ne va lua s-o facem? întrebă Harry, în timp ce Hermione, care părea mai fericită acum, deschise din nou cartea.

— Păi, având în vedere că algele de după flux trebuiesc culese când este lună plină şi aripile dantelate trebuie să fiarbă douăzeci şi una de zile... cred că va fi gata cam într-o lună, dacă vom putea găsi toate ingredientele.

— O lună? zise Ron. Reacredinţă i-ar putea ataca pe toţi cei care provin din Încuiaţi până atunci!

Dar ochii Hermionei se subţiară iarăşi periculos şi adăugă cu calm:

— Dar este cel mai bun plan pe care-l avem... Cu toată viteza înainte!

Însă, în timp ce Hermione verifica dacă puteau să plece din baie fără să-i vadă nimeni, Ron îi şopti lui Harry:

— Ar fi mult mai simplu dacă l-ai putea da jos pe Draco de pe mătură, mâine.

*

Harry se trezi devreme în sâmbăta aceea şi se gândi puţin la meciul de Vâjthaţ care urma. Avea emoţii, mai ales când îşi imagina la ce ar spune Baston dacă ar pierde Cercetaşii, dar şi la gândul de a înfrunta o echipă cu cele mai rapide mături de competiţie de pe lume. Niciodată

până atunci nu-şi dorise să-i bată pe Viperini atât de tare ca în acel moment.

După o jumătate de oră de când stătea în pat, cu un gol în stomac, se sculă şi se duse devreme la micul dejun, unde găsi restul echipei Cercetaşilor, la masa lungă, goală, toţi părând încordaţi şi vorbind puţin.

Ora unsprezece se apropia şi toată şcoala începu să se îndrepte spre stadionul de Vâjthaţ. Era o zi cam înnorată, cu un iz de ploaie în aer. Înainte să intre în vestiar, Ron şi Hermione veniră repede la Harry să îi ureze baftă. Echipa îşi puse mantiile roşii ale Cercetaşilor, apoi se aşeză să asculte tradiţionalul discurs de îmbărbătare al lui Baston, dinainte de meci.

— Viperinii au mături mai bune ca noi, începu el, nu are rost să negăm asta. Dar noi avem oameni mai buni pe mături. Ne-am antrenat mult mai mult ca ei, am zburat pe orice vreme... („Foarte adevărat”, bombăni George Weasley. „Nu am apucat să mă usuc cum trebuie din august şi până acum!”)... şi îi vom face să regrete ziua în care l-au lăsat pe viermele ăla de Reacredinţă să cumpere postul de căutător din echipa lor.

Cu pieptul umflat de emoţie, Baston se întoarse spre Harry.

— Depinde de tine, Harry, să demonstrezi că un căutător trebuie să aibă ceva mai mult decât banii lui babacu'. Prinde hoţoaica aurie înaintea lui Reacredinţă sau mori încercând, Harry, pentru că trebuie să câştigăm astăzi, trebuie.

— Deci, fii relaxat, Harry, spuse Fred, făcându-i cu ochiul.

Când ajunseră pe teren, îi întâmpină un potop de zgomote, majoritatea urale, deoarece Ochii-de-Şoim şi Astro-pufii abia aşteptau să-i vadă învinşi pe Viperini, dar din mulţime se auzeau şi Viperinii, huiduind şi fluierând. Madam Hooch, arbitrul de Vâjthaţ, le ceru lui Baston şi Flint să dea mâna, ceea ce şi făcură, aruncând-mi priviri aprige, strângându-şi mâinile chiar mai tare decât ar fi fost cazul.

— La semnalul meu, zise Madam Hooch, trei... doi... unu! În uralele mulţimii, care le dădeau aripi, cei paisprezece jucători se ridicară spre cerul plumburiu. Harry zbură mai sus decât toţi ceilalţi, încercând să zărească hoţoaica.

— Ce mai faci, Însemnatule? strigă Reacredinţă, ţâşnind pe sub Harry, de parcă ar fi vrut să-i demonstreze viteza măturii sale.

Harry nici nu avu timp să răspundă. În clipa aceea, veni în viteză spre el un balon-ghiulea, mare şi negru. Îl evită în ultima clipă, simţind chiar că îi atinge părul, când trecu pe lângă el.

— Era gata-gata, Harry! zise George, venind lângă el cu bâta în mână, pregătit să trimită balonul-ghiulea înapoi spre unul dintre Viperini. Harry îl văzu pe George lovind cu putere spre Adrian Pucey, dar balonul-ghiulea îşi schimbă direcţia în aer şi veni iar ţintă spre Harry.

Harry coborî repede pentru a-l evita şi George reuşi să îl lovească tare, trimiţându-l spre Draco. Pentru a doua

oară, balonul-ghiulea coti iar ca un bumerang şi se îndreptă spre capul lui Harry.

Harry acceleră şi o zbughi spre capătul opus al terenului. Auzea clar balonul-ghiulea şuierând în spatele lui. Dar ce se întâmpla? Baloanele-ghiulea nu se concentrau niciodată asupra unui singur jucător, în felul acela, rolul lor era să dea jos de pe mătură cât mai mulţi jucători...

Fred Weasley aşteptă balonul-ghiulea la capătul celălalt. Harry se feri, timp în care Fred lovi balonul-ghiulea cu toată forţa.

— Gata! strigă Fred, fericit, dar se înşela.

Ca şi când ar fi fost atras de Harry, ca de un magnet puternic, balonul-ghiulea goni iar spre el şi Harry fu nevoit să se îndepărteze cu toată viteza.

Începuse să plouă. Harry simţi picăturile grele pe faţă, stropindu-i ochelarii. Habar nu avea cum decurgea jocul, până nu îl auzi pe Lee Jordan, comentatorul, spunând: „Viperinii conduc cu şaizeci de puncte la zero!”

Măturile superioare ale Viperinilor îşi făceau evident treaba, iar balonul-ghiulea continua să facă orice ca să-l dea pe Harry jos de pe mătură. Fred şi George zburau atât de aproape de el acum, de o parte şi de alta, încât Harry nu putea să vadă altceva în afară de mâinile lor şi nu avea nici cum să caute hoţoaica, darămite să o mai şi prindă.

— Cineva... i-a făcut... ceva... acestui balon-ghiulea..., mormăi Fred, lovindu-l cu toată puterea, în timp ce acesta începuse un nou atac asupra lui Harry.

— Trebuie să cerem timp de odihnă, zise George, încercând în acelaşi timp să-i facă semn şi lui Baston şi nici să nu lase balonul-ghiulea să-i spargă nasul lui Harry.

Baston receptase cu siguranţă mesajul. Fluierul lui Madam Hooch se auzi iar. Harry, Fred şi George se avântară spre pământ, încă încercând disperaţi să evite balonul-ghiulea care îşi ieşise din minţi.

— Ce se întâmplă? zise Baston.

În timp ce toată echipa Cercetaşilor se strânsese în jurul lui Baston, galeria Viperinilor îi huiduia.

— Fred, George, unde eraţi când balonul-ghiulea a oprit-o pe Angelina să dea gol?

— Eram cu douăzeci de metri deasupra ei, Oliver, zise George supărat, oprind celălalt balon-ghiulea care era gata să-l omoare pe Harry. Cineva l-a vrăjit... nu-l lasă pe Harry în pace, doar pe el l-a atacat tot jocul. Probabil că e mâna Viperinilor aici!

— Dar baloanele-ghiulea au fost închise în biroul lui Madam Hooch, imediat după ultimul nostru antrenament... şi atunci nu aveau nimic..., zise Baston, neliniştit.

Madam Hooch venea spre ei. Peste umărul ei, Harry zări echipa Viperinilor râzând şi arătând cu degetul spre el.

— Ascultaţi, spuse Harry, în timp de Madam Hooch se apropia tot mai mult, cu voi doi zburând în jurul meu tot timpul, singurul mod în care aş putea prinde hoţoaica ar fi doar dacă mi-ar sări drept în poală, zise Harry. Aveţi grijă

de restul echipei şi lăsaţi-mă pe mine să mă descurc cu balonul-ghiulea...

— Nu fi încăpăţânat, zise Fred. O să-ţi zboare capul! Baston privea când la Harry, când la băieţii Weasley.

— Oliver, e o nebunie, zise Alicia Spinnet, supărată. Nu-l poţi lăsa pe Harry să-i ţină piept singur chestiei ăleia turbate. Hai să cerem o investigaţie!...

— Dacă ne oprim acum, pierdem meciul! zise Harry. Şi nici măcar nu pierdem în faţa Viperinilor, ci doar din cauza unui balon-ghiulea nebun! Oliver, spune-le să mă lase în pace!

— Numai din cauza ta, îi strigă George, supărat, lui Baston. „Prinde hoţoaica... sau mori încercând”, auzi, ce aiureală!

Madam Hooch veni lângă ei.

— Putem să reluăm meciul? îl întrebă ea pe Baston. Baston privi expresia hotărâtă de pe chipul lui Harry.

— Bine, spuse el. Fred, George, l-aţi auzit pe Harry... Lăsaţi-l în pace să se descurce singur cu balonul-ghiulea!

Ploaia cădea şi mai puternic acum. La fluierul lui Madam Hooch, Harry ţâşni în văzduh şi auzi fâsâitul balonului-ghiulea în spatele lui. Se roti şi coti în spirale, zigzaguri şi rostogoliri. Deşi puţin ameţit, îşi ţinea ochii larg deschişi. Ploaia îi şiroia de pe ochelari în nări, în timp ce zbura cu faţa în sus, evitând un alt atac sălbatic al balonului-ghiulea. Auzea râsetele mulţimii din tribune, ştia că arăta cât se poate de caraghios, dar balonul-ghiulea era greoi şi nu îşi putea schimba direcţia la fel de uşor ca el.

Începu un traseu ca de montagne-russe, pe marginea stadionului, străduindu-se să zărească porţile echipei Cercetaşilor, printre stropii argintii de ploaie, la care încerca să ajungă Adrian Pucey, dacă trecea de Baston...

Un şuierat pe la urechea lui Harry îl anunţă că scăpase iar ca prin urechile acului de balonul-ghiulea. Se întoarse din drum şi goni în direcţia opusă.

— Te antrenezi la balet, Potter? strigă Draco, Harry fiind nevoit să se rotească de-a dreptul caraghios prin aer pentru a se feri.

Harry ţâşni iar, balonul-ghiulea urmându-l la câţiva metri distanţă. În acea clipă, privind înapoi cu ură spre Draco, zări hoţoaica aurie! Plutea la câţiva centimetri pe lângă urechea stângă a acestuia, dar el, fiind mult prea ocupat să se distreze pe seama lui Harry, nu o văzuse.

Urmă un moment de derută, Harry plutind nehotărât în aer. Nu îndrăznea să se repeadă spre Draco, de teamă ca acesta să nu ridice privirile şi să vadă hoţoaica...

TRONC!

Şovăise prea mult. O secundă în plus şi balonul-ghiulea îl izbise în umăr, iar Harry avu senzaţia că i se desprinde mâna. Ameţit, năucit de durerea sfredelitoare, alunecă de pe mătura lui îmbibată de ploaie, rămânând prins de ea doar cu genunchiul, braţul drept atârnându-i inutil pe lângă el. Balonul-ghiulea se întoarse înapoi pentru un al doilea atac, de data aceasta ţintind spre faţă. Harry se dădu la o parte din calea lui cu repeziciune, cu un singur gând în mintea lui amorţită: să ajungă la Draco!

Printr-o ceaţă de ploaie şi cu o durere cumplită, ţâşni spre chipul de sub el, care rânjea satisfăcut. Văzu cum ochii lui Draco i se măresc de frică, crezând că Harry avea de gând să-l atace.

— Ce..., se fâstâci el, dându-se la o parte din drumul lui Harry.

Harry îşi dezlipi de pe mătură singura mână care îi mai rămăsese şi o întinse înainte. Îşi simţi degetele amorţite încleştându-i-se pe hoţoaica rece, dar acum nu se mai ţinea de mătură decât cu picioarele. Mulţimea izbucni în urale, în timp ce el plonja spre pământ, încercând din răsputeri să nu-şi piardă cunoştinţa.

Cu o bufnitură răsunătoare căzu în noroi şi se rostogoli de pe mătură. Mâna îi atârna într-un unghi foarte ciudat. Zăpăcit de durere, auzi din depărtare nenumărate urale, fluierături şi strigăte. Se concentră asupra hoţoaicei, încleştate în mâna lui zdravănă.

— Ah, zise el, slăbit, am câştigat!

Şi leşină.

Se trezi cu ploaia şiroindu-i pe faţă, zăcând încă pe teren, cu cineva aplecat deasupra lui. Văzu nişte dinţi sclipitori.

— O nu, nu tu! se vaită el.

— Delirează, spuse Lockhart mulţimii neliniştite a Cercetaşilor, care se îmbulzea în jurul lor. Nu-ţi face griji, Harry, îţi pun eu mâna la loc!

— Nu! sări Harry. E bine aşa cum e, mulţumesc... Încercă să se ridice, dar durerea era îngrozitoare. Auzi un ţăcănit cunoscut în apropiere.

— Nu vreau o poză acum, Colin, zise el cât putu de tare.

— Lasă-te pe spate, Harry, spuse Lockhart, încercând să-l liniştească. Este un truc simplu pe care l-am folosit de mii de ori.

— De ce nu mă duceţi la spital? se rugă Harry printre dinţii încleştaţi.

— Cam aşa ar trebui, domnule profesor, întări Baston, plin de noroi.

Nu se putea abţine să nu zâmbească, deşi căutătorul lui era rănit.

— Ai prins-o superb, Harry, foarte spectaculos, cel mai bine de până acum, îndrăznesc să spun.

Printre pădurea de picioare din jurul său, Harry îi zări pe Fred şi George Weasley, încercând să pună într-o cutie balonul-ghiulea care le făcuse atâtea probleme şi care încă se mai opunea cu vehemenţă.

— Daţi-vă la o parte, strigă Lockhart şi îşi suflecă mânecile de culoarea jadului.

— Nu... nu..., abia putu Harry să îngaime, dar Lockhart îşi învârti bagheta şi o secundă mai târziu o aţinti spre braţul lui Harry.

O stranie şi neplăcută senzaţie îl fulgeră pe Harry, începând de la umăr şi până în vârfurile degetelor. Simţi

cum parcă i se dezumfla mâna. Nu îndrăzni să se uite la ce se întâmpla. Închise ochii, întoarse capul în partea opusă braţului său, dar cele mai negre gânduri îi fură confirmate de strigătele uluite ale mulţimii de deasupra lui şi de Colin Creevey care făcea poze frenetic. Nu-l mai durea braţul... însă nici nu-l mai simţea ca pe un braţ normal.

— Ah, zise Lockhart. Da... Uneori se mai poate întâmpla şi asta. Important este că oasele nu mai sunt rupte. Deci, Harry du-te tu frumos în aripa spitalului... Ah, domnule Weasley, domnişoară Granger, îl puteţi escorta?... Şi Madam Pomfrey vă va... hm... curăţa puţin...

Ridicându-se, Harry simţi că îşi pierde echilibrul. Trăgând aer în piept, privi cu teamă spre mâna lui stângă. Ce văzu aproape că îl făcu să leşine din nou.

Din mâneca veşmintelor se ivea ceea ce părea a fi o mănuşă de cauciuc, groasă, de culoarea pielii. Încercă să-şi mişte degetele. Nu se întâmplă nimic.

Lockhart nu pusese la loc oasele de la mâna lui Harry. I le scosese, pur şi simplu!

Madam Pomfrey nu fu încântată deloc.

— Ar fi trebuit să vii direct la mine! răcni ea, ridicând jalnica rămăşiţă beteagă a ceea ce fusese cândva un braţ normal. Pot să lipesc oase la loc într-o secundă... dar să le fac din nou...

— Dar o să puteţi, nu? întrebă Harry, disperat.

— Sigur că da, dar va fi dureros, spuse Madam Pomfrey, sumbru, aruncându-i lui Harry o pijama. Va trebui să rămâi aici la noapte...

Hermione aşteptă lângă paravanul tras în jurul patului lui Harry, în timp ce Ron îl ajuta să-şi pună pijamaua. Le luă ceva timp până îndesară în mânecă mâna cauciucată, dezosată.

— Acum o să-i mai iei apărarea lui Lockhart, Hermione, ei, ce zici? strigă Ron, trăgând prin manşetă de degetele inerte ale lui Harry. Dacă Harry ar fi dorit o dezosare, ar fi cerut-o, nu crezi?

— Oricine poate greşi, zise Hermione, şi oricum nu te mai doare, nu-i aşa Harry?

— Nu, spuse Harry, dar nici nu pot să fac nimic cu el!... Se prăbuşi pe pat, braţul căzându-i inert pe lângă trup. Hermione şi Madam Pomfrey ieşiră de după paravan.

Madam Pomfrey avea o sticlă cu ceva, pe care scria „PlusSchelet”.

— Te aşteaptă o noapte grea, zise ea, întinzându-i un pahar din care ieşeau aburi. Creşterea oaselor nu e o treabă uşoară...

Ca şi băutul PlusSchelet-ului, de altfel! Îi arse gura şi gâtul, coborând spre stomac, făcându-l să tuşească şi să se zbată. Încă bombănind ceva despre profesorii inapţi, Madam Pomfrey se retrase, lăsându-i pe Ron şi pe Hermione să-l ajute pe Harry să bea nişte apă.

— Am câştigat totuşi, zise Ron, un zâmbet apărându-i pe chip. Ai prins-o, nu glumă! Dacă i-ai fi văzut faţa lui Draco... Te-ar fi sfâşiat!

— Vreau să ştiu cum a vrăjit balonul ăla ghiulea..., zise Hermione, îngândurată.

— Putem adăuga asta la lista lucrurilor de care îl vom întreba după ce vom lua PoliPoţiunea, spuse Harry, adâncindu-se în pernele de la spatele său. Sper să fie mai bună la gust decât chestia asta...

— Cu bucăţi de Viperini în ea? Cred că glumeşti, zise Ron.

În acel moment, uşa spitalului se dădu de perete. Murdari şi uzi leoarcă, restul membrilor echipei Cercetaşilor veniseră să-l vadă pe Harry.

— Un zbor incredibil, Harry, zise George. Tocmai l-am văzut pe Marcus Flint urlând la Reacredinţă. Ceva în legătură cu faptul că avea hoţoaica deasupra capului şi n-a văzut-o... Draco nu părea prea mulţumit.

Aduseseră prăjituri, dulciuri şi sticle cu suc de dovleac. Se adunară în jurul patului lui Harry şi iniţiară ceea ce părea a fi o petrecere reuşită, când Madam Pomfrey intră ca o furtună, strigând:

— Băiatul ăsta are nevoie de odihnă, are treizeci şi trei de oase care trebuie să-i crească la loc! Afară! AFARA!

Şi Harry rămase singur, cu nimic altceva care să-l distragă de la durerile sfredelitoare din braţul amorţit.

*

Câteva ore mai târziu, Harry se trezi deodată în întunericul ca tăciunele şi scoase un geamăt de durere. Acum îşi simţea mâna de parcă ar fi fost plină cu aşchii

mari. Pentru moment, crezu că durerea îl trezise. Apoi, străfulgerat de groază, îşi dădu seama că cineva îi ştergea fruntea în întuneric.

— Dă-te la o parte! strigă el. Dobby!

Ochii bulbucaţi ca nişte mingi de tenis ai spiriduşului de casă îl fixau pe Harry prin noapte. O singură lacrimă aluneca pe nasul său lung şi ascuţit.

— Harry Potter s-a întors la şcoală, şopti el, dezamăgit. Dobby l-a prevenit iar şi iar pe Harry Potter. Ah, domnule, de ce nu i-a dat Harry Potter ascultare lui Dobby? De ce nu s-a întors Harry Potter acasă, când a pierdut trenul?

Harry se ridică pe perne şi îndepărtă bureţelul cu care îi ştergea Dobby fruntea.

— Ce cauţi aici? spuse el. Şi de unde ştii că am pierdut trenul?

Buza lui Dobby tremură, iar Harry fu brusc cuprins de o bănuială.

— Tu ai fost! şopti el. Tu ai făcut ca bariera să nu ne lase să trecem!

— Într-adevăr, domnule, zise Dobby, dând din cap cu putere, cu urechile fluturându-i de o parte şi de alta. Dobby s-a ascuns şi l-a urmărit pe Harry Potter şi a blocat bariera, apoi Dobby a trebuit să-şi ardă mâinile cu fierul de călcat...

Îi arătă lui Harry zece degete lungi, bandajate...

— ... dar lui Dobby nu i-a păsat, domnule, pentru că îl credea pe Harry Potter în siguranţă, şi nu s-a gândit Dobby nici măcar o secundă că Harry Potter va ajunge pe altă cale la şcoală!

Se legănă înainte şi înapoi, scuturându-şi capul hidos.

— Dobby a fost atât de şocat când a auzit că Harry Potter s-a întors la Hogwarts, încât a ars mâncarea stăpânilor! De o asemenea biciuire Dobby nu a mai avut parte niciodată în viaţa lui, domnule...

Harry căzu iar între perne.

— Eu şi Ron era să fim exmatriculaţi din cauza ta, spuse el, aprig. Ar fi bine să dispari înainte să mi se formeze oasele la loc, Dobby, sau s-ar putea să te sugrum.

Dobby îşi suflă nasul în colţul pernei murdare pe care o purta, arătând atât de jalnic, încât Harry simţi cum îi scădea furia, împotriva voinţei lui.

— De ce porţi chestia aia? întrebă el, curios.

— Asta, domnule? zise Dobby, trăgând de faţa de pernă murdară. Este semnul sclaviei unui spiriduş de casă, domnule. Familia are grijă ca nu cumva să-i dea lui Dobby vreo şosetă, domnule, pentru că atunci ar fi liber să plece din casa lor pentru totdeauna.

Dobby îşi şterse ochii bulbucaţi şi spuse deodată:

— Harry Potter trebuie să se întoarcă acasă! Dobby a crezut că balonul-ghiulea îl va convinge să...

— Tu ai făcut asta? zise Harry, înfuriindu-se iar. Cum adică, tu l-ai pus să mă omoare?

— Nu să vă omoare, domnule, niciodată să vă omoare! zise Dobby, şocat. Dobby vrea să-i salveze viaţa lui Harry Potter! Mai bine să fie trimis acasă, grav rănit, decât să rămână aici, domnule! Dobby nu a vrut, domnule, decât ca Harry Potter să fie atât de tare rănit, încât să fie trimis acasă!

— A, doar atât? spuse Harry, supărat. Ce drăguţ din partea ta! Presupun că o să-mi spui de ce ai vrut să fiu trimis acasă în bucăţi?

— Ah, dacă ar şti Harry Potter! gemu Dobby, cu lacrimile curgându-i şiroaie pe jerpelita faţă de pernă. Dacă ar şti Harry Potter cât înseamnă el pentru noi, cei săraci, sclavii, scursurile lumii magiei! Dobby îşi aminteşte cum era când Cel-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Rostit era în culmea puterii sale, domnule! Noi spiriduşii de casă eram trataţi ca nişte nimicuri, domnule! Desigur, Dobby încă mai este tratat ca un nimic, domnule, dar pentru cei mai mulţi din neamul meu, domnule, viaţa a devenit mai suportabilă, de la triumful dumneavoastră asupra Celui-Al-Cărui-Nume-Nu-Trebuie-Ros-tit. Harry Potter a supravieţuit, iar puterea Lordului Întunericului s-a sfârşit, şi a însemnat un nou început, domnule, iar Harry Potter a strălucit ca un simbol al speranţei pentru cei care credeau că zilele întunecate nu se vor termina niciodată, domnule... Iar acum, la Hogwarts, se vor întâmpla lucruri groaznice, poate chiar se întâmplă deja, şi Dobby nu-l poate lăsa pe Harry Potter să rămână aici, acum că se repetă istoria şi Camera Secretelor este deschisă din nou...

Dobby încremeni, îngrozit, apoi înşfacă repede carafa cu apă de pe noptiera lui Harry şi se pocni în cap cu ea.

După câteva minute, se târî iar pe pat, uitându-se saşiu şi bombănind:

— Dobby rău, Dobby foarte rău...

— Deci, există o Cameră a Secretelor? şopti Harry. Şi... ai spus că a mai fost deschisă şi înainte? Spune-mi, Dobby, te rog!

Apucă încheietura osoasă a spiriduşului, în momentul în care mâna lui Dobby se îndrepta iar spre carafa cu apă.

— Dar eu nu am părinţi Încuiaţi... cum pot fi pus în pericol de cel ce este în Cameră?

— Ah, domnule nu mai întrebaţi nimic, nu-l mai întrebaţi nimic pe bietul Dobby, exclamă spiriduşul, ochii săi părând şi mai holbaţi în întuneric. Faptele întunecate sunt plănuite în acest loc, iar Harry Potter nu trebuie să fie aici când se vor întâmpla. Duceţi-vă acasă... Harry Potter nu trebuie să se amestece în asta, domnule, este mult prea periculos...

— Cine este, Dobby? spuse Harry, ţinându-l bine pe Dobby de încheietură, pentru a-l opri să se lovească iar cu carafa de apă. Cine a deschis-o? Cine a deschis-o ultima dată?

— Dobby nu poate, domnule, Dobby nu poate, Dobby nu trebuie să spună! chiţăi spiriduşul. Întoarce-te acasă, Harry Potter, întoarce-te acasă!

— Nu mă duc nicăieri! spuse Harry, hotărât. Una dintre prietenele mele are părinţi Încuiaţi, va fi prima pe listă, acum, că a fost deschisă Camera...

— Harry Potter îşi pune viaţa în pericol pentru prietenii săi! gemu Dobby, entuziasmat, dar şi deprimat, în acelaşi timp. Atât de nobil! Atât de curajos! Dar trebuie să se salveze, Harry Potter nu trebuie să...

Dobby încremeni deodată, urechile sale ca de liliac tremurând. Şi Harry auzise. Răzbăteau paşi de pe coridorul de afară.

— Dobby trebuie să plece! zise spiriduşul, îngrozit.

Se auzi un pocnet puternic şi dintr-o dată Harry simţi că nu mai are nimic în pumnul încleştat. Se culcă, cu ochii aţintiţi pe uşa întunecată. Paşii se apropiau.

În câteva minute, Dumbledore intră cu spatele pe uşa dormitorului, purtând un halat gros de lână şi o căciuliţă de noapte. Căra un capăt a ceea ce părea a fi o statuie. Profesoara McGonagall apăru o secundă mai târziu, cărând partea de jos a statuii. Împreună, o aşezară pe un pat.

— Cheam-o pe Madam Pomfrey, şopti Dumbledore şi profesoara McGonagall trecu grăbită pe lângă patul lui Harry şi dispăru.

Harry stătea cât putea de nemişcat, prefăcându-se că dormea. Auzi voci neliniştite şi profesoara McGonagall apăru iar, urmată îndeaproape de Madam Pomfrey, care îşi punea o jachetă peste cămaşa de noapte. Auzi o exclamaţie uimită.

— Un alt atac, zise Dumbledore. Minerva l-a găsit pe scări.

— Erau nişte ciorchini de struguri lângă el, spuse profesoara McGonagall. Credem că se furişa aici să-l vadă pe Harry Potter.

Stomacul lui Harry se strânse, ghiorţăind. Încet şi cu grijă, se ridică puţin pentru a putea privi statuia de pe pat. O rază a lunii îi lumină faţa îngrozită a statuii.

Era Colin Creevey. Ochii săi erau holbaţi şi mâinile înţepenite în faţa lui, cu aparatul de fotografiat în ele.

— Împietrit? şopti Madam Pomfrey.

— Da, zise profesoara McGonagall. Dar mă cutremur la gândul... dacă Albus nu ar fi coborât scările ca să-şi ia nişte ciocolată fierbinte, cine ştie ce s-ar fi...

Toţi trei îl examinară pe Colin. Apoi Dumbledore se aplecă peste el şi îi smulse aparatul de fotografiat din mâinile rigide.

— Crezi că a reuşit să-i facă o poză atacatorului? întrebă profesoara McGonagall, plină de speranţă.

Dumbledore nu răspunse. Deschise aparatul de fotografiat.

— Dumnezeule Mare! zise Madam Pomfrey.

Un jet de abur ţâşni din aparatul de fotografiat. Harry, trei paturi mai încolo, simţi mirosul neplăcut de plastic topit.

— S-a topit, zise Madam Pomfrey, nedumerită, s-a topit de tot...

— Ce înseamnă asta, Albus? întrebă speriată profesoara McGonagall.

— Înseamnă, zise Dumbledore, că într-adevăr Camera Secretelor a fost iar deschisă!

Madam Pomfrey îşi duse mâinile la gură. Profesoara McGonagall îl privi disperată pe Dumbledore.

— Dar Albus... eşti sigur... cine?...

— Nu cine este întrebarea, zise Dumbledore, uitându-se la Colin. Întrebarea este cum...

După cum vedea Harry pe chipul întunecat al profesoarei McGonagall, nici ea nu ştia mai multe decât el.

Capitolul XI

CLUBUL DUELIŞTILOR

Harry se trezi duminică dimineaţa în dormitorul scăldat în lumina sclipitoare a iernii şi cu mâna cu oase din nou, dar ţeapănă. Se ridică repede şi privi spre patul lui Colin, care fusese însă ascuns după paravanul înalt, în spatele căruia se schimbase Harry ieri. Văzând că era treaz, Madam Pomfrey veni cu o tavă cu mâncare şi începu să-i îndoaie şi să-i întindă degetele şi cotul.

— Totul este în ordine, zise ea, în timp ce el mânca neîndemânatic, cu mâna stângă. După ce termini de mâncat, poţi să pleci.

Harry se îmbrăcă cât de repede putu şi se îndreptă grăbit spre Turnul Cercetaşilor, dorind cu disperare să le spună lui Ron şi Hermionei despre Colin şi Dobby, dar nu erau acolo. Harry porni în căutarea lor, întrebându-se unde ar putea fi şi fiind puţin jignit la gândul că puţin le păsa lor dacă el avea iar oase sau nu.

Trecând pe lângă bibliotecă, Percy Weasley ieşi repede de acolo, părând mult mai fericit decât ultima dată când îl văzuse.

— A, bună, Harry, spuse el. Ai zburat excelent ieri, chiar formidabil! Cercetaşii sunt în fruntea clasamentului în Cupa Caselor... Ne-ai adus cincizeci de puncte!

— I-ai văzut cumva pe Ron şi pe Hermione? întrebă Harry.

— Nu, nu i-am văzut, zise Percy, pierindu-i zâmbetul. Sper că Ron nu este în vreo altă toaletă de fete...

Harry se strădui să schiţeze un zâmbet, îl aşteptă să se îndepărteze şi apoi se duse direct spre toaleta Plângăcioasei Myrtle. Nu putea să înţeleagă de ce s-ar fi dus iar Ron şi Hermione acolo, dar după ce se asigură că nici Filch sau vreun Perfect nu erau prin apropiere, deschise uşa şi auzi voci dintr-o cabină închisă.

— Eu sunt, spuse el, închizând uşa în urma lui. Se auzi o bufnitură, un PLEOSC! şi un icnet din cabină. Văzu un ochi prin gaura cheii.

— Harry! zise Hermione. Ne-ai speriat de moarte. Vino... Cum îţi mai este mâna?

— Bine, zise Harry, strecurându-se în cabină.

Un ceaun vechi era plasat pe toaletă şi un sfârâit îl anunţă pe Harry că fusese aprins un foc sub el. A încropi focul prin farmece era una dintre specialităţile Hermionei.

— Am fi venit să te luăm, dar ne-am hotărât să începem prepararea PoliPoţiunii, îi explică Ron, în timp ce Harry închidea cu greu cabina, în urma lor. Am căzut de acord că este cea mai bună ascunzătoare.

Harry începu să le spună despre Colin, dar Hermione îl întrerupse.

— Ştim deja, am auzit-o pe profesoara McGonagall povestindu-i profesorului Flitwick, azi-dimineaţă. De-asta ne-am hotărât că trebuie să ne apucăm de treabă cât mai repede...

— Cu cât obţinem mai repede o mărturisire de la Reacredinţă, cu atât mai bine, se burzului Ron. Ştiţi ce cred? Că era atât de prost dispus după meciul de Vâjthaţ, încât s-a răzbunat pe Colin.

— Mai este ceva, zise Harry, privind-o pe Hermione cum rupea smocuri de iarbă, pe care le arunca în licoare. Dobby a venit să mă vadă în miezul nopţii...

Ron şi Hermione ridicară privirea, uimiţi. Harry le spuse tot ce aflase de la Dobby. Ron şi Hermione ascultau cu gurile căscate.

— Camera Secretelor a mai fost deschisă înainte? zise Hermione.

— Asta e confirmarea, zise Ron cu o voce triumfătoare. Lucius Reacredinţă a deschis Camera când era el la Hogwarts şi acum i-a spus scumpului său fiu cum să o facă la rândul lui. Este clar ca lumina zilei! Totuşi, ar fi fost tare bine dacă ţi-ar fi spus Dobby ce fel de monstru este înăuntru. Vreau să ştiu cum de nu l-a văzut nimeni.

— Poate că se poate face invizibil, zise Hermione, azvârlind lipitori în cazan. Sau poate că se poate camufla... Sau se poate preface într-o armură sau altceva de genul ăsta. Am citit despre vampirii-cameleoni...

— Citeşti prea mult, Hermione, spuse Ron, turnând peste lipitori aripile dantelate de muşte.

Mototoli punga în care fuseseră aripile de muşte şi privi spre Harry.

— Deci Dobby nu ne-a lăsat să ne urcăm în tren şi ţi-a rupt mâna... Ştii ce, Harry? Dacă nu renunţă să mai încerce să te salveze, o să te omoare!...

Până luni dimineaţa, vestea despre atacul asupra lui Colin Creevey şi faptul că acum zăcea ca mort în aripa spitalului se răspândise în toată şcoala. Cei din anul I se mişcau acum prin castel în grupuri compacte, de parcă le-ar fi fost frică să nu fie atacaţi dacă ar fi fost singuri.

Ginny Weasley, care stătea lângă Colin Creevey la ora de „Farmece”, era distrusă, iar Harry era convins că Fred şi George aleseseră o cale greşită de a o înveseli. Săreau pe rând asupra ei, din spatele statuilor, acoperiţi cu blană şi plini de coşuri. Încetară numai când Percy, turbat de

furie, îi ameninţă că o să-i scrie doamnei Weasley că Ginny avea coşmaruri din cauza lor.

Între timp, pe la spatele profesorilor, se organizase un târg straşnic de amulete, talismane şi alte obiecte protectoare sau aducătoare de noroc. Neville Poponeaţă cumpără o ceapă mare, verde şi urât mirositoare, un cristal mov, în colţuri, şi o coadă de triton putrezită, înainte ca ceilalţi băieţi de la Cercetaşi să-i atragă atenţia că nu era în pericol având sângele curat, deci puţin probabil să fie atacat.

— Filch a păţit-o primul, zise Neville, cu chipul său dolofan şi înfricoşat, şi toată lumea ştie că sunt aproape un Non...

În cea de-a doua săptămână a lunii decembrie, profesoara McGonagall veni ca de obicei să facă o listă cu cei care aveau să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun la şcoală. Harry, Ron şi Hermione se trecură pe listă. Auziseră că Draco rămânea şi el, ceea ce li se părea foarte curios. Sărbătorile erau momentul cel mai potrivit pentru a vedea puterile PoliPoţiunii şi să stoarcă o mărturisire de la Draco.

Din nefericire, licoarea era terminată doar pe jumătate. Încă mai aveau nevoie de cornul de Bicorn şi de pielea de bizon, şi singurul loc de unde puteau să facă rost de ele era depozitul secret al lui Plesneală. Harry era de părere că mai degrabă ar înfrunta monstrul din Camera Secretelor, decât să-l prindă Plesneală furând din biroul său.

— Având în vedere că se apropie ora de „Poţiuni”, împreună cu Viperinii, de joi după-amiază, avem nevoie, îi

anunţă Hermione, vioaie, de o diversiune. Apoi unul dintre noi se poate strecura în biroul lui Plesneală, să ia ce ne trebuie!

Harry şi Ron se uitară la ea, speriaţi.

— Cred că eu ar trebui să execut furtul propriu-zis, continuă Hermione, pe un ton care nu admitea contrazicere. Voi doi veţi fi exmatriculaţi, dacă mai faceţi vreo boacănă, eu am... dosarul curat! Deci, voi nu trebuie decât să faceţi o harababură de nedescris, care să-l ţină ocupat pe Plesneală pentru aproximativ cinci minute.

Harry surâse stânjenit. Să provoci o harababură cu bună ştiinţă în timpul orei de „Poţiuni”, în timp ce Plesneală preda, era ca şi când ai înţepa în ochi un dragon adormit.

Lecţia de „Poţiuni” fu ţinută în una dintre camerele mari ale pivniţei. Ora din acea după-amiază de joi decurgea ca de obicei. Douăzeci de ceaune fierbeau între mesele de lemn, pe care erau aşezate cântare de aramă şi borcane cu ingrediente. Plesneală se plimba printre aburi, făcând remarci usturătoare despre experienţele Cercetaşilor, în timp ce Viperinii rânjeau mulţumiţi. Draco Reacredinţă, care era elevul preferat al lui Plesneală, se tot zgâia la Ron şi la Harry, ştiind că ar fi fost pedepsiţi cât ai zice „nedrept”, dacă ar fi făcut şi ei acelaşi lucru.

Poţiunea Umflătoare a lui Harry era mult prea diluată, dar el se gândea la lucruri mai importante în acel moment. Aştepta semnalul Hermionei şi abia îl auzea pe Plesneală, care se oprise să-şi bată joc de poţiunea lui apoasă. Când Plesneală se îndreptă spre Neville, cu coada ochiului, Harry o văzu pe Hermione făcându-i semn cu capul.

Harry se lăsă încet pe vine, în spatele cazanului său, scoase un artificiu Filibuster, pe care îl luase de la Fred, şi îl atinse cu bagheta. Artificiul începu să sfârâie şi să scoată scântei. Ştiind că avea doar două secunde la dispoziţie, Harry se ridică, fixă ţinta şi azvârli artificiul drept în cazanul lui Goyle.

Poţiunea lui Goyle explodă, împroşcând toată clasa. Toţi ţipau, fiind stropiţi cu Poţiune Umflătoare. Draco fu nimerit chiar pe faţă şi nasul începu să i se umfle ca un balon. Goyle bâjbâia, cu mâinile la ochi, care se făcuseră cât nişte farfurii. In acest timp, Plesneală încerca să păstreze linişte şi să-şi dea seama ce se întâmplase. Prin toată nebunia aceea, Harry o văzu pe Hermione strecurându-se pe uşă.

— Linişte! LINIŞTE! răcni Plesneală. Toţi cei care aţi fost stropiţi, veniţi aici să vă dau Esenţa contra umflăturilor. Când o să aflu cine a fost de vină...

Harry încercă să nu râdă, văzându-l pe Draco grăbindu-se în faţă, cu capul plecat sub greutatea nasului ca un pepene micuţ. Jumătate din clasă se îmbulzi în jurul catedrei lui Plesneală, unii cu mâinile cât nişte plăcinte, alţii neputând să vorbească, cu buzele şi limba umflate... Harry o văzu pe Hermione întorcându-se în încăpere, cu veşmintele umflate.

După ce toată lumea luă o gură de antidot şi umflăturile se retraseră, Plesneală se apropie de ceaunul lui Goyle şi începu să scobească prin rămăşiţele negre ale artificiului. Se simţi un freamăt în jur.

— Dacă aflu cine l-a aruncat, şopti Plesneală, voi avea grijă să fie exmatriculat!

Harry îşi compuse faţa, sperând să pară a avea o expresie nedumerită. Plesneală se uita direct la el, iar clopoţelul, care sună zece minute mai târziu, fu o adevărată binefacere.

— Ştia că eu am fost, îi zise Harry lui Ron şi Hermionei, în timp ce se îndreptau grăbiţi spre toaleta Plângăcioasei Myrtle. Ascultaţi-mă pe mine...

Hermione aruncă noile ingrediente în ceaun şi începu să amestece cu putere.

— Va fi gata peste două săptămâni, spuse ea, bucuroasă.

— Plesneală nu are cum să dovedească că tu eşti vinovatul, îl asigură Ron pe Harry. Ce ar putea să-ţi facă?

— După câte îl cunosc eu pe Plesneală, ceva rău, zise Harry.

În tot acest timp, poţiunea bolborosea şi se învolbura.

O săptămână mai târziu, Harry, Ron şi Hermione treceau pe lângă holul de la intrare când văzură un grup de colegi care se strânseseră lângă avizier, citind un pergament care abia fusese pus. Seamus Finnigan şi Dean Thomas se dădură la o parte, părând entuziasmaţi.

— Se înfiinţează Clubul Dueliştilor! zise Seamus. Prima întâlnire e în seara asta! Nu mi-ar strica nişte lecţii de duel, cine ştie când mi-ar putea fi de ajutor...

— Ce, crezi că monstrul lui Viperin se duelează? întrebă Ron, dar citi şi el cu mult interes anunţul.

— Pot fi folositoare, făcu Harry către Hermione, în timp ce mergeau la cină. Mergem şi noi?

Harry şi Hermione se hotărâră, aşa că la ora opt, în aceeaşi seară, se duseră în grabă în Marea Sală. Mesele lungi dispăruseră şi apăruse o scenă aurită, de-a lungul unui perete, luminată de mii de lumânări care pluteau pe deasupra. Tavanul era negru, catifelat, şi toată şcoala părea strânsă sub el, toţi având baghetele cu ei şi părând emoţionaţi.

— Mă întreb pe cine vom avea ca profesor? zise Hermione, alăturându-se mulţimii care fremăta. Cineva mi-a spus că Flitwick era campion la dueluri când era tânăr, poate că el e profesorul...

— Doar să nu fie..., începu Harry, dar se opri cu un geamăt: Gilderoy Lockhart urca pe scenă, în toată splendoarea lui, în veşminte de culoarea prunei, însoţit de nimeni altul decât de Plesneală, care era îmbrăcat ca de obicei, în negru.

Lockhart făcu un semn, cerând linişte, şi zise:

— Veniţi, veniţi! Mă vede toată lumea? Mă aude toată lumea? Excelent!

— Iată, profesorul Dumbledore mi-a dat permisiunea să înfiinţez acest club, să vă antrenez pentru cazul în care veţi fi nevoiţi să vă apăraţi, cum am făcut şi eu de nenumărate ori... Pentru mai multe detalii, consultaţi lucrările mele deja publicate. Daţi-mi voie să vi-l prezint pe asistentul meu, profesorul Plesneală, zise Lockhart, zâmbind. Am înţeles că şi el ştie câte ceva despre arta duelului şi a fost amabil să mă ajute să vă ofer o mică

demonstraţie scurtă, înainte să începem. Acum nu vreau ca dragii de voi să vă îngrijoraţi... profesorul vostru de „Poţiuni” va scăpa întreg şi nevătămat... nu vă temeţi!

— N-ar fi perfect dacă s-ar lichida unul pe altul? şopti Ron în urechea lui Harry.

Buza de sus a lui Plesneală se încordase. Harry nu înţelegea de ce Lockhart continua să zâmbească... Dacă Plesneală l-ar fi privit pe el aşa crunt, ar fi rupt-o la fugă în direcţie opusă!

Lockhart şi Plesneală se aşezară faţă-n faţă şi se înclinară. Cel puţin, Lockhart se înclină, fluturându-şi mâinile, în timp ce Plesneală îşi clătina enervant capul. Îşi ridicară baghetele ca pe nişte săbii.

— După cum puteţi vedea, ţinem baghetele în poziţia standard de duel, spuse Lockhart către mulţimea tăcută. După ce numărăm până la trei, facem primele farmece. Desigur nici unul dintre noi nu va încerca să-şi ucidă adversarul.

— Eu n-aş fi atât de sigur, bombăni Harry, uitându-se la dinţii rânjiţi ai lui Plesneală.

— Unu... doi... trei!

Amândoi îşi aruncară baghetele peste umăr. Plesneală răcni:

— Expelliarmus!

Se produse o străfulgerare orbitoare, o lumină roşie, şi Lockhart fu luat pe sus. Zbură în spatele scenei, unde se

izbi de un perete, după care alunecă pe jos, întinzându-se pe podea cât era de lung.

Draco şi alţi câţiva de la Viperini aclamară. Hermione era disperată.

— Credeţi că a păţit ceva? şopti ea printre degete.

— Cui îi pasă? ziseră Harry şi Ron într-un glas. Lockhart se ridică încetişor. Îi căzuse pălăria şi părul lui ondulat i se ridicase măciucă.

— Iată! spuse el, târându-se înapoi pe scenă. Aceasta a fost o Vrajă Dezarmantă... după cum vedeţi, mi-am pierdut bagheta... Ah, mulţumesc, domnişoară Brown. Într-adevăr, a fost o idee foarte bună să le arătaţi asta elevilor, domnule profesor Plesneală, dar nu vă supăraţi că vă spun, era evident ce aveaţi de gând să faceţi. Dacă aş fi vrut să vă opresc, ar fi fost extrem de uşor. Am crezut însă că ar ti educativ să-i las să vadă cum...

Plesneală plesnea de nervi. Probabil că Lockhart observă asta, pentru că spuse imediat:

— Gata cu demonstraţiile! Mă voi plimba printre voi şi vă voi grupa pe perechi. Profesore Plesneală, dacă vreţi să mă ajutaţi...

Trecură prin mulţime, aranjând parteneri. Lockhart îl puse pe Neville cu Justin Finch-Fletchley, dar Plesneală ajunse primul la Harry şi Ron.

— Cred că a venit momentul să despărţim echipa de şoc, rânji el. Weasley, tu cu Finnigan. Potter...

Harry se duse automat spre Hermione.

— Nu prea cred, zise Plesneală, zâmbind cu răutate. Domnule Reacredinţă, vino aici. Să vedem cum te descurci cu faimosul Potter... Şi tu, domnişoară Granger... vei fi partenera domnişoarei Bulstrode.

Reacredinţă veni spre Harry, rânjind. În spatele său, venea o fată de la Viperini, care îi amintea de o ilustraţie din cartea „Vacanţe cu vrăjitoare”. Era mare şi pătrată, iar maxilarul ei greoi se mişca ameninţător. Hermione schiţă un zâmbet, la care nu primi nici un răspuns.

— Aşezaţi-vă faţă-n faţă cu partenerii voştri! strigă Lockhart, întorcându-se pe platformă, şi faceţi o plecăciune!

Harry şi Reacredinţă abia îşi înclinară capetele, nedezlipindu-şi ochii unul de la celălalt.

— Baghetele pe poziţii! ţipă Lockhart. Când număr până la trei, aruncaţi vrăjile pentru a vă dezarma adversarii... doar să-i dezarmaţi... n-avem nevoie de accidente. Unu... doi... trei!

Harry îşi aruncă bagheta peste umăr, dar Reacredinţă începuse de la „doi”. Vraja lui îl lovi atât de tare pe Harry, încât se simţi de parcă l-ar fi pocnit cineva cu o tigaie în cap. Se dezechilibra, dar totul părea să fie în ordine. Fără să mai piardă vremea, Harry îşi îndreptă bagheta direct spre Draco şi strigă:

— Rictusempra!

Un jet argintiu îl lovi pe Draco în stomac. Acesta se chirci, gemând.

— Am spus doar să vă dezarmaţi adversarul! strigă Lockhart, alarmat, peste capetele mulţimii înverşunate, în timp ce Draco pică în genunchi.

Harry îl lovise cu o Vrajă de Gâdilat şi Draco se tăvălea pe jos de râs. Harry se dădu în spate, cu sentimentul că ar fi nedrept să continue să-l vrăjească pe Reacredinţă, atâta timp cât era la pământ, dar se înşela amarnic. Luând o gură de aer, Reacredinţă aţinti bagheta către genunchii lui Harry şi spuse sufocat de râs:

— Tarantallegra!

În secunda următoare, picioarele lui Harry, scăpate de sub control, începură să se mişte în ritm de tarantelă.

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! strigă Lockhart, dar Plesneală preluă controlul.

— Finite Incantatem! strigă el.

Picioarele lui Harry se opriră din dansat. Reacredinţă se opri din râs şi amândoi reuşiră să ridice privirile.

Un abur verzui invadase scena. Neville şi Justin zăceau pe jos, gâfâind. Ron încerca să-i ţină piept unui Seamus, negru la faţă de furie, cerându-şi scuze pentru ceea ce făcuse bagheta lui ruptă. Doar Hermione şi Milicent Bulstrode încă se mai luptau. Milicent o blocase pe Hermione sub ea şi Hermione gemea de durere. Ambele baghete erau uitate pe jos. Harry sări în ajutor şi o dădu pe Milicent la o parte. Ceea ce nu a fost chiar atât de uşor, având în vedere că era mult mai solidă ca el.

— Dumnezeule, Dumnezeule, zise Lockhart, strecurându-şe prin mulţime şi cercetând ravagiile

duelurilor. Ridică-te, Macmillan... încetişor... domnişoară Fawcett... ţine strâns, se opreşte din sângerare într-o secundă, Boot...

— Cred că ar trebui să vă învăţ cum să blocaţi farmecele rău intenţionate, zise Lockhart, stând siderat în centrul camerei.

Se uită la Plesneală, ai cărui ochi negri scânteiau, şi privi repede în altă parte.

— O pereche... cine vrea? Poponeaţă şi Finch-Fletchley, ce ziceţi?

— E o idee proastă, profesore Lockhart, zise Plesneală, apropiindu-se ca un liliac mare şi răuvoitor. Poponeaţă provoacă dezastre chiar şi cu cele mai simple vrăji. Iar ce a mai rămas din Finch-Fletchley se va trimite la spital, într-o cutie de chibrituri.

Faţa roz şi rotundă a Iui Neville se făcu şi mai roz.

— Ce zici de Reacredinţă şi de Potter? zise Plesneală, cu un zâmbet strâmb.

— O idee excelentă! spuse Lockhart, aducându-i pe Harry şi pe Reacredinţă în mijlocul sălii, în timp ce mulţimea se dădu la o parte pentru a le face loc.

— Acum, Harry, zise Lockhart, când Draco îşi va îndrepta bagheta spre tine, tu fă aşa...

Îşi ridică propria baghetă, încercă să o arunce şi să o întoarcă, dar o scăpă din mână. Plesneală rânji, în timp ce Lockhart o ridică repede, spunând:

— Uuuups!... Bagheta mea este puţin cam prea entuziasmată...

Plesneală se apropie de Reacredinţă, se aplecă şi îi şopti ceva la ureche. Draco rânji. Harry îl privi speriat pe Lockhart şi spuse:

— Domnule profesor, puteţi să îmi mai arătaţi o dată chestia aceea cu blocatul?

— Ţi-e frică? mormăi Draco, în aşa fel încât să nu-l audă Lockhart.

— Ai vrea tu! zise Harry din colţul gurii. Lockhart îl bătu pe umăr vesel pe Harry.

— Fă doar ce am făcut eu, Harry!

— Ce, să scap bagheta? Dar Lockhart nu era atent.

— Trei... doi... unu... Start! strigă el. Reacredinţă îşi ridică repede bagheta şi ţipă:

— Serpensotia!

Capătul baghetei sale explodă. Harry privi îngrozit cum un şarpe negru şi lung ţâşni din ea, căzu greoi pe podea între ei şi se ridică, pregătit să atace. Se auziră ţipete, în timp ce mulţimea se dădu în lături, încetişor, eliberând podeaua.

— Nu te mişca, Potter, zise Plesneală leneş, evident bucurându-se să-l vadă pe Harry încremenit, ochi în ochi cu şarpele furios. Te scap eu de el...

— Lasă-mă pe mine! strigă Lockhart.

Îndreptă bagheta spre şarpe şi se auzi un zgomot puternic. Şarpele, în loc să dispară, zbură la opt metri în aer şi căzu iar pe podea cu o bufnitură puternică. Mânios şi şuierând furios, se târî până la Finch-Fletchley şi se ridică iarăşi, cu colţii dezgoliţi, pregătit să atace.

Harry nu putu spune sigur ce anume îl determinase să acţioneze aşa. Nici măcar nu îşi dădu seama când se hotărâse să o facă. Tot ce ştia era că picioarele îl purtaseră înainte, de parcă ar fi alunecat pe roţi, şi că strigase stupid la şarpe:

— Lasă-l!

Şi ca prin minune... inexplicabil... şarpele se prăbuşi la podea, docil ca un furtun de grădină mai gros şi negru, acum privindu-l în ochi pe Harry. Harry simţi cum frica i se scurge din corp. Ştia că şarpele nu va mai ataca pe nimeni de acum înainte. Deşi ştia acest lucru, nu avea cum să îl explice.

Se uită la Justin, zâmbind, aşteptându-se să-l vadă bucuros sau năucit sau chiar recunoscător... dar cu siguranţă nu se aştepta să-l vadă supărat şi îngrozit!...

— Ce, îţi arde de joacă? strigă el şi, înainte ca Harry să-i poată spune ceva, Justin se întoarse şi ieşi ca o furtună din sală.

Plesneală înaintă un pas, făcu un semn cu mâna şi şarpele dispăru într-un nor mic, negru. Şi Plesneală se uita la Harry într-un fel neaşteptat: o privire şireată şi calculată, care nu-i plăcea deloc lui Harry. Era conştient şi de şoaptele celor de lângă perete. Apoi simţi că îl trage cineva de mantie, de la spate.

— Hai, îi spuse Ron la ureche. Mişcă-te... hai...

Ron îl scoase din sală şi Hermione veni după ei. În timp ce ieşeau pe uşă, cei de pe ambele părţi se dădură la o parte de parcă le-ar fi fost frică să nu se molipsească de ceva de la el. Harry habar nu avea ce se întâmpla şi nici Ron sau Hermione nu îi explicară, până nu îl duseră în camera de zi din Turnul Cercetaşilor. Acolo, Ron îl împinse într-un fotoliu şi îi spuse:

— Eşti un Reptomit. De ce nu ne-ai spus?

— Sunt un ce? întrebă Harry.

— Un Reptomit! zise Ron. Poţi să vorbeşti cu şerpii!

— Ah, da, spuse Harry. Adică, este doar a doua oară când am făcut acest lucru. L-am speriat fără să vreau pe vărul meu, Dudley, cu un boa constrictor, odată, la Grădina Zoologică... e o poveste lungă..., dar şarpele îmi spunea că nu văzuse niciodată Brazilia şi într-un fel l-am eliberat fără să fiu conştient de ce fac. Asta era înainte să aflu că sunt vrăjitor...

— Un boa constrictor ţi-a spus că nu a văzut niciodată Brazilia? repetă Ron, abia şoptit.

— Şi ce? zise Harry. Sunt sigur că mulţi dintre cei de aici o pot face...

— Ba nu pot, zise Ron. Nu este un dar des întâlnit. Harry, e de rău...

— Ce e de rău? zise Harry, începând să se enerveze. Ce-aţi păţit cu toţii? Ascultaţi, dacă nu i-aş fi spus şarpelui să-l lase în pace pe Justin...

— Ah, asta i-ai spus?

— Ce vrei să spui? Erai acolo... m-ai auzit doar...

— Te-am auzit vorbind limba reptomită, zise Ron, limba şerpilor. Ai fi putut să-i spui orice. Nici nu mă mir că Justin a intrat în panică, suna de parcă ai fi pus şarpele să atace pe cineva sau ceva. A fost înfricoşător, să ştii.

Harry rămase tablou.

— Am vorbit o altă limbă? Dar... nu mi-am dat seama... Cum pot vorbi o limbă fără să-mi dau seama că pot să o vorbesc?

Ron ridică din umeri. Şi el şi Hermione arătau de parcă ar fi murit cineva. Harry nu înţelegea ce era atât de groaznic.

— Vreţi să-mi spuneţi cu ce am greşit oprind un şarpe mare şi urât să-l muşte pe Justin de cap? spuse el. Ce mai contează cum am făcut-o, atâta timp cât Justin nu se va alătura Clubului Decapitaţilor?

— Contează, zise Hermione, spunând ceva într-un sfârşit, pe un ton scăzut, pentru că vorbitul cu şerpii era lucrul care l-a făcut celebru pe Salazar Viperin. De aceea, simbolul casei Viperinilor este un şarpe.

Harry rămase cu gura căscată.

— Exact, zise Ron. Şi acum toată şcoala o să creadă că eşti stră-stră-stră-stră-stră-nepotul lui sau ceva de genul ăsta...

— Dar nu sunt, zise Harry, cuprins de o panică, pe care nu putea să şi-o explice.

— O să vezi că o să-ţi fie foarte greu să dovedeşti că n-ai nimic de-a face cu ei! spuse Hermione. A trăit acum vreo două sute de ani, ai putea fi...

Harry rămase treaz ore întregi în acea noapte. Printr-o gaură dintre draperiile de la patul lui, privea cum zăpada începea să cadă dincolo de fereastra turnului şi îşi punea zeci de întrebări.

Ar fi putut fi descendent din Salazar Viperin? Nu ştia nimic despre familia din partea tatălui, dacă stătea să se gândească... Familia Dursley îi interzisese întotdeauna să pună întrebări despre rudele sale din lumea magiei.

Încet, Harry încercă să spună ceva în limba reptomită. Cuvintele nu vroiau să-i iasă din gură. Se părea că trebuia să fie faţă în faţă cu şarpele, pentru a putea să o facă.

„Dar sunt Cercetaş”, se mai gândi Harry. „Jobenul Magic nu m-ar fi trimis aici, dacă aş fi avut sânge Viperin...”

„Ei”, îi zise o voce răutăcioasă din capul său, „dar Jobenul Magic a ezitat dacă să te pună la Viperini sau nu îţi mai aminteşti...”

Harry se întoarse pe partea cealaltă. Avea să-l vadă pe Justin ziua următoare la „Ierbologie” şi o să-i explice că i-a spus şarpelui să plece, nu îl incita să-l atace, lucru de care (gândi el supărat, lovind perna) şi-ar fi putut da seama orice prost...

Dar în dimineaţa următoare, ninsoarea care începuse noaptea se transformă într-un viscol atât de puternic, încât ultima oră de „Ierbologie” din acel trimestru fu amânată. Profesoara Lăstar vroia să le pună şosete şi fulare

mătrăgunelor, o operaţie foarte delicată pe care vroia să o facă ea însăşi, acum că era atât de important ca mătrăgunele să crească repede şi să-i învie pe Doamna Norris şi pe Colin Creevey.

Harry stătea lângă focul din camera de zi din Turnul Cercetaşilor, chinuit de aceleaşi gânduri sumbre, în timp ce Ron şi Hermione profitau de ora liberă pentru a juca şahul vrăjitorilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Harry, zise Hermione, exasperată, mai ales că un nebun de-al lui Ron îi doborâse calul şi îl târâse în afara tablei de şah, du-te şi vorbeşte cu Justin, dacă este atât de important pentru tine!

Aşa că Harry se ridică şi plecă prin gaura portretului, întrebându-se unde ar putea să fie Justin.

Era mai întunecat decât de obicei în timpul zilei, din cauza zăpezii gri care se zbătea pe la ferestre. Tremurând, Harry trecu pe lângă clasele unde se ţineau orele, aruncând câte o privire pentru a vedea ce se întâmpla înăuntru. Profesoara McGonagall ţipa la cineva care, din câte putu să-şi dea el seama, îşi transformase prietenul într-un bursuc. Rezistând tentaţiei de a vedea ce se întâmplă în continuare, Harry merse mai departe, gândindu-se că Justin ar putea să repete la vreo materie în ora sa liberă, şi se hotărî să se ducă întâi la bibliotecă.

Într-adevăr, un grup de Astropufi care ar fi trebuit să aibă ora de „Ierbologie” erau aşezaţi în fundul bibliotecii, dar nu păreau să înveţe. Printre lungile şiruri de rafturi cu cărţi, Harry le putea vedea capetele apropiate purtând o discuţie ce părea captivantă. Nu îşi putea da seama dacă

era şi Justin printre ei. Se îndreptă spre ei, când îi ajunse la urechi câte ceva din ce spuneau. Se opri să asculte, ascunzându-se după rafturi.

— Deci, oricum, zicea un băiat voinic, i-am spus lui Justin să se ascundă în camera noastră. Vreau să spun, dacă Potter l-a marcat drept următoarea sa victimă, ar fi mai bine să se dea la fund pentru un timp. Desigur, Justin se aştepta să se întâmple ceva de genul ăsta, de când i-a scăpat de faţă cu Potter că avea părinţi Încuiaţi... Justin i-a spus chiar că fusese înscris la Eton. Nu este ceva despre care ar trebui să vorbeşti cu moştenitorul lui Viperin prin preajma ta, nu-i aşa?

— Eşti sigur că e Potter, Ernie? zise o fată cu codiţe blonde, cu o voce neliniştită.

— Hannah, zise băiatul voinic, pe un ton sumbru, este un reptomit. Toată lumea ştie că ăsta este semnul vrăjitorilor experţi în Magia Neagră. Ştii vreun vrăjitor decent care poate să se adreseze şerpilor? Viperin însuşi era poreclit Limbă-de-şarpe!

Urmară nişte şoapte referitoare la asta şi Ernie continuă:

— Ţineţi minte ce era scris pe perete? Duşmani ai Moştenitorului, păziţi-vă! Potter a cam avut probleme cu Filch. Şi ce să vezi, tocmai pisica lui Filch este atacată! Elevul acela din primul an, Creevey, îl enervase pe Potter la meciul de Vâjthaţ, făcându-i poze când era căzut în noroi. Şi, ce să vezi, Creevey este atacat!

— Dar pare atât de drăguţ..., zise Hannah, nesigură, şi, doar vă amintiţi, el este cel care l-a făcut pe Ştiţi-Voi-Cine să dispară... Nu poate să fie rău... de tot, nu?

Ernie îşi coborî vocea, misterios. Astropufii se aplecară şi mai tare şi Harry se duse mai aproape ca să poată auzi ce spunea Ernie.

— Nimeni nu ştie exact cum a supravieţuit atacului Ştiţi-Voi~Cui. Adică, era doar un bebeluş când s-a întâmplat asta. Ar fi trebuit să fie făcut arşice. Numai un expert în Magia Neagră, foarte puternic, ar fi putut să supravieţuiască unui astfel de blestem.

Îşi coborî vocea atât de tare, încât ajunsese doar o şoaptă, şi spuse:

— Probabil că de asta vroia Ştiţi-Voi-Cine să-l omoare... Ce nevoie avea de un alt Lord al Întunericului, cu care să se ia la întrecere? Mă întreb ce alte puteri mai ascunde Potter?!...

Harry nu mai putea să suporte. Tuşind destul de tare, ieşi din spatele rafturilor. Dacă nu ar fi fost atât de furios, ar fi considerat scena foarte amuzantă: toţi Astropufii arătau de parcă ar fi fost împietriţi de cum l-au văzut, iar lui Ernie îi dispăruse culoarea din obraji.

— Bună, zise Harry. Îl caut pe Justin Finch-Fletchley.

Cele mai groaznice gânduri ale Astropufilor se adeveriseră. Îl priviră speriaţi pe Ernie.

— Ce treabă ai cu el? zise Ernie, cu o voce nesigura.

— Vroiam să-i explic ce s-a întâmplat cu adevărat cu şarpele, la Clubul Dueliştilor, zise Harry.

Ernie îşi muşcă buzele golite de sânge, apoi, trăgând aer în piept, spuse:

— Eram cu toţii acolo. Am văzut ce s-a întâmplat...

— Deci, aţi observat că după ce am vorbit cu el, şarpele s-a oprit? zise Harry.

— Tot ce am văzut eu, zise Ernie, cu încăpăţânare, deşi tremura tot, a fost că tu vorbeai reptomita, instigând şarpele împotriva lui Justin.

— Nu l-am îndemnat să-l atace! spuse Harry, vocea tremurându-i de supărare. Nici măcar nu l-a atins!

— A fost foarte aproape, zise Ernie. Şi în caz că ai vreo nelămurire, adăugă el grăbit, poţi să verifici că familia mea este formată din nouă generaţii de vrăjitoare şi vrăjitori, iar sângele meu este mai curat ca al oricui, aşa că...

— Nu-mi pasă ce fel de sânge ai! spuse Harry, mânios. De ce aş vrea să-i atac pe cei care au părinţi Încuiaţi?

— Am auzit că îi urăşti pe Încuiaţii cu care ai trăit, spuse Ernie, încet.

— Este imposibil să trăieşti cu familia Dursley şi să nu-i urăşti, spuse Harry. Mi-ar plăcea să încerci şi tu o lună...

Se întoarse pe călcâie şi ieşi ca o furtună din bibliotecă, având parte de o privire reprobatoare din

partea lui Madam Pince, care lustruia coperta aurită a unei cărţi de vrăji.

Gonea pe coridor, abia văzând ce se întâmpla în jurul lui, negru de supărare. Ca urmare, intră în ceva, mare şi tare, care îl făcu să cadă pe spate.

— Ah, salut, Hagrid, zise Harry, privind în sus.

Faţa lui Hagrid era ascunsă cu totul sub o căciulă mare de lână, plină de zăpadă, dar nu putea să fie vorba de altcineva, având în vedere că haina din blană de cârtiţă umpluse tot coridorul. Un cocoş, mare şi fără viaţă, atârna din mâinile sale gigantice, îmbrăcate în cele mai groase mănuşi de pe Pământ.

— Totu' bine, Harry? întrebă el, ridicându-şi căciula pentru a putea vorbi. De ce nu eşti la ore?

— S-a amânat un curs, zise Harry, ridicându-se. Ce faci aici? Hagrid îi arătă cocoşul mort.

— Al doilea omorât pe trimestrul ăsta, îi explică el. Ori sunt vulpi, ori urşi-vampiri. Am nevoie de permisiunea directorului ca să pun o vrajă pe coteţul de găini.

Îl privi şi mai de aproape pe Harry pe sub sprâncenele sale groase şi pline de zăpadă.

— Sigur e totu' bine? Pari înfierbântat tot şi „călcat pe nervi”...

Harry nu fu în stare să repete tot ce auzise de la Ernie şi ceilalţi Astropufi despre el.

— E o nimica toată, spuse el. Ar cam trebui să plec, Hagrid, urmează ora de „Transfigurare” şi trebuie să-mi iau cărţile.

Se îndepărtă, în minte răsunându-i încă vorbele lui Ernie: Justin se aştepta să se întâmple ceva de genul ăsta, de când i-a scăpat de faţă cu Potter că avea părinţi Încuiaţi...

Harry urcă scările în fugă şi ajunse pe un alt coridor, neobişnuit de întunecat. Torţele fuseseră stinse de un vânt puternic, rece ca gheaţa, care venea pe un geam deschis. Era la jumătatea culoarului, când se împiedică de ceva şi căzu cât era de lung.

Se întoarse pentru a vedea de ce se împiedicase şi simţi cum i se goleşte stomacul.

Justin Finch-Fletchley zăcea pe jos, rigid şi rece, cu o privire speriată şi împietrită pe chip, ochii săi fiind aţintiţi în gol, spre tavan. Şi asta nu era tot, lângă el era o altă „stană”, cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse Harry în viaţa lui.

Era Nick Aproape-Făr-de-Cap, care nu mai era alb-sidefiu şi transparent, ci negru şi plin de fum. Plutea inert, orizontal, la cinci centimetri de podea. Capul său se desprinsese pe jumătate, iar expresia îngrozită de pe faţa sa era identică cu cea a lui Justin.

Harry se ridică, respirând repede şi sacadat, inima zbătându-i-se între coaste în ritmul tobelor. Cercetă coridorul părăsit în lung şi-n lat şi văzu un şir lung de păianjeni, fugind cât de repede puteau din preajma corpurilor inerte. Singurele sunete erau vocile şterse ale

profesorilor din clasele, aflate de pe o parte şi de alta a culoarului.

Ar fi putut fugi şi nimeni nu ar fi bănuit că fusese vreodată acolo. Dar nu putea să plece şi să-i lase aşa... trebuia să se ducă după ajutor. Oare o să-l creadă cineva că nu avusese nici o legătură cu toate astea?

În timp ce stătea acolo, cuprins de panică, o uşă de lângă el se deschise cu o bufnitură. Peeves, vampirul ţâşni din ea.

— Ia te uită, Potter, cel mic şi îngâmfat! strigă Peeves, mişcându-i ochelarii lui Harry pe nas şi ţopăind pe lângă el. Ce pune Potter la cale? De ce se furişează Potter...

Peeves se opri, la jumătatea unui salt în aer. Cu susul în jos îi zări pe Justin şi pe Nick Aproape-Făr-de-Cap. Se îndreptă, trase o gură bună de aer în piept, şi înainte ca Harry să-l poată opri ţipă:

— ATAC! ATAC! UN ALT ATAC! NICI UN MURITOR ŞI NICI O FANTOMĂ NU MAI ESTE ÎN SIGURANŢĂ! SALVAŢI-VĂ! ATAAAAAAC!

ZBANG! ZBANG! ZBANG! se deschise uşă după uşă de-a lungul coridorului şi toţi se îmbulziră afară din clase. Pentru câteva minute bune, fu aşa o nebunie, încât Justin era să fie călcat în picioare şi toţi intrau prin Nick Aproape-Făr-de-Cap.

Harry se trezi înghesuit la perete şi profesorii făcură linişte. Profesoara McGonagall veni în fugă, urmată de propriii ei elevi. Îşi folosi bagheta pentru a face un zgomot puternic, care aduse tăcerea, şi îi băgă pe toţi în clase.

Cum se eliberă puţin locul, apăru din senin, la locul crimei, Ernie, gemând din toţi rărunchii.

— Prins în flagrant delict! strigă Ernie, alb ca varul, arătând cu degetul, acuzator, spre Harry.

— Încetează, Macmillan! spuse profesoara McGonagall, tăios.

Peeves se foia pe deasupra, zâmbind răutăcios, survolând locul faptei. Peeves adora haosul. În timp ce profesorii se aplecară peste Justin şi Nick Aproape-Făr-de-Cap, Peeves începu să-l sâcâie pe Harry:

— Vai, Potter, răule, ce ai făcut, omori elevi, şi cu ce plăcere...

— Destul, Peeves! zbieră profesoara McGonagall, iar strigoiul se îndepărtă, zburând cu spatele şi scoţând limba la Harry.

Justin fu cărat în aripa spitalului de către profesorul Flitwick şi de profesorul Sinistra, de la departamentul de Astronomie, dar nimeni nu ştia cum să procedeze cu Nick Aproape-Făr-de-Cap. Într-un târziu, profesoara McGonagall făcu să apară prin farmece un ventilator mare, pe care i-l dădu lui Ernie şi-l îndemnă să-l împingă cu grijă pe Nick Aproape-Făr-de-Cap în sus, pe scări. Ernie îi suflă pe Nick pe scări, conducându-l ca pe un zmeu negru. Astfel, Harry rămase singur cu profesoara McGonagall.

— Pe aici, Potter, spuse ea.

— Doamnă profesoară, zise Harry imediat, jur că nu am...

— Nu depinde de mine, Potter, zise profesoara McGonagall, sumbru.

Dădură tăcuţi colţul şi se opriră înaintea unei statui, extrem de mare şi de urâtă.

— Şerbet de lămâie! zise ea.

Era evident o parolă, deoarece statuia prinse brusc viaţă şi se dădu la o parte, peretele din spatele ei despărţindu-se în două. Deşi îngrozit de ce îl aştepta, Harry nu putea să nu fie fascinat. În spatele peretelui era o scară în spirală care se mişca încet în sus, ca un lift. Urcându-se pe ea, împreună cu profesoara McGonagall, Harry auzi peretele închizându-se în spatele lor cu o bufnitură.

Se ridicară în cercuri, mai sus şi mai sus, până la un moment dat, când Harry, puţin ameţit, văzu o uşă strălucitoare, de stejar, cu un mâner în formă de grifon.

Ştia unde fusese dus. Probabil că aici locuia Dumbledore.

Capitolul XII

POLIPOŢIUNEA

Continuară să urce scările de piatră până la capăt şi profesoara McGonagall bătu la uşă. Se deschise încet şi

intrară. Profesoara McGonagall îi spuse lui Harry să aştepte şi îl lăsă singur.

Harry se uită în jur. De un lucru era sigur: dintre toate birourile profesorilor, pe care le vizitase în cursul acelui an la Hogwarts, acesta era de departe cel mai interesant. Dacă nu ar fi fost speriat de moarte că va fi exmatriculat din şcoală, ar fi fost fericit că avea norocul de a se afla acolo.

Era o cameră rotundă, mare şi frumoasă, în care răsunau tot felul de sunete plăcute. Numeroase şi stranii instrumente argintii erau puse pe mese care se roteau pe picioarele lor, scoţând mici norişori de fum. Pereţii erau plini cu portretele foştilor directori şi directoare, care dormitau liniştiţi în ramele lor. Mai era şi un birou enorm, cu picioare în formă de gheare, şi, pe raftul din spatele lui, un joben ponosit şi peticit... Jobenul Magic!

Harry ezită o clipă. Aruncă o privire îngrijorată către vrăjitoarele şi vrăjitorii adormiţi. Nu vedea ce rău ar putea face dacă ar lua jobenul şi l-ar încerca iar... Doar ca să verifice... să se asigure că îl pusese în casa care trebuia...

Trecu încet pe lângă birou, ridică jobenul de pe raft şi îl puse pe cap. Era mult prea mare şi îi acoperi ochii, ca şi ultima dată când îl încercase. Harry privi interiorul negru al pălăriei, aşteptând. Apoi o voce slabă îi şopti la ureche:

— Te simţi cu musca pe căciulă, Harry Potter?

— Păi, cam da..., şopti Harry. Eh... îmi cer scuze că te deranjez... vroiam să te întreb...

— Dacă te-am pus în casa care trebuie, zise jobenul, mulţumit. Da... ai fost foarte greu de repartizat. Dar am

rămas la aceeaşi părere de dinainte — inima lui Harry tresări — te-ai fi descurcat foarte bine la Viperini.

Stomacul lui Harry se goli. Apucă jobenul de vârf şi îl dădu jos. Acum atârna lipsit de viaţă, terfelit şi ponosit. Harry îl puse la loc pe raft, simţindu-se aproape bolnav.

— Te înşeli, îi spuse el răspicat jobenului inert şi tăcut. Acesta nu se clinti din loc. Harry se îndepărtă, fără să-şi ia ochii de la el. Apoi un sunet ciudat din spatele său îl făcu să se întoarcă.

Nu era singur cum crezuse. Cocoţată pe stinghia aurită din spatele uşii stătea o pasăre care arăta de parcă ar fi trecut prin cinci războaie şi semăna izbitor cu un curcan pe jumătate jumulit. Harry o privi cu atenţie şi pasărea îl privi la rândul ei, îndurerată, scoţând iar sunetele acelea ciudate. Băiatul crezu că trebuie să fie tare bolnavă. Ochii îi erau mohorâţi şi îi mai căzură câteva pene din coadă, chiar sub privirile lui.

Harry tocmai se gândea că tot ce mai lipsea era ca pasărea lui Dumbledore să moară, în timp ce era singur cu ea în birou, când pasărea fu cuprinsă de flăcări.

Harry urlă de groază şi se duse spre birou. Se uită disperat în jur, dacă nu era vreun pahar cu apă, dar nu văzu nici unul. În tot acest timp, pasărea se transformase într-o minge de foc. Scoase un ţipăt puternic şi în secunda următoare nu mai rămase din ea decât o moviliţă de cenuşă pe jos.

Se deschise uşa biroului. Intră Dumbledore, sumbru.

— Domnule profesor, spuse Harry, şocat, pasărea dumneavoastră... nu am putut să fac nimic... tocmai a luat foc...

Spre uimirea lui Harry, Dumbledore zâmbi.

— Era timpul, zise el. Arăta jalnic de câteva zile bune, i-am tot spus că e vremea să se transforme...

Chicoti înfundat, văzând expresia nedumerită de pe chipul lui Harry.

— Fawkes e un phoenix, Harry. Păsările phoenix iau foc când este timpul să moară şi apoi renasc din cenuşă. Uită-te şi tu...

Harry privi spre un pui de pasăre, nou-născut, şifonat şi micuţ, care răsărea din cenuşă. Era cam la fel de urât ca şi pasărea bătrână.

— Păcat că l-ai văzut în Ziua Arsului, spuse Dumbledore, ducându-se în spatele biroului. Este o pasăre tare frumoasă, în cea mai mare parte a timpului, cu un penaj roşu cu auriu, minunat! Creaturi fascinante, păsările phoenix!... Pot căra greutăţi extrem de mari, iar lacrimile lor au puteri vindecătoare şi sunt foarte credincioase.

Afectat de „spectacolul” dat de Fawkes, Harry uitase de ce venise, dar îşi reaminti totul când Dumbledore se aşeză în scaunul său cu spătar înalt şi îl fixă cu privirea sa albastră, pătrunzătoare.

Dar înainte ca Dumbledore să zică vreun cuvânt, uşa biroului se deschise cu o bufnitură puternică şi intră Hagrid, cu o privire răvăşită, având căciula pusă pe

creştetul capului său cu claia de păr negru, încurcat, şi cu un cocoş mort atârnându-i în mână.

— Nu a fost Harry, domnule profesor Dumbledore! zise Hagrid, repede. Am vorbit cu el cu câteva secunde înainte să fie găsit puştiul, nu a avut timp, domnule...

Dumbledore încercă să spună ceva, dar Hagrid continuă înfierbântat, gesticulând cu bietul cocoş mort, împrăştiind pene peste tot.

— ... nu se poate să fi fost el, jur în faţa Ministerului Magiei dacă e nevoie...

— Hagrid, eu...

— ... nu e el, domnule, eu ştiu că Harry nu ar...

— Hagrid! zise Dumbledore tare, ca să-l acopere. Eu nu cred că Harry e autorul acestor atacuri!

— Ah, zise Hagrid, cocoşul căzând neînsufleţit lângă el. Da, aştept afară, domnule director.

Şi plecă repede, jenat.

— Nu credeţi că am fost eu, domnule profesor? repetă Harry, plin de speranţă, în timp ce Dumbledore scutura penele de cocoş de pe biroul lui.

— Nu, Harry, nu cred, zise Dumbledore, deşi... (iar avea o expresie serioasă pe chip)... tot vreau să vorbesc cu tine...

Harry aşteptă, nervos, în timp ce Dumbledore îi vorbea, împreunându-şi vârfurile degetelor sale lungi.

— Trebuie să te întreb, Harry, dacă nu cumva ai ceva să-mi spui, spuse el cu blândeţe. Absolut orice.

Harry nu ştiu ce să spună. Se gândi la Reacredinţă care strigase: „Voi urmaţi, cei cu «sânge-mâl»!” şi la PoliPoţiunea, care fierbea în baia Plângăcioasei Myrtle. Apoi se gândi la vocea imaterială pe care o auzise de două ori şi îşi aminti ce spusese Ron („Să auzi voci, pe care nu le poate auzi şi altcineva, nu este bine, nici chiar în lumea magiei”). Se gândi, de asemenea, la ce spunea toată lumea despre el şi groaza lui, din ce în ce mai mare, că ar putea fi înrudit cumva cu Salazar Viperin...

— Nu, zise Harry, nimic, domnule profesor...

Dublul atac asupra lui Justin Finch-Fletchley şi contra lui Nick Aproape-Făr-de-Cap transformase frica de la început în panică, pur şi simplu. Curios, cel mai tare părea să-i îngrijoreze pe toţi soarta lui Nick Aproape-Făr-de-Cap. Ce anume putea să-i facă aşa ceva unei stafii, se întrebau oamenii, ce putere îngrozitoare putea face rău cuiva care era deja mort? A fost un adevărat maraton spre casa de bilete pentru Expresul de Hogwarts, elevii fiind dornici să se întoarcă acasă de Crăciun şi asta cât mai repede.

— În ritmul ăsta, vom fi singurii care vom mai rămâne aici, le spuse Ron lui Harry şi Hermionei. Noi, Reacredinţă, Crabbe şi Goyle. Ce vacanţă „veselă” o să avem!

Crabbe şi Goyle, care făceau întotdeauna ce făcea Draco, semnaseră şi ei că rămâneau pe durata vacanţei.

Dar Harry se bucura că majoritatea elevilor plecau.

Obosise să tot fie ocolit de toată lumea pe coridoare, de parcă i-ar fi crescut colţi sau ar fi putut să scuipe în orice moment otravă. Sătul de şoapte, strigăte de spaimă şi de a fi arătat cu degetul ori de câte ori trecea pe lângă cineva.

Fred şi George, pe de altă parte, se distrau copios pe această temă, făcând tot ce le stătea în puteri să mărşăluiască pe holuri în faţa lui Harry, strigând:

— Faceţi-i loc moştenitorului lui Viperin, trece un vrăjitor malefic sută la sută!...

Percy dezaproba complet comportamentul lor.

— Nu este de râs, le spusese el, rece.

— Ah, dă-te la o parte, Percy, zise Fred. Harry se grăbeşte!...

— Da, îi ţinea isonul George, chicotind, se duce în Camera Secretelor, unde ia ceaiul împreună cu servitorul său cu colţi!

Nici lui Ginny nu i se părea amuzant.

— Of, terminaţi, spunea ea de fiecare dată când Fred îl întreba pe Harry care era următoarea victimă sau când George se prefăcea că se apăra de Harry cu un căţel mare de usturoi, ori de câte ori se întâlneau.

Pe Harry nu-l deranja, se simţea mai bine la gândul că măcar Fred şi George credeau că ideea ca el să fie moştenitorul lui Viperin era ridicolă. Dar poznele lor păreau să-l enerveze pe Draco Reacredinţă, care afişa o faţă extrem de acră, de fiecare dată.

— Asta din cauză că „micuţul” crapă de necaz că nu poate să spună că de fapt el este moştenitorul, zise Ron, atotştiutor. Ştii că nu suportă să fie întrecut, iar tu culegi roadele faptelor sale murdare.

— Nu pentru multă vreme, zise Hermione pe un ton satisfăcut. PoliPoţiunea este aproape gata! O să scoatem adevărul de la el foarte curând...

În sfârşit se termină trimestrul şi o tăcere la fel de densă ca zăpada se lăsă peste castel. Lui Harry i se părea mai degrabă liniştitor, decât trist, şi se bucura că el, Hermione şi fraţii Weasley erau stăpâni pe Turnul Cercetaşilor, ceea ce însemna că puteau să se joace de-a Pocnitoarea Explodată, fără să deranjeze pe nimeni, sau să exerseze netulburaţi de cineva lecţiile de duel. Fred, George şi Ginny se hotărâseră să rămână la şcoală, în loc să se ducă în Egipt, împreună cu doamna şi domnul Weasley, să-l viziteze pe Bill. Percy, care dispreţuia ceea ce el cataloga drept „jocuri infantile”, nu petrecea prea mult timp în camera de zi a Cercetaşilor. Le spusese deja pompos că el petrecea Crăciunul la şcoală doar pentru că era de datoria lui să fie alături de profesori în timpul acelor vremuri de restrişte.

Veni şi dimineaţa Crăciunului, rece şi albă. Harry şi Ron, singurii care mai rămăseseră în dormitor, fură treziţi foarte devreme de Hermione, care dădu buzna înăuntru, îmbrăcată, având cadouri pentru amândoi.

— Treziţi-vă! strigă ea, dând la o parte draperiile de la ferestre.

— Hermione... ce cauţi tu aici? zise Ron, apărându-se de lumină cu mâinile la ochi.

— Crăciun fericit! zise Hermione, aruncându-i cadoul. M-am trezit de vreo oră şi am mai adăugat nişte aripi dantelate. PoliPoţiunea e gata!

Harry se ridică repede, deodată treaz de-a binelea.

— Eşti sigură?

— Sunt convinsă, zise Hermione, dându-l la o parte pe şobolanul lui Ron, pentru a se putea aşeza la picioarele patului cu baldachin. Dacă tot avem de gând să o facem, eu zic că ar trebui să o facem în seara asta!

În acel moment, Hedwig năvăli în cameră cu un pacheţel mic în cioc.

— Bună, zise Harry, fericit, în timp ce ea ateriză pe pat, ai început să vorbeşti cu mine din nou?

Îl muşcă uşor de ureche în semn de afecţiune, o atenţie mult mai frumoasă decât cadoul pe care i-l adusese şi care se dovedi a fi de la familia Dursley. Îi trimiseseră o scobitoare şi un bilet, în care îl întrebau dacă nu putea să rămână la Hogwarts şi pe timpul vacanţei de vară.

Celelalte cadouri de Crăciun pe care le primi Harry erau cu adevărat drăguţe. Hagrid îi trimisese o cutie mare, plină cu caramelele lui, pe care se hotărî să le mai înmoaie puţin la foc, înainte de a le mânca. Ron îi dăduse o carte care se numea „Zbor pe ghiulea”, o carte cu momentele cele mai interesante ale echipei sale favorite de Vâjthaţ, iar Hermione îi cumpărase o pană de scris sofisticată, de uliu. Harry deschise şi ultimul cadou, care conţinea un pulover tricotat de mână şi o prăjitură mare, cu prune, de la doamna Weasley. Citi felicitarea trimisă de ea cu un sentiment de vină, gândindu-se la maşina domnului

Weasley, care nu mai fusese văzută de când se lovise de Salcia Bătăuşă şi la mulţimea de lucruri interzise, pe care le plănuia, împreună cu Ron şi Hermione.

Toţi, chiar şi cei care erau îngroziţi că vor trebui să bea PoliPoţiunea mai târziu, se simţiră excelent la cina de Crăciun, de la Hogwarts.

Marea Sală arăta magnific. Nu numai că erau doisprezece brazi de Crăciun, până în tavan, presăraţi cu zăpadă şi ghirlande groase de vâsc, dar de sus cădeau fulgi de zăpadă fermecaţi, uscaţi şi calzi. Dumbledore îi îndemnă să cânte colindele lui preferate, Hagrid fredona din ce în ce mai tare, cu fiecare pahar de lichior de ouă pe care îl bea, Percy, care nu observase că Fred îi vrăjise insigna de Perfect, astfel încât acum scria pe insignă „Prostănac”, îi tot întreba de ce râdeau. Lui Harry puţin îi păsa că Draco Reacredinţă făcea tot felul de observaţii răutăcioase în gura mare, de la masa Viperinilor, referitoare la puloverul său. Cu puţin noroc, avea să-şi ia revanşa asupra lui Draco, peste câteva ore.

Abia îşi terminaseră cele trei porţii de budincă de Crăciun, că Hermione îi scoase din Marea Sală, pentru a duce la îndeplinire planul lor.

— Tot mai avem nevoie de nişte bucăţele din cei în care vă preschimbaţi, îi atenţionă Hermione, de parcă i-ar fi trimis la supermarket să cumpere detergent. Şi evident, ar fi cel mai bine dacă aţi lua ceva de la Crabbe şi Goyle, sunt cei mai buni prieteni ai lui Draco, lor le-ar spune orice. Şi mai trebuie să ne asigurăm că Goyle şi Crabbe nu vor apărea şi ei, în timp ce îl interogăm.

Se opri puţin, după care continuă abia şoptit, ignorând feţele stupefiate ale lui Harry şi Ron:

— Am totul pregătit!

Luă în mână câteva prăjituri de ciocolată cu prune. Le-am umplut cu un banal Praf de Dormit. Nu trebuie decât să faceţi în aşa fel, încât să le găsească Crabbe şi Goyle. Doar ştiţi cât de lacomi sunt, le vor înfuleca imediat, cu siguranţă. Odată adormiţi, smulgeţi-le nişte fire de păr şi ascundeţi-i în dulapul cu mături.

Harry şi Ron se uitară unul la altul, neîncrezători.

— Hermione, nu cred...

— Ar putea să iasă tare urât...

Dar Hermione avu o sclipire de oţel în ochi, nu foarte diferită de cea pe care o avea câteodată profesoara Minerva McGonagall.

— PoliPoţiunea nu are nici un efect fără firele de păr ale lui Crabbe şi Goyle, spuse ea cu severitate. Vreţi să-l interogăm pe Reacredinţă sau nu?

— Of, bine, bine, zise Harry. Şi tu ce faci? Tu firele cui le smulgi?

— Eu am ce îmi trebuie! zise Hermione, mândră, scoţând o sticluţă mică din buzunar şi arătându-le unicul fir de păr din ea. Ţineţi minte când m-am bătut cu Milicent Bulstrode la ora de duel? Mi-a lăsat asta ca amintire când încerca să mă sugrume! Şi s-a mai şi dus acasă de Crăciun... aşa că, nu va trebui decât să le spun Viperinilor că m-am întors.

Hermione fugi să vadă ce făcea PoliPoţiunea, iar Ron îl privi pe Harry cu o expresie îngrijorată, de parcă s-ar fi apropiat Apocalipsa.

— Ai mai auzit vreodată de un plan în care atât de multe lucruri pot să o ia razna?

Dar spre mirarea lui Harry şi Ron, prima parte a planului decurse fără incidente, exact cum spusese Hermione. Se strecurară în holul de la intrare, după ce băură ceaiul de Crăciun, aşteptându-i pe Crabbe şi Goyle care rămăseseră singuri la masa Viperinilor, ca să mai înfulece vreo patru porţii de tartă cu fructe. Harry plasase prăjiturile de ciocolată la capătul balustradei. Când îi zăriră pe Crabbe şi pe Goyle ieşind din Marea Sală, Harry şi Ron se ascunseră în spatele armurilor de la uşa de intrare.

— Cât de mult poate băga un om în el? îi şopti Ron lui Harry, entuziasmat, în timp ce Crabbe îi arătă bucuros lui Goyle prăjiturile, pe care le şi înşfăcară.

Râzând ca proştii, le îndesară pe de-a-ntregul în gurile lor enorme. Timp de câteva secunde, mestecară amândoi cu lăcomie, pe faţa lor fiind întipărită expresia triumfului. Apoi, fără să-şi schimbe expresia câtuşi de puţin, căzură laţi la podea.

Greul abia acum venea... Trebuiau să-i ascundă în dulapul cu mături. Îi cărară cu greu, alături de găleţi şi mături, după care Harry smulse un smoc de fire ţepoase de pe capul lui Goyle şi Ron de la Crabbe. Le luară şi pantofii, pentru că ai lor erau mult prea mici pentru nişte picioare enorme ca ale lui Crabbe şi Goyle. Apoi, încă

nevenindu-le să creadă că făcuseră aşa ceva, urcară grăbiţi până la toaleta Plângăcioasei Myrtle.

Abia mai puteau să distingă ceva din cauza fumului gros care ieşea din cabina în care Hermione amesteca poţiunea. Acoperindu-şi feţele cu pelerinele, Harry şi Ron bătură încetişor la uşă.

— Hermione?

Auziră zăngănitul zăvorului şi în uşă se ivi Hermione, strălucind de încântare, dar şi îngrijorată. În spatele ei auziră bolboroseala poţiunii miraculoase. Trei pocale de sticlă stăteau pregătite pe toaletă.

— Aţi reuşit? întrebă Hermione, pe nerăsuflate. Harry îi arătă firele de păr ale lui Goyle.

— Bine... Am luat şi nişte haine de rezervă de la spălătorie, zise Hermione, arătându-le un săculeţ. Veţi avea nevoie de numere mai mari, când veţi fi Crabbe şi Goyle.

Toţi trei se uitară în cazan. De aproape, licoarea părea şi mai densă, un noroi închis la culoare, bolborosind leneş.

— Sper că am făcut totul cum trebuie, zise Hermione, recitind nervoasă pagina pătată din cartea „Poţiuni extrem de puternice”. În carte spune că ar trebui să... O dată ce am băut-o, avem o oră până când vom redeveni noi înşine...

— Acum ce facem? şopti Ron.

— O turnăm în cele trei pocale şi punem firele de păr.

Hermione umplu fiecare dintre cele trei pahare cu licoare. Apoi, cu mâna tremurândă, lăsă să cadă în primul pahar firul de păr al lui Milicent Bulstrode.

Licoarea şuieră tare, ca un ceainic pe foc, şi bolborosi cu mai multă putere. O secundă mai târziu se făcu de un galben-bolnăvicios.

— Puah... esenţă de Milicent Bulstrode, zise Ron, privind dezgustat. Pariez că are un gust îngrozitor.

— Şi acum, ale voastre, spuse Hermione.

Harry aruncă un fir de păr de la Goyle în paharul din mijloc şi Ron îl puse pe al lui Crabbe în ultimul pahar. Ambele pahare şuierară şi bolborosiră: cel cu firul Goyle se făcu kaki, iar cel cu părul lui Crabbe, un maro-mâlos.

— Staţi puţin, zise Harry, în timp ce Ron şi Hermione se întinseră spre pahare. Ar fi bine să nu le bem aici: când ne vom transforma în Crabbe şi în Goyle nu o să mai încăpem în toaletă! Iar Milicent Bulstrode nu-i nici ea o silfidă!

— O idee foarte bună, zise Ron, deschizând uşa. Să ne ducem fiecare în cabine separate.

Având grijă să nu verse nici o picătură din PoliPoţiune, Harry se duse în cabina de la mijloc.

— Gata? strigă el.

— Gata, se auziră vocile lui Ron şi Hermione.

— Unu... doi... trei!

Cu mâna la nas, Harry bău toată licoarea din două înghiţituri mari. Avea gust de varză arsă.

Imediat, stomacul începu să i se zbată, de parcă ar fi înghiţit nişte şerpi vii. Chircit pe vine, se întreba dacă îi va fi şi mai rău... O senzaţie de foc i se întinse de la stomac prin picioare, până în vârfurile degetelor. Apoi, gemând şi aşezându-se în patru labe, fu pătruns de un sentiment îngrozitor de topire, ca şi cum pielea de pe tot corpul îi fierbea, devenind ceară încinsă, şi sub ochii lui începură să-i crească mâinile, degetele i se îngroşară, unghiile i se măriră, iar încheieturile i se umflau tot mai mult. Umerii i se întinseră dureros, iar nişte pişcături pe frunte îl anunţau că îi creştea păr până spre sprâncene. Veşmintele pocniră, pieptul i se umflă, făcându-se ca un butoi căruia urmau să-i plesnească doagele, din clipă în clipă. Picioarele agonizau în pantofii cu patru numere mai mici...

Totul se opri, la fel de repede cum începuse. Harry zăcea cu faţa în jos pe podeaua rece, auzind-o pe Myrtle suspinând în cabina din fund. Cu greu, îşi scoase pantofii şi se ridică. Deci aşa era să fii Goyle... Cu mâinile lui mari şi tremurânde, îşi scoase hainele, care îi erau acum cu jumătate de metru deasupra gleznelor, le îmbrăcă pe cele aduse de Hermione şi îşi legă şireturile la pantofii ca nişte bărci ai lui Goyle. Întinse mâna să-şi dea părul din ochi, dar dădu doar peste sprâncenele sale stufoase. Atunci, îşi dădu seama că ochelarii erau cei care îi întunecau privirea, deoarece era evident că Goyle nu avea nevoie de ei. Şi-i dădu jos de la ochi şi strigă:

— Vă simţiţi bine?

Dar pe gură îi ieşi răcnetul răguşit al lui Goyle.

— Da, se auzi din dreapta sa mormăitul grav al lui Crabbe. Harry deschise uşa şi se duse în faţa oglinzii sparte. Goyle îl privea din oglindă cu nişte ochi posomorâţi, afundaţi în orbite. Harry se scărpina la ureche. La fel făcu şi Goyle. Se deschise uşa de la cabina lui Ron. Se priviră unul pe altul. În afară de faptul că era palid şi şocat, Ron era leit Crabbe, de la tunsura-castron până la mâinile lungi, de gorilă.

— Este incredibil, zise Ron, apropiindu-se de oglindă şi pipăind nasul teşit al lui Crabbe. Incredibil!

— Ar cam trebui să mergem, zise Harry, lărgind cureaua ceasului pe încheietura groasă a lui Goyle. Mai trebuie să găsim camera de zi a Viperinilor, sper că vom găsi pe cineva după care să ne luăm...

Ron, care se uitase lung la Harry, spuse:

— Nici nu îţi poţi da seama cât de ciudat este să-l vezi pe Goyle gândind!...

Bătură apoi la uşa lui Hermione.

— Hai, trebuie să mergem...

Le răspunse o voce piţigăiată:

— Nu... nu cred că o să vin până la urmă. Duceţi-vă voi fără mine...

— Hermione, ştim că Milicent Bulstrode este urâtă, nu o să-şi dea nimeni seama că eşti tu...

— Nu... zău aşa... cred că nu o să vin şi eu. Grăbiţi-vă, pierdeţi minute preţioase!

Harry se uită la Ron, uimit.

— Acum semeni şi mai tare cu Goyle, zise Ron. Aşa arată de fiecare dată când îl întreabă ceva vreun profesor.

— Hermione, ai păţit ceva? o întrebă Harry prin uşă.

— Nu, nimic... Mă simt perfect... Hai, duceţi-vă...

Harry se uită la ceas: trecuseră deja cinci sau şase minute vitale pentru ei.

— Ne întâlnim tot aici, da? mai spuse el.

Harry şi Ron deschiseră uşa băii cu grijă, verificară dacă aveau cale liberă şi porniră.

— Nu-ţi mişca mâinile aşa, îi şopti Harry lui Ron.

— Cum?

— Crabbe le ţine destul de ţepene...

— Aşa?

— Da, e mai bine.

Coborâră scara de marmură. Acum nu aveau nevoie decât de un Viperin care să-i ducă la camera de zi... Dar nu era nimeni în jur.

— Ai vreo idee? şopti Harry.

— De obicei Viperinii vin la micul dejun din partea aia, zise Ron, arătând spre intrarea în pivniţă.

Abia îi ieşiseră cuvintele acelea din gură, că şi apăru pe acolo o fată cu părul lung şi creţ.

— Nu te supăra, zise Ron, ducându-se la ea, am uitat parola camerei noastre de zi...

— Poftim? zise fata, aproape jignită. Camerei noastre de zi? Eu sunt din casa Ochi-de-Şoim.

Se îndepărtă, privindu-i bănuitoare.

Harry şi Ron coborâră grăbiţi treptele de piatră, adâncindu-se în întuneric, paşii lor răsunând exact ca ai lui Crabbe şi Goyle, când picioarele lor mari atingeau scările. Începură să se teamă că nu le va fi la fel de uşor cum speraseră.

Culoarele întortocheate erau pustii. Merseră din ce în ce mai adânc sub şcoală, uitându-se tot timpul la ceas pentru a vedea cât timp le rămăsese. După un sfert de oră, exact când mai aveau puţin şi îşi pierdeau tot calmul, auziră ceva în faţă.

— Ha! zise Ron, entuziasmat. Iată-l pe unul dintre ei! Silueta ieşea dintr-o cameră lăturalnică. Apropiindu-se grăbiţi, le pieri entuziasmul însă. Nu era un Viperin, era Percy.

— Ce cauţi aici? întrebă Ron, surprins. Percy păru jignit.

— Asta nu este treaba voastră, spuse el, băţos. Eşti Crabbe, nu?

— Păi... da..., zise Ron.

— Atunci, duceţi-vă în camerele voastre imediat, spuse Percy, cu asprime. În ultimul timp, a devenit periculos să te plimbi pe coridoare întunecate.

— Dar tu? se răţoi Ron.

— Eu, zise Percy, îndreptându-şi umerii, sunt Perfect! N-o să mă atace nimeni pe mine!

Se auzi dintr-o dată o voce din spatele lui Harry şi Ron. Draco Reacredinţă venea spre ei, şi pentru prima dată în viaţa lui, Harry se bucură să-l vadă.

— Aici eraţi, spuse el, uitându-se la ei. Aţi înfulecat ca porcii până acum? V-am căutat, vreau să vă arăt ceva extrem de amuzant!

Reacredinţă îl privi pe Percy cu superioritate.

— Ce cauţi aici, Weasley? se răţoi el.

Percy păru enervat la culme.

— Ar trebui să fii mai respectuos cu un Perfect al şcolii! răspunse el. Nu-mi place atitudinea ta!

Draco rânji şi le făcu semn lui Harry şi lui Ron să-l urmeze. Harry era cât pe-aci să-i ceară scuze lui Percy, dar se abţinu în ultimul moment.

Plecară în urma lui Reacredinţă, care le spuse imediat ce dădură colţul spre un alt coridor:

— Şi Peter Weasley, ăsta...

— Percy, îl corectă Ron, imediat.

— Nu contează, zise Draco. L-am văzut strecurându-se pe-aici în ultima vreme. Şi pot să pun pariu că ştiu ce pune la cale. Vrea să-l prindă pe moştenitorul lui Viperin, de unul singur.

Râse scurt, batjocoritor. Ron şi Harry îşi aruncară unul altuia priviri îngrijorate.

Draco se opri în faţa unui perete de piatră, pe care nu se afla nimic.

— Mai zi-mi o dată, care e parola nouă? îl întrebă el pe Harry.

— Hm…, făcu Harry.

— A, da… Sânge-pur! îşi aminti Draco, fără să fie atent la Harry.

O uşă ascunsă în perete se deschise şi prin ea intră Draco, urmat de Harry şi Ron.

Camera de zi a Viperinilor era foarte lungă, o cameră de subsol, joasă, cu pereţii şi tavanul din piatră de râu, de care atârnau lămpi verzui, prinse de tavan cu lanţuri. În faţa lor, sfârâia un foc sub un şemineu foarte elaborat sculptat, iar în jurul lui, în scaune sculptate şi ele, se zăreau siluetele celor câţiva Viperini care mai rămăseseră în şcoală.

— Aşteptaţi aici, le spuse Reacredinţă lui Harry şi Ron, îndrumându-i către nişte scaune goale, departe de foc. Mă duc să-l iau… tocmai mi l-a trimis tatăl meu…

Întrebându-se ce vroia să le arate Draco, Harry şi Ron se aşezară, încercând din răsputeri să pară de-ai casei.

Draco se întoarse peste un minut, cu ceea ce părea să fie un articol tăiat dintr-un ziar. Îl aruncă sub nasul lui Ron.

— O să te distrezi, spuse el.

Harry văzu cum ochii lui Ron se măriră în urma şocului primit. Citi articolul repede, râse forţat şi i-l dădu lui Harry.

Fusese decupat din „Profetul zilei” şi în el scria :

ANCHETĂ LA MINISTERUL MAGIEI

Arthur Weasley, Şeful Oficiului de Folosire Neregulamentară a Obiectelor Făcute de Încuiaţi, a plătit astăzi o amendă de cincizeci de galeoni pentru că a vrăjit o maşină făcută de Încuiaţi.

Domnul Lucius Reacredinţă, unul dintre guvernatorii Şcolii Hogwarts, de Magie, Farmece şi Vrăjitorii, unde a aterizat maşina la începutul anului, a cerut demisia domnului Weasley. „Weasley a distrus bunul renume al Ministerului”, a declarat domnul Reacredinţă. „Este evident că nu este demn să dea legi, iar ridicola Lege a Protecţiei Încuiaţilor ar trebui imediat abrogată”, a mai spus acesta.

Domnul Weasley nu a fost abordabil pentru a ne da o declaraţie, însă soţia lui ie-a spus ziariştilor să dispară din faţa casei ei sau pune vampirul casei pe ei.

— Ce ziceţi? zise Draco, nerăbdător, după ce Harry îi înapoie articolul. Nu credeţi că este amuzant?

— Ha, ha, făcu Harry, negru de supărare.

— Arthur Weasley îi iubeşte pe Încuiaţi atât de mult, încât ar fi în stare să-şi rupă bagheta magică în două şi să

li se alăture, zise Reacredinţă, dispreţuitor. Nici n-ai bănui că cei din familia Weasley au sânge-pur, după cum se comportă…

Chipul lui Ron, mai bine zis, al lui Crabbe, era şi mai sluţit de mânie.

— Ce-i cu tine, Crabbe? sări la el Draco.

— Mă doare stomacul, mormăi Ron.

— Păi, du-te în aripa spitalului şi dă-le un pumn ălora cu „sânge-mâl”, din partea mea, hohoti Draco. Ştiţi, mă mir că

„Profetul zilei” nu a raportat atacurile de la Hogwarts până acum, continuă Draco, pierdut în gânduri. Presupun că Dumbledore încearcă să acopere totul. O să fie mătrăşit, dacă atacurile mai continuă. Tata a spus tot timpul că Dumbledore este cel mai rău lucru care i se putea întâmpla şcolii. Iubeşte copiii de Încuiaţi. Un director adevărat nu ar fi permis niciodată ca viermele ăla de Creevey să fie acceptat în şcoală.

Reacredinţă începu să facă poze cu un aparat invizibil de fotografiat şi îl imita pe Colin cu cruzime, dar cu mult realism: „Potter, pot să-ţi fac o poză, Potter? Poţi să-mi dai un autograf? Poţi să-ţi ling pantofii, te rog, Potter?” Îşi lăsă mâinile în jos şi se uită la Harry şi Ron.

— Ce-i cu voi, cu amândoi?

Harry şi Ron se străduiră să râdă, şi, deşi cu mare întârziere, Draco păru satisfăcut. Aşa erau Crabbe şi Goyle, reacţionau mai încet…

— Sfântul Potter, prietenul ăstora cu sânge de mitocan, zise Reacredinţă, încet. Altul fără sentimente de vrăjitor adevărat, altfel n-ar umbla cu smintita aia cu „sânge-mâl”, Granger... Şi toată lumea crede că el este moştenitorul lui Viperin!

Harry şi Ron erau cu sufletul la gură: cu siguranţă Reacredinţă urma să le spună în următoarele două secunde că el era. Dar imediat...

— Tare aş vrea să ştiu cine este, zise Draco, iritat. L-aş putea ajuta...

Ron rămase cu gura căscată, astfel încât Crabbe părea şi mai retardat decât înainte. Draco nu observă, iar Harry, gândind rapid, spuse:

— Dar trebuie să bănuieşti pe cineva...

— Ştii că nu, Goyle, de câte ori trebuie să vă spun? izbucni Reacredinţă. Şi nici tata nu vrea să-mi spună nimic despre ultima dată când a fost deschisă Camera. Desigur, era acum cincizeci de ani, înainte să se fi născut el, dar ştie multe şi zice că a fost ţinut totul secret. Zice că ar fi suspect, dacă aş şti prea multe. De un singur lucru sunt sigur: ultima dată când a fost deschisă Camera Secretelor, a murit unul cu „sânge-mâl”. Aşa că este doar o problemă de timp până va fi omorât unul dintre ei... De data asta... sper să fie Granger, spuse el cu satisfacţie.

Ron încleştă pumnii gigantici ai lui Crabbe. Ştiind că Ron s-ar da de gol dacă l-ar pocni pe Draco, Harry îi aruncă o privire sfredelitoare şi îi spuse lui Draco:

— Ştii cumva dacă a fost prinsă persoana care a deschis camera data trecută?

— A, nu..., dar oricine o fi fost a fost exmatriculat, cu siguranţă, zise Reacredinţă. Probabil că încă mai zace în Azkaban.

— Azkaban? repetă Harry, nedumerit.

— Azkaban, închisoarea vrăjitorilor, Goyle, spuse Reacredinţă, privindu-l descumpănit. Zău aşa, dacă ai fi puţin mai încet la minte decât eşti, ai lua-o înapoi!

Se foi neliniştit în scaun şi spuse:

— Tata zice că ar trebui să mă dau la fund şi să-l las pe moştenitorul lui Viperin să-şi facă treaba. Zice că şcoala are nevoie într-adevăr de o curăţenie generală, să fie înlăturate gunoaiele, de genul celor cu „sânge-mâl”, dar că el nu vrea să se bage. Aşa e, acum este ocupat până peste cap. Ştiţi că Ministerul Magiei a făcut un raid la conacul nostru, săptămâna trecută?

Harry încercă să compună din faţa inertă a lui Goyle un chip îngrijorat.

— Da..., zise Draco. Din fericire, nu au găsit mare lucru. Tata are nişte chestii foarte valoroase, de Magie Neagră. Dar noroc că avem propria noastră ascunzătoare secretă, sub podeaua din salon...

— Ah!... exclamă Ron.

Reacredinţă se uită la el. Harry, de asemenea. Ron se înroşi tot. Chiar şi părul i se făcu roşu. Nasul i se lungea încetişor... Li se terminase ora! Ron redevenea el însuşi, iar după privirea îngrozită pe care i-o aruncă lui Harry, probabil că şi lui i se întâmpla acelaşi lucru.

Amândoi se ridicară dintr-o săritură.

— Ceva de stomac, gemu Ron, şi fără să mai zică nimic o zbughiră din camera de zi a Viperinilor, se strecurară prin peretele de piatră şi sperară din tot sufletul că Draco nu observase nimic. Harry simţea cum îi alunecau acum din picioare pantofii enormi ai lui Goyle şi trebuia să se ţină de haine, în timp ce se tot micşora. Urcară grăbiţi, împiedicându-se la tot pasul, treptele care dădeau spre întunecatul hol de la intrare, din care răzbăteau nişte bufnituri înăbuşite. Veneau din dulapul cu mături, unde îi închiseseră pe Crabbe şi Goyle. Lăsându-le pantofii la uşa dulapului, o zbughiră în şosete, urcând câte două trepte pe scara de marmură spre toaleta Plângăcioasei Myrtle.

— Ei bine, nu a fost o totală pierdere de timp, gâfâi Ron, închizând uşa de la toaletă, în urma lor. Ştiu că nu l-am descoperit pe atacator, dar îi scriu mâine tatălui meu şi îi spun să caute sub podeaua salonului lui Reacredinţă.

Harry îşi cercetă faţa în oglinda spartă. Revenise la normal. Îşi puse ochelarii, în timp ce Ron bătu la uşa cabinei în care se închisese Hermione.

— Hermione, ieşi, avem o grămadă de lucruri să-ţi povestim...

— Plecaţi! făcu Hermione, speriată. Harry şi Ron se uitară unul la altul.

— Ce s-a întâmplat? zise Ron. Ar fi trebuit să-ţi fi revenit până acum, noi suntem normali...

Dar Plângăcioasa Myrtle ţâşni pe uşa cabinei. Harry nu o văzuse niciodată atât de fericită.

— Aaaaaah, să vedeţi numai, spuse ea. Este îngrozitoare! Auziră cum se deschide zăvorul şi apăru Hermione, suspinând, cu mantia trasă pe cap.

— Care-i problema? întrebă Ron, neliniştit. Ai rămas cu nasul lui Milicent sau ceva de genul acesta?

Hermione îşi dădu mantia de pe cap şi Ron se lipi de chiuveta din spatele lui.

Faţa îi era acoperită cu blană neagră. Ochii îi deveniseră galbeni şi îi ieşeau nişte urechi lungi şi ascuţite din păr.

— E-Era un fir de păr de pisică! strigă ea. Pro-Probabil că Milicent Bulstrode are o pisică! Şi li-licoarea nu trebuia folosită pentru transformări în animale!

— Ah, nu! făcu Ron.

— Acum o să vezi şi tu cum e să râdă cineva de tine, zise Myrtle, veselă.

— În ordine, Hermione, zise Harry, repede. Te ducem în aripa spitalului: Madam Pomfrey nu pune niciodată prea multe întrebări...

Le luă ceva timp până o convinseră pe Hermione să iasă din baie. Plângăcioasa Myrtle îi zori, râzând în hohote şi strigând după Hermione:

— Stai să vezi când o să afle toată lumea că ai coadă!

Capitolul XIII

JURNALUL EXTREM DE SECRET

Hermione rămase în aripa spitalului câteva săptămâni.

Când se întoarse toată lumea din vacanţa de Crăciun, circulă un zvon tulburător că ar fi dispărut, şi toţi au crezut că a fost atacată. Atâţia elevi treceau prin aripa spitalului, încercând să o zărească, încât Madam Pomfrey îi puse un paravan în jurul patului, pentru a o scuti de ruşinea de a fi văzută cu o faţă păroasă.

Harry şi Ron o vizitau în fiecare după-amiază. La începerea noului trimestru, îi aduceau temele din ziua respectivă.

— Dacă mi-ar creşte mie mustăţi, aş face bucuros o pauză cu învăţatul, zise Ron într-una din seri, punând un teanc de cărţi pe noptiera Hermionei.

— Fii serios, Ron, trebuie să ţin pasul, zise Hermione, vioaie.

Era mult mai bine dispusă având în vedere că îi dispăruse părul de pe faţă şi ochii îi redeveneau încet-încet căprui.

— Presupun că nu aveţi alte piste? adăugă ea în şoaptă, în aşa fel încât să nu o audă Madam Pomfrey.

— Nimic, zise Harry, deziluzionat.

— Eram atât de sigur că era Draco, zise Ron pentru a o suta oară.

— Ce-i aia? întrebă Harry, arătând cu degetul spre ceva auriu, care ieşea de sub perna Hermionei.

— Doar o felicitare de Însănătoşire Grabnică, zise Hermione, repede, încercând să o ascundă, dar Ron fu mai rapid. O scoase de sub pernă, o deschise şi citi cu voce tare:

Domnişoarei Grange,

Multă sănătate, din partea îngrijoratului său profesor, Gilderoy Lockhart, Ordinul Merlin, Clasa a III-a, Membru de Onoare al Ligii de „Apărare contra Magiei Negre” şi de trei ori la rând câştigător al premiului „Cel mai Fermecător Zâmbet”, oferit de săptămânalul „Vrăjitoarea”.

Ron o privi pe Hermione, scârbit.

— Dormi cu asta sub pernă?

Dar Madam Pomfrey o scăpă pe Hermione de răspuns, venind cu doza de medicament.

— Nu-i aşa că Lockhart este cel mai superficial şi prefăcut individ, din câţi cunoşti tu? îl întrebă Ron pe Harry, în timp ce ieşeau din cameră şi se îndreptau spre Turnul Cercetaşilor.

Plesneală le dăduse atât de multe teme, încât Harry bănuia că va ajunge în anul VI, până le va termina. Tocmai

îl auzea pe Ron că spunea că îi părea rău că nu o întrebase pe Hermione câte cozi de şobolani trebuie puse la o licoare de Creştere a Părului, când un răcnet venit de undeva, de deasupra lor, le sparse timpanele.

— E Filch, mormăi Harry, amândoi ascunzându-se în capul scărilor şi ciulindu-şi urechile.

— Crezi că a mai fost atacat cineva? zise Ron, încordat. Stătură nemişcaţi, cu capetele îndreptate în direcţia din care venise vocea lui Filch, care li se păruse chiar isterică.

— ... şi mai multă muncă pentru mine! Să spăl pe jos toată noaptea, de parcă nu am destule de făcut! Nu, s-a umplut paharul, mă duc la Dumbledore...

Paşii se îndepărtară şi auziră de departe cum trânti uşa.

Îşi scoaseră capetele de după colţ. Cu siguranţă că Filch strigase de la locul lui obişnuit de supraveghere. Erau din nou pe culoarul unde fusese atacată Doamna Norris. Dintr-o ochire, văzură motivul pentru care Filch făcuse criza de isterie. Un şuvoi de apă inundase jumătate de coridor şi parcă încă mai năvălea de sub uşa toaletei, în care se afla Plângăcioasa Myrtle. În acel moment, dat fiind că Filch nu mai ţipa, puteau auzi gemetele Plângăcioasei Myrtle, răsunând din toaletă.

— Acum ce-a mai păţit? zise Ron.

— Hai să mergem să vedem, spuse Harry, ridicându-şi veşmintele până deasupra gleznelor şi păşind prin şuvoaiele de apă până la uşa cu plăcuţa „Defect”, pe care o ignorară ca de obicei, şi intrară.

Plângăcioasa Myrtle se văita, dacă era posibil, mai tare ca niciodată. Se pare că se ascunsese în cabina ei obişnuită. Era întuneric în baie pentru că lumânările fuseseră stinse de şiroaiele de apă care îmbibaseră pereţii şi podeaua.

— Ce s-a întâmplat, Myrtle? zise Harry.

— Cine eşti? gemu Myrtle, distrusă. Iar ai venit să mai arunci cu ceva în mine?

Harry se duse până la cabina ei şi spuse:

— De ce aş arunca eu cu ceva în tine?

— Nu mă întreba pe mine, strigă Myrtle, adusă de un alt val, cu şi mai multă apă, care se sparse pe podeaua deja îmbibată. Stăteam liniştită şi îmi vedeam de treaba mea, când cineva a crezut că este amuzant să arunce cu o carte în mine...

— Dar tu nu poţi fi lovită de o carte pe care o aruncă cineva în tine, zise Harry, cu înţelepciune. Ar trece prin tine, nu?

Mai bine ar fi tăcut... Myrtle pufni ridicându-se şi bombănind de zor:

— Hai să aruncăm cu toţii cu cărţi în Myrtle, că ea tot nu poate să le simtă! Zece puncte dacă o nimeriţi în stomac! Cincizeci de puncte dacă îi trece prin cap! Ei bine, ha, ha, ha! Foarte frumos joc, n-am ce zice!

— Cine a aruncat cu cartea în tine, până la urmă? întrebă Harry.

— Nu ştiu... eu doar stăteam aici pe toaletă, gândindu-mă la moarte, şi mi-a trecut cartea chiar prin cap, zise Myrtle, privindu-i cu ochi mari. Este pe aici, a luat-o apa...

Harry şi Ron se uitară sub chiuvetă, unde le arăta Plângăcioasa Myrtle. Pe jos, zăcea o carte subţire. Avea o copertă neagră, jerpelită, şi era la fel de udă ca toate celelalte lucruri din toaletă. Harry se aplecă s-o ridice, dar Ron ridică subit mâna şi îl opri.

— Ce-i? întrebă Harry.

— Ai înnebunit? spuse Ron. Poate fi periculoasă.

— Periculoasă? zise Harry, râzând. Las-o baltă, cum ar putea fi periculoasă?

— Poate nu mă crezi, zise Ron, care privea concentrat cartea, dar unele dintre cărţile confiscate de Ministerul Magiei — mi-a spus tata — îţi ardeau ochii. Şi toată lumea care a citit „Sonetele unui vrăjitor” a vorbit în rime tot restul vieţii. Iar o vrăjitoare bătrână, din Bath, avea o carte pe care o citeai încontinuu, fără să te mai poţi opri! Erai nevoit să trăieşti cu nasul în ea, ţinând-o într-o mână şi încercând să faci treabă numai cu o mână! Şi...

— Bine, bine, am înţeles ce vrei să spui, zise Harry. Cărţulia zăcea pe jos, îmbibată de apă.

— Oricum, nu vom afla nimic, până nu ne vom uita la ea, zise el, furişându-se pe la spatele lui Ron şi ridicând-o.

Harry îşi dădu seama imediat că era un jurnal, iar 'anul care abia se mai vedea pe copertă îi spunea că era vechi de cincizeci de ani. Îl deschise nerăbdător. Pe prima

pagină desluşi numele „T. D. Cruplud” scris cu o cerneală care se întinsese, din cauza apei.

— Stai puţin, zise Ron, care se apropiase şi el cu grijă şi se uita peste umărul lui Harry. Am mai auzit de numele ăsta... T. D. Cruplud a primit un premiu pentru servicii aduse şcolii acum cincizeci de ani.

— De unde, Dumnezeu, ştii asta? întrebă Harry, uimit.

— Pentru că Filch m-a pus să-i lustruiesc scutul de vreo cincizeci de ori, când am fost pedepsit, spuse Ron, încă supărat. Era cea pe care am râgâit cu melci. Dacă ai şterge o oră întreagă o chestie lipicioasă de pe un nume, ţi-ai aminti şi tu de el!

Harry dezlipi paginile ude. Nu era nimic pe ele, nici măcar ceva de genul „Ziua de naştere a Mătuşii Mabel” sau „Programare la dentist, la trei şi jumătate”.

— Nu a scris niciodată nimic în el, spuse Harry, dezamăgit.

— Oare de ce ar fi vrut cineva să-l arunce? zise Ron, curios.

Harry întoarse jurnalul şi văzu scris pe coperta din spate numele unui vânzător de ziare de pe Strada Vauxhall, Londra.

— Probabil că avea părinţi Încuiaţi, zise Harry cu înţelepciune, altfel nu cumpăra un jurnal de pe Strada Vauxhall...

— Oricum, nu ne ajută la nimic, zise Ron şi coborî vocea. Cincizeci de puncte, dacă o arunci prin nasul lui Myrtle.

Harry însă puse jurnalul în buzunar.

*

Hermione părăsi aripa spitalului, fără mustăţi, coadă sau blană, la începutul lui februarie. În prima ei seară, înapoi, în Turnul Cercetaşilor, Harry îi arătă jurnalul lui T. D. Cruplud şi îi povesti cum l-au găsit.

— Oooh..., s-ar putea să aibă puteri ascunse, zise Hermione, entuziasmată, pipăind şi examinând cu atenţie jurnalul.

— Dacă este aşa, înseamnă că le ascunde foarte bine, zise Ron, ironic. Sau poate că e timid. Nu înţeleg de ce nu-l arunci, Harry!

— Tare aş vrea să ştiu de ce a încercat cineva să-l arunce, zise Harry. Şi nu m-ar deranja dacă aş afla şi de ce a luat Cruplud un premiu pentru servicii deosebite aduse şcolii...

— Ar fi putut fi orice, zise Ron. Poate că a luat treizeci de N.O.V.-uri sau a salvat vreun profesor de vreo caracatiţă uriaşă. Poate că a vrut s-o omoare a doua oară pe Myrtle, le-ar făcut o favoare tuturor...

Dar Harry îşi dădu seama după expresia preocupată de pe faţa Hermionei că şi ea se gândea la acelaşi lucru, ca şi el.

— Ce-i? întrebă Ron, uitându-se când la unul, când la altul.

— Păi, Camera Secretelor a fost deschisă acum cincizeci de ani, nu-i aşa? spuse Harry, aşa a zis Reacredinţă.

— Da..., zise Ron, încet.

— Şi acest jurnal este de acum cincizeci de ani, zise Hermione, atingându-l emoţionată.

— Şi ce dacă?

— Doamne, Ron, trezeşte-te, exclamă Hermione. Ştim că persoana care a deschis ultima dată Camera Secretelor a fost exmatriculată acum cincizeci de ani. Şi mai ştim că acest T. D. Cruplud a primit un premiu pentru servicii deosebite aduse şcolii acum cincizeci de ani. Păi, ce-ar fi dacă Cruplud a primit premiul pentru că l-a prins pe moştenitorul lui Viperin? Jurnalul lui ne-ar spune totul, în mod normal: unde este Camera, cum s-o deschizi, ce fel de creatură trăieşte în ea. Persoana care este în spatele atacurilor de acum nu şi-ar prea dori ca jurnalul să fie pe undeva la vedere, nu-i aşa?

— Este o teorie strălucită, Hermione, zise Ron, cu un singur mic defect: nu este nimic scris în jurnal.

Însă Hermione îşi scoase bagheta din ghiozdan.

— S-ar putea să fie cerneală invizibilă! şopti ea. Atinse jurnalul de trei ori şi spuse:

— Aparecium!

Nu se întâmplă nimic. Fără să se descurajeze, Hermione îşi băgă iar mâna în ghiozdan şi scoase ceva ce semăna cu o gumă de şters, de un roşu-aprins.

— Este o Dezvăluitoare, mi-am luat-o de pe Aleea Diagon, spuse ea.

Şterse cu putere pe fila pe care scria 1 Ianuarie. Nu se întâmplă nimic.

— Ascultaţi-mă pe mine, n-aveţi ce să găsiţi în el, zise Ron. Cruplud a primit un jurnal de Crăciun şi nu s-a obosit să scrie nimic în el!

Harry nu putea să-şi explice ce îl făcuse să nu arunce jurnalul lui Cruplud la gunoi. Ciudat era că, deşi ştia că jurnalul era gol, continua să dea pagină după pagină, de parcă ar fi fost o poveste, pe care vroia să o termine... Cu toate că Harry era convins că nu mai auzise niciodată numele T. D. Cruplud până atunci, i se părea că avea o însemnătate pentru el, ca şi când Cruplud ar fi fost un prieten pe care îl avusese când era foarte mic, pe jumătate uitat. Dar era absurd, nu avusese niciodată prieteni, înainte să vină la Hogwarts, avusese grijă Dudley de asta.

Oricum, Harry era hotărât să afle mai multe despre Cruplud, aşa că în ziua următoare, într-o pauză, se duse în camera trofeelor pentru a examina premiul special primit de Cruplud, însoţit de o Hermione, curioasă foc, şi un Ron, adus cu forţa, care le spunea că el văzuse camera trofeelor cât să-i ajungă o viaţă întreagă.

Scutul de aur roşcat, primit de Cruplud, era pitit într-o vitrină dintr-un colţ. Nu era nici un detaliu despre motivele pentru care îi fusese acordat („Şi asta nu e rău deloc, ar fi câştigat în importanţă şi eu l-aş fi lustruit şi azi!” zise Ron). Totuşi i-au găsit numele lui Cruplud pe o medalie de Merit în Magie, şi pe o listă cu foştii Şefi de promoţie.

— Ăsta pare să fi fost ca Percy, zise Ron, strâmbând din nas, dezgustat. Perfect, Şef de promoţie... probabil că era cel mai bun la toate orele!

— O spui de parcă ar fi ceva rău, zise Hermione, pe o un ton destul de jignit.

Soarele începuse iar să strălucească asupra şcolii. În castel, atmosfera era mai plină de speranţă. Nu mai fuseseră atacuri de la Justin şi Nick Aproape-Făr-de-Cap, iar profesoara Lăstar anunţă fericită că mătrăgunle erau pline de toane şi secretoase, semn că în curând urmau să lase copilăria în urmă.

— Cum le dispare acneea, o să fie bune de replantat iarăşi, o auzi Harry spunându-i lui Filch, într-o după-amiază. Şi după asta, peste puţin timp, le tăiem şi le punem la fiert. O s-o recapeţi pe Doamna Norris cât ai clipi.

Poate că moştenitorul lui Viperin îşi pierduse curajul, bănuia Harry. Probabil că era din ce în ce mai riscant să deschizi Camera Secretelor, acum că toată şcoala era vigilentă şi bănuitoare. Poate că monstrul, sau ce-o fi fost acolo, se pregătea de hibernare pentru alţi cincizeci de ani...

Ernie Macmillan de la Astropufi nu avea aceeaşi viziune frumoasă. Încă mai era convins că Harry era vinovatul, că „se dăduse de gol” la Clubul Dueliştilor. Peeves înrăutăţea lucrurile, apărând tot timpul pe coridoarele aglomerate şi cântând „Vai, Potter, răule...” Mai nou, inventase şi un dans pe măsură...

Se pare că Gilderoy Lockhart era convins că el însuşi făcuse atacurile să înceteze. Harry îl auzise spunându-i asta profesoarei McGonagall, în momentul în care Cercetaşii intrau la ora de „Transfigurare”.

— Nu cred că vor mai fi probleme, Minerva, zisese el, cu o privire atotştiutoare şi făcând cu ochiul. Cred că de data aceasta Camera Secretelor a fost închisă pe vecie. Vinovatul trebuie să fi ştiut că era doar o problemă de timp până să-l prind. A reacţionat logic şi s-a oprit, înainte să îl distrug! Ştii, în acest moment şcoala are nevoie de ceva care să-i ridice moralul, să şteargă amintirile neplăcute din trimestrul trecut! Acum nu spun mai multe, dar cred că am găsit exact ceea ce trebuie...

Îşi mângâie nasul şi se îndepărtă.

Ideea lui Lockhart care avea să ridice moralul tuturor s-a lămurit pe paisprezece februarie, la micul dejun. Harry nu reuşise să doarmă destul din cauza antrenamentului prelungit de Vâjthaţ, din noaptea care trecuse, şi ajunse grăbit în Marea Sală, puţin mai târziu. Pentru moment, crezu că nu nimerise unde trebuia.

Pereţii erau plini cu flori mari şi roz, fosforescente. Şi chiar mai rău de atât, din tavanul albastru-pal cădeau inimioare micuţe, de hârtie. Harry se duse la masa

Cercetaşilor, unde stătea Ron, care se uita scârbit, şi Hermione, care era foarte bine dispusă.

— Ce se întâmplă? îi întrebă Harry, aşezându-se şi curăţându-şi costiţa afumată de inimioarele de hârtie.

Ron arătă spre masa profesorilor, prea dezgustat pentru a vorbi. Lockhart, îmbrăcat în nişte veşminte roz-fosforescent, pentru a se asorta cu ornamentele, încerca să facă linişte. Profesorii de lângă el aveau nişte chipuri împietrite. De unde stătea, Harry o vedea pe profesoara McGonagall strângând din dinţi. Plesneală arăta de parcă i-ar fi dat cineva să bea o cană de PlusSchelet.

— La mulţi ani, de Ziua Îndrăgostiţilor! strigă Lockhart. Şi daţi-mi voie să le mulţumesc celor patruzeci şi şase de persoane care mi-au trimis felicitări până acum! Da, eu am pregătit această mică surpriză pentru voi toţi... şi încă nu s-a terminat!

Lockhart bătu din palme şi îşi făcură apariţia vreo duzină de pitici obraznici. Nu oricum însă. Lockhart îi pusese să poarte aripi de aur şi să aibă harpe.

— Prietenii mei, cupidonii cărători de scrisori! tună Lockhart. Vor roi prin şcoală ducându-vă scrisorile! Dar distracţia nu se opreşte aici! Sunt convins că vor dori şi colegii mei să intre în atmosfera acestei sărbători! Ce-ar fi să-l rugăm pe profesorul Plesneală să ne arate cum se încropeşte o Poţiune a Iubirii! Iar în timp ce o prepară, profesorul Flitwick vă va vorbi despre vrăjile prin care vă puteţi face iubiţi! Ah, vulpoiul bătrân, ştie multe despre asta, mai dihai ca oricare dintre noi!

Profesorul Flitwick îşi îngropă faţa în mâini, iar Plesneală avea o expresie de te făcea să crezi că prima persoană care avea să-i ceară o Poţiune a Iubirii va fi nevoită să bea otravă în loc...

— Te rog, Hermione, spune-mi că n-ai fost tu una dintre cei patruzeci şi şase care l-au felicitat, zise Ron, în timp ce ieşeau din Marea Sală, ducându-se la prima oră.

Hermione deveni brusc foarte ocupată să-şi caute orarul în geantă şi nu răspunse.

Toată ziua, piticii năvăliră în clase pentru a aduce felicitări, spre disperarea profesorilor, iar mai târziu în acea seară, în timp ce Cercetaşii urcau spre ora de „Farmece şi Vrăji”, unul din ei îl ajunse din urmă pe Harry.

— Hei, tu! 'Arry Potter! strigă un pitic, extrem de amărât, care îşi făcea loc cu coatele prin mulţime.

Îngrozit la gândul de a primi o felicitare de Sfântul Valentin, de faţă cu toţi elevii din primul an, printre care se întâmpla să fie şi Ginny Weasley, Harry încercă să scape. Piticul însă se strecură prin aglomeraţie, lovindu-i pe toţi în fluierele picioarelor, şi ajunse la el, înainte ca Harry să mai poată face vreun pas.

— Am un mesaj muzical pe care trebuie să i-l dau personal lui 'Arry Potter, spuse el, zdrăngănind la harpă, într-un fel ameninţător.

— Nu aici, îi şopti Harry, încercând să scape.

— Stai pe loc! mormăi piticul, trăgându-l înapoi, de ghiozdan.

— Dă-mi drumul! se răsti Harry, smucindu-se.

Cu un pârâit puternic, ghiozdanul i se rupse în două. Cărţile, bagheta, pergamentul şi pana i se revărsară pe podea, iar călimara cu cerneală se răsturnă, împroşcând totul în jur. Harry se grăbi să le ridice, înainte să înceapă piticul să cânte, blocând tot coridorul.

— Ce se întâmplă aici? se auzi vocea rece, tărăgănată, a lui Draco Reacredinţă.

Harry începu să-şi bage înnebunit totul în ghiozdanul rupt, dorindu-şi cu disperare să dispară, înainte ca Draco să audă felicitarea muzicală de Sfântul Valentin.

— Ce e toată nebunia asta? spuse un alt glas familiar şi apăru Percy Weasley.

Zăpăcit, Harry încercă să o ia la fugă, dar piticul îl înşfacă de genunchi, făcându-l să se prăbuşească la podea.

— Aşa, spuse el, stând pe gleznele lui Harry, iată felicitarea ta de Sfântul Valentin:

Ochii-i sunt verzi ca nişte broaşte murate, Părul îi este negru ca pana de corb

Al meu aş vrea să fie, fără doar şi poate, Eroul ce l-a-nvins pe-al Întunericului Lord.

Harry ar fi dat tot aurul lui de la Gringotts, numai să se facă nevăzut în acel moment. Făcând-o pe grozavul şi străduindu-se să râdă alături de ceilalţi, se ridică, cu picioarele amorţite din cauza piticului. În acest timp, Percy Weasley încerca din răsputeri să-i împrăştie pe cei care râdeau cu lacrimi.

— Haideţi, haideţi, a sunat de cinci minute, la clase, spuse el, uşuind nişte elevi mai mici. Şi tu, Reacredinţă...

Aruncând o privire, Harry îl văzu pe Reacredinţă cum se aplecă şi înşfăcă ceva. Rânjind, le arătă lui Crabbe şi Goyle acel lucru, iar Harry îşi dădu seama că era chiar jurnalul lui Cruplud.

— Dă-mi-l înapoi, zise Harry, abia şoptit.

— Sunt curios ce a scris Potter în jurnal..., zise Reacredinţă, care era evident că nu observase anul de pe copertă şi credea că este jurnalul lui Harry.

Se lăsă o tăcere de moarte. Ginny privea când la jurnal, când la Harry, îngrozită.

— Dă-mi-l, Draco, zise Percy, tăios.

— După ce arunc un ochi, zise Reacredinţă, răutăcios, vânturând jurnalul spre Harry.

Percy continuă:

— În calitate de Perfect al şcolii...

Dar Harry îşi pierduse răbdarea. Îşi scoase bagheta şi strigă:

— Expelliarmus!

La fel cum făcuse Plesneală când îl dezarmase pe Lockhart. Jurnalul ţâşni în aer din mâna lui Draco. Ron îl prinse, zâmbind mulţumit.

— Harry! strigă Percy. Nu sunt permise vrăjile pe coridoare! Voi fi nevoit să-ţi fac raport, să ştii!

Dar lui Harry nu-i păsa, îl biruise pe Reacredinţă, şi asta valora oricând mai mult decât cinci puncte luate de la Cercetaşi. Draco era livid de furie, iar când trecu Ginny pe lângă el, intrând în clasa ei, strigă răzbunător în urma ei:

— Se pare că nu i-a prea plăcut felicitarea ta lui Harry!

Ginny îşi acoperi faţa cu mâinile şi fugi în clasă. Încrâncenat, îşi scoase şi Ron bagheta, dar Harry îl dădu de o parte. Nu era indicat ca Ron să-şi petreacă toată ora de „Farmece şi Vrăjitorii” scuipând melci...

Abia când ajunseră la ora profesorului Flitwick, Harry observă ceva ciudat la jurnalul lui Cruplud. Toate celelalte cărţi erau înmuiate în cerneală roşie, jurnalul însă era la fel de curat ca înainte să se fi vărsat călimara pe el.

Încercă să-i spună lui Ron, dar acesta se chinuia iarăşi cu bagheta lui. Din capătul baghetei ieşeau baloane mov şi nu mai era atent la nimic altceva.

*

Harry se duse primul la culcare în acea seară, pe de o parte din cauză că nu mai putea să-i audă pe Fred şi pe George cântând: „Ochii-i sunt verzi ca nişte broaşte murate”, iar pe de alta, pentru că vroia să examineze încă o dată jurnalul lui Cruplud. Ştia că Ron credea că era doar o pierdere de timp.

Harry se aşeză pe patul său şi răsfoi paginile goale, darnici una din ele nu avea nici cea mai mică urmă de cerneală pe ea. Apoi scoase o călimară nouă din sertarul de la noptieră, scufundă pana în ea şi lăsă să cadă o picătură pe prima pagină a jurnalului.

Cerneala străluci pentru câteva secunde şi apoi, de parcă ar fi fost absorbită de hârtie, dispăru. Entuziasmat, Harry îşi înmuie pana pentru a doua oară şi scrise: „Mă numesc Harry Potter.”

Cuvintele străluciră pentru o clipă pe pagină şi se scufundară şi ele fără urmă. Apoi, într-un sfârşit, se întâmplă ceva.

Sub ochii lui, pe pagină apărură cuvinte, cu propria lui cerneală, pe care Harry nu le scrisese niciodată.

„Hello, Harry Potter. Mă numesc Tomas Cruplud. Cum ai dat peste jurnalul meu?”

Aceste cuvinte dispărură repede, dar nu înainte ca Harry să fi început să scrie iarăşi.

„Cineva a încercat să îl arunce la WC...”

Aştepta emoţionat răspunsul lui Cruplud.

„Noroc că mi-am scris memoriile într-un mod mai durabil, decât cu cerneală. Am ştiut întotdeauna că vor fi unii oameni care nu vor dori ca jurnalul meu să Re citit.”

„Ce vrei să spui?” scrise iar Harry, făcând o pată de cerneală, de emoţionat ce era.

„Vreau să spun că jurnalul acesta conţine mărturii ale unor lucruri îngrozitoare, care au fost trecute sub tăcere, lucruri care s-au întâmplat la Hogwarts...”

„Şi eu sunt acum la Hogwarts”, scrise Harry, repede. „Şi au început să se întâmple lucruri stranii. Ştii ceva despre Camera Secretelor?”

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Răspunsul lui Cruplud veni repede, scrisul devenindu-i mai neglijent, de parcă s-ar fi grăbit să-i spună tot ce ştia.

„Bineînţeles că ştiu de Camera Secretelor. Pe vremea mea, ne-au spus că era o legendă, că nu există. Dar era o minciună. Când eram în anul V la Hogwarts, Camera a fost deschisă şi monstrul a atacat mai mulţi elevi, omorând o fată până la urmă. Eu l-am prins pe cel care deschisese Camera şi acesta a fost exmatriculat. Dar directorul de atunci, profesorul Dippet, ruşinat de faptul că se întâmplase aşa ceva la Hogwarts, mi-a interzis să spun adevărul. A inventat o poveste cum că fata ar G murit într-un accident ciudat. Mi-au dat un trofeu adorabil, lucios şi gravat, pentru deranjul meu şi m-au avertizat să-mi ţin gura. Dar eu ştiam că se poate repeta. Monstrul a trăit în continuare, iar cel care a avut puterea să îl elibereze nu a fost închis.”

Harry aproape că răsturnă călimara, grăbindu-se să răspundă.

„Se întâmplă iarăşi acum. Au avut loc trei atacuri şi nimeni nu pare să ştie cine este în spatele lor. Cine a fost data trecută?”

„Pot să-ţi arăt dacă vrei, veni răspunsul lui Cruplud, nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Te pot duce în amintirea mea din noaptea când l-am prins.”

Harry ezită, cu pana deasupra jurnalului. Ce vroia să spună Cruplud? Cum ar putea fi transportat în memoria altcuiva? Privi încordat spre uşa camerei, care începuse să devină tot mai întunecoasă. Când privi iar jurnalul, văzu cum se formau noi cuvinte.

„Da-mi voie să-ţi arăt.”

„OK!”

Paginile jurnalului începură să se răsfoiască singure, de parcă le-ar fi bătut un vânt puternic, şi rămase deschis la jumătatea lunii iunie. Cu gura căscată, Harry văzu cum micuţul pătrat al zilei de treisprezece iunie se transforma într-un ecran minuscul de televizor. Cu mâinile tremurându-i puţin, ridică încet jurnalul, pentru a-şi apropia ochiul de micuţa fereastră, şi, înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, fu împins înainte. Fereastra se lărgea şi simţi cum corpul lui părăsea patul şi era aruncat cu capul înainte prin deschizătura paginii, într-un vârtej de culori şi umbre.

Simţi cum picioarele îi ajung pe pământ şi rămase nemişcat, tremurând, în timp ce formele şterse din jurul lui se materializară.

Îşi dădu seama imediat unde era. Camera rotundă cu portretele adormite era biroul lui Dumbledore..., dar nu era Dumbledore cel care stătea în spatele biroului. Un vrăjitor uscăţiv şi plăpând, chel în afara câtorva smocuri

albe, citea o scrisoare la lumina lumânării. Harry nu-l văzuse niciodată pe acest om.

— Mă scuzaţi, spuse el cu o voce nesigură, nu am vrut să vă deranjez...

Dar vrăjitorul nici nu se uită la el. Continuă să citească, încruntându-se puţin. Harry se apropie de biroul său şi îngăimă:

— Hm... acum, o să plec, da?

Vrăjitorul îl ignoră în continuare. Părea că nici nu-l auzise. Crezând că vrăjitorul ar putea fi surd, Harry ridică vocea.

— Mă scuzaţi că v-am deranjat, eu mă duc, aproape strigă el. Vrăjitorul împături scrisoarea, oftând, se ridică, trecu pe lângă Harry, fără să se uite la el, şi se duse să tragă draperiile de la ferestre.

Cerul din spatele ferestrei era roşu-rubiniu. Părea să fie la asfinţit. Vrăjitorul se întoarse la biroul său, se aşeză şi bătu cu degetele pe birou, privind spre uşă.

Harry privi în jur. Nici o pasăre phoenix, nici un instrument argintiu... Aceasta era Şcoala Hogwarts pe care o cunoscuse Cruplud şi acel vrăjitor necunoscut era directorul de odinioară, nu Dumbledore, iar el, Harry, nu era nimic mai mult decât o nălucă, absolut invizibilă pentru oamenii de acum cincizeci de ani.

Cineva bătu la uşă.

— Intră, zise vrăjitorul bătrân, pe un ton şters.

Intră un băiat de vreo şaisprezece ani, dându-şi jos pălăria ascuţită. O insignă strălucitoare de Perfect îi strălucea pe piept. Era mult mai înalt decât Harry, dar avea şi el părul negru ca tăciunele.

— Ah, Cruplud…, zise directorul.

— Doreaţi să mă vedeţi, domnule director Dippet? întrebă Cruplud.

Părea încordat.

— Ia loc, zise Dippet. Tocmai am citit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o…

— A, făcu Cruplud şi se aşeză, ţinându-şi mâinile încleştate.

— Dragul meu, zise Dippet cu blândeţe, nu este posibil să te las să rămâi la şcoală pe parcursul verii. Sunt convins că vrei să te duci acasă în vacanţă…

— Nu, zise Cruplud imediat, prefer să rămân la Hogwarts decât să mă întorc la… la…

— În vacanţe stai într-un orfelinat de Încuiaţi, dacă nu mă înşel?

— Da, domnule, zise Cruplud, înroşindu-se puţin.

— Ai părinţi Încuiaţi?

— Pe jumătate, domnule, zise Cruplud. Tatăl, Încuiat, mama vrăjitoare…

— Şi ambii tăi părinţi au…

— Mama mea a murit chiar după ce m-am născut, domnule. Cei de la orfelinat mi-au spus că a trăit cât să mă boteze: Tomas, după tatăl meu, Dorlent, după bunicul meu.

Dippet tuşi, în semn de compasiune.

— Uite care este treaba, Tom, oftă directorul, aş fi putut face nişte aranjamente speciale pentru tine, dar având în vedere situaţia de faţă...

— Vă referiţi la atacuri, domnule? întrebă Cruplud, iar lui Harry îi sări inima din piept şi se apropie, fiindu-i frică să nu piardă vreun cuvânt.

— Exact, zise directorul. Dragul meu, înţelege că aş fi complet nesăbuit, dacă te-aş lăsa să rămâi la castel după ce se încheie trimestrul. Mai ales după tragedia asta... moartea acelei biete fetiţe... Vei fi mult mai în siguranţă la orfelinat. De fapt, Ministerul Magiei discută chiar acum despre închiderea şcolii. Nu ne-am apropiat deloc de... hm... sursa tuturor acestor neplăceri...

Ochii lui Cruplud se măriră.

— Domnule, dacă ar fi prinsă persoana respectivă... dacă ar reveni totul la normal...

— Ce vrei să spui? zise Dippet, subţiindu-şi glasul- şi îndreptându-se în scaun. Cruplud, vrei să spui că ştii ceva despre aceste atacuri?

— Nu, domnule, zise Cruplud, repede.

Dar Harry era convins că era genul de „nu” pe care i-l spusese şi el lui Dumbledore...

Dippet se pleoşti iar, profund dezamăgit.

— Poţi să pleci, Tom...

Cruplud se ridică şi ieşi ca o furtună din cameră. Harry îl urmă.

Coborâră pe scara în spirala mişcătoare, ajungând la balaurul de piatră de pe coridorul întunecat. Cruplud se opri, iar Harry făcu la fel, nescăpându-l din ochi. Harry îşi dădu seama că Tom era într-o mare dilemă. Îşi muşca buza, fruntea îi era încreţită...

Apoi, de parcă ar fi ajuns dintr-o dată la o hotărâre, plecă, Harry mergând tăcut în urma lui.

Nu se mai întâlniră cu nimeni până când ajunseră în holul de la intrare, când un vrăjitor înalt, cu părul şi barba castanie, îl strigă pe Cruplud, dinspre scara de marmură.

— Ce faci, unde te plimbi la ora asta, Tom?

Harry rămase tablou. Acel vrăjitor era nimeni altul decât un Dumbledore cu cincizeci de ani mai tânăr!...

— Am fost chemat la director, domnule, zise Cruplud.

— Păi, du-te la culcare, zise Dumbledore, aruncându-i lui Cruplud aceeaşi privire pătrunzătoare, pe care Harry o cunoştea atât de bine. E mai bine să nu cutreieri coridoarele în ultima vreme. De când...

Oftă din rărunchi, îi ură lui Cruplud „noapte bună” şi se îndepărtă. Cruplud îl urmări cu privirea până dispăru şi apoi, grăbit, coborî treptele de piatră către pivniţă. Harry se ţinu pe urmele lui, foarte emoţionat.

Dar spre dezamăgirea lui Harry, Cruplud nu îl condusese în vreun tunel ascuns sau la vreo trecătoare secretă, ci chiar în clasa unde se ţineau orele de „Poţiuni” ale lui Plesneală. Torţele nu fuseseră aprinse şi Harry abia îl zări pe Cruplud, stând încremenit în uşă şi privind de-a lungul coridorului.

Harry avea impresia că stăteau acolo de cel puţin o oră. Nu îl vedea decât pe Cruplud la uşă, uitându-se prin deschizătură şi aşteptând, încremenit ca o statuie. Tocmai când Harry nu mai era atât de încordat şi începuse să-şi dorească să se întoarcă în prezent, auzi ceva mişcându-se de partea cealaltă a uşii.

Cineva se strecura pe hol. Îl auzi trecând pe lângă clasa în care erau ascunşi ei. Cruplud, tăcut ca o umbră, ieşi pe uşa întredeschisă şi îl urmă, Harry mergând pe vârfuri după el, uitând că nu putea să-l audă nimeni.

Timp de vreo cinci minute au mers după paşi, până când Cruplud se opri brusc, cu capul în direcţia din care veneau alte zgomote. Harry auzi cum se deschidea o uşă, scârţâind, şi apoi auzi o voce şoptită şi răguşită:

— Haide... trebuie să te duc de aici... haide... în cutie... Era ceva familiar la glasul acela...

Cruplud ieşi repede de după colţ. Harry păşi şi el în urma lui. Văzu silueta întunecată a unui băiat enorm, ghemuit în faţa unei uşi deschise, cu o cutie extrem de mare lângă el.

— Bună seara, Rubeus, zise Cruplud, tăios. Băiatul închise uşa, trântind-o, şi se ridică.

— Ce cauţi aici, Tom? Cruplud se apropie.

— Atât ţi-a fost, spuse el. Voi fi nevoit să te predau justiţiei, Rubeus. S-ar putea să închidă şcoala, dacă nu se opresc atacurile...

— Ce vrei să...

— Nu cred că ai intenţionat să omori pe cineva. Dar monştrii nu sunt cele mai potrivite animale de casă. Presupun că i-ai dat drumul să alerge şi...

— N-a omorât pe nimeni niciodată! spuse băiatul uriaş, lipindu-se de uşa închisă.

Din spatele său, Harry auzi un fâşâit ciudat.

— Haide, Rubeus, zise Cruplud apropiindu-se şi mai tare. Părinţii fetiţei omorâte vor fi mâine aici. Singurul lucru pe care îl poate face Hogwarts pentru ei este să-i asigure că monstrul care le-a ucis fiica este nimicit...

— Dar n-a făcut-o el! răcni băiatul, vocea răsunându-i pe coridorul întunecat. Nu ar face aşa ceva! Niciodată!

— Dă-te la o parte, zise Cruplud, scoţându-şi bagheta. Vraja lui lumină subit coridorul cu o revărsare de lumină.

Uşa din spatele băiatului se deschise cu asemenea forţă, încât îl aruncă în peretele opus. Din cameră ieşi ceva ce îl făcu pe Harry să scoată un ţipăt strident şi înfricoşat, pe care nimeni în afară de el nu păru să îl fi auzit.

Un uriaş corp păros şi o încâlceală de picioare negre, licărul nenumăraţilor ochi şi o pereche de cleşti ascuţiţi...

Cruplud îşi ridică bagheta iar, însă era prea târziu. Creatura îl zbură la o parte, în fuga ei nebună, traversând coridorul şi dispărând după colţ. Cruplud se ridică cu greu,

urmă-rindu-l cu privirea, ridică iar bagheta, dar băiatul sări asupra lui, îi smulse bagheta şi îl aruncă iar la pământ, strigând:

— NUUUUUUU!

Totul se învârti, întunericul se aşternu deplin, Harry simţi cum se prăbuşeşte şi ateriză pe patul său din Turnul Cercetaşilor, cu jurnalul lui Cruplud zăcând deschis pe stomacul său.

Înainte să aibă timp să-şi tragă răsuflarea, se deschise uşa şi în cameră intră Ron.

— Aici erai..., spuse el.

Harry se ridică. Tremura şi era lac de sudoare.

— Ce-i cu tine? zise Ron, privindu-l îngrijorat.

— A fost Hagrid, Ron. Hagrid a deschis Camera Secretelor acum cincizeci de ani!

Capitolul XIV

CORNELIUS FUDGE

Harry, Ron şi Hermione ştiau că Hagrid avusese dintotdeauna o pasiune nefericită pentru creaturi mari şi fioroase. În timpul primului lor an la Hogwarts încercase să crească un dragon în căbănuţa lui şi aveau să-şi

amintească încă multă vreme de alt monstru, un câine cu trei capete, pe care îl botezase „Fluffy”. Şi Harry era convins că Hagrid, copil fiind, dacă ar fi auzit că era un monstru ascuns undeva, în castel, ar fi făcut orice să-l zărească măcar. Fusese convins, probabil, că era mare păcat ca monstrul să stea închis de atâta timp, merita şi el să-şi mai întindă puzderia de picioare... Harry îşi şi imagina un Hagrid de treisprezece ani încercând să-i pună zgardă şi lesă monstrului. Dar era la fel de sigur că lui Hagrid nici nu-i trecuse prin minte să omoare pe cineva.

Harry aproape că îşi dorea să nu fi aflat niciodată cum funcţiona jurnalul lui Cruplud. Încă o dată şi încă o dată, Ron şi Hermione îl puseră să le povestească ce văzuse, până când se sătură şi de povestit şi de discuţiile care urmau, mai mult sau mai puţin legate de ce le povestise el.

— S-ar putea ca Tom să se fi înşelat, zise Hermione. Poate că o fi fost alt monstru care ataca oamenii...

— Dar câţi monştri crezi că pot fi în castelul ăsta? întrebă Ron, posomorât.

— Am ştiut de la început că Hagrid a fost exmatriculat, zise Harry, mâhnit. Şi probabil că atacurile s-au terminat după ce a fost dat Hagrid afară de la şcoală. Dacă nu ar fi fost aşa, Cruplud nu şi-ar fi primit premiul... Ron încercă o altă strategie.

— Cruplud cam seamănă cu Percy... Cine l-a pus să-l pârască pe Hagrid, îmi spuneţi şi mie?

— Dar, Ron, monstrul omorâse pe cineva..., zise Hermione.

— Iar Cruplud ar fi trebuit să se întoarcă într-un orfelinat de Încuiaţi dacă se închidea Hogwarts, zise Harry. Îl înţeleg prea bine...

Ron îşi muşcă buza, apoi îi veni altă idee:

— Tu te-ai întâlnit cu Hagrid pe Aleea Nocturn, nu-i aşa, Harry?

— Da, cumpăra un insecticid contra melcilor carnivori, spuse Harry, repede.

Tăcură toţi trei. După o pauză lungă, Hermione puse cea mai grea întrebare dintre toate, pe un ton nesigur:

— Credeţi că ar trebui să mergem să-l întrebăm pe Hagrid despre toate astea?

— Ar fi o vizită tare haioasă, zise Ron. Bună, Hagrid, ia zi, tu ai dat drumul vreodată unei chestii păroase şi sălbatice prin castel?

Până la urmă, hotărâră să nu-i spună nimic lui Hagrid... Doar dacă nu va mai avea loc un alt atac. Au trecut zile după zile fără nici o şoaptă a vocii fără corp, începuseră să spere că nu vor fi nevoiţi să vorbească niciodată cu Hagrid despre motivul pentru care a fost exmatriculat. Erau aproape patru luni de când fuseseră împietriţi Justin Finch-Fletchley şi Nick Aproape-Făr-de-Cap şi toată lumea părea să creadă că atacatorul, oricine o fi fost el, renunţase o dată pentru totdeauna. Peeves se săturase în sfârşit de cântecul său „Vai, Potter, răule!” La un moment dat, Ernie Macmillan îl rugase foarte politicos pe Potter să-i dea o găleată cu îngrăşăminte de broască la ora de „Ierbologie”, iar în martie mătrăgunele au dat o

petrecere pe cinste în Sera 3, spre marea încântare a profesoarei Lăstar.

— În momentul în care vor începe să se mute dintr-un ghiveci în altul, e semn că s-au maturizat complet, îi spuse ea lui Harry. Atunci, îi vom putea învia pe cei din aripa spitalului.

*

Elevii din anul II aveau un nou subiect de gândire în vacanţa de Paşti. Venise momentul să-şi aleagă materiile pentru anul III, un lucru pe care Hermione, cel puţin, îl trata cu multă seriozitate.

— Ne pot influenţa întreg viitorul, le spuse ea lui Harry şi lui Ron, în timp ce parcurgeau liste întregi cu noile materii, bifându-le.

— Eu nu-mi doresc decât să renunţ la ora de „Poţiuni”, zise Harry cu obidă.

— Nu putem, zise Ron, mâhnit. Trebuie să păstrăm vechile materii, altfel aş fi scăpat de ora de „Apărare contra Magiei Negre”.

— Dar este foarte important să ştii să te aperi! sări Hermione, şocată.

— Nu în felul în care predă Lockhart, zise Ron. N-am învăţat nimic de la el, în afară că nu trebuie să eliberez niciodată vreo zână.

Neville Poponeaţă primise scrisori de la toţi vrăjitorii şi vrăjitoarele din familia lui, toţi sfătuindu-l ce cursuri să aleagă. Zăpăcit şi îngrijorat, stătea şi citea lista cu materiile noi, cu limba scoasă de un cot, întrebând în stânga şi în dreapta dacă „Aritmanţia” pare mai grea ca „Rimele antice”.

Dean Thomas, care ca şi Harry crescuse printre Încuiaţi, rezolvă problema aruncând cu bagheta spre listă cu ochii închişi şi alegând cursurile pe care căzuse. Hermione nu se lăsă influenţată de nimeni şi se înscrise la toate!

Harry zâmbea posomorât gândindu-se la ce ar spune Unchiul Vernon şi Mătuşa Petunia dacă ar încerca să discute cu ei cariera lui în ale vrăjitoriei. Asta nu însemna că nu primise nici o îndrumare: Percy Weasley abia aştepta să-i împărtăşească din experienţa sa.

— Depinde unde vrei să ajungi, Harry, spuse el. Nu este niciodată prea devreme să te gândeşti la viitor, aşa că îţi recomand „Previziuni despre viitor”. Se spune că „Studiul Încuiaţilor” e o pierdere de vreme, dar eu sunt de părere că vrăjitorii ar trebui să cunoască bine comunitatea non-magică, mai ales în cazul în care au de gând să lucreze în strânsă legătură cu ei... Tatăl meu, de exemplu, trebuie să aibă de a face cu Încuiaţii tot timpul. Fratele meu, Charlie, a fost întotdeauna genul de om căruia i-a plăcut să stea în mijlocul naturii, aşa că a optat pentru „Grija pentru creaturile non-magice”. Alege ce te caracterizează, Harry.

Dar singurul lucru la care Harry simţea că este bun era Vâjthaţ. Până la urmă, alese aceleaşi materii noi ca şi

Ron, gândindu-se că dacă nu o să ştie nimic, măcar avea un prieten care să-i dea o mână de ajutor.

*

Următorul meci de Vâjthaţ al echipei Cercetaşilor era cu echipa Astropufilor. Baston insista cu antrenamentele în fiecare seară, după cină, aşa că Harry abia mai avea timp pentru altceva în afară de Vâjthaţ şi teme. Pe de altă parte, antrenamentele decurgeau din ce în ce mai bine, sau cel puţin erau din ce în ce... mai uscate, iar seara dinaintea meciului de sâmbătă, când urcă în camera lui pentru a-şi lăsa mătura, simţi că şansele echipei Cercetaşilor la cupă nu fuseseră niciodată mai bune ca în acel moment.

Dar buna lui dispoziţie nu dură mult. La capătul scărilor, stătea Neville Poponeaţă, care îl întâmpină disperat:

— Harry, nu ştiu cine a făcut-o!... Eu aşa le-am găsit...

Privindu-l speriat pe Harry, Neville deschise uşa.

Lucrurile din cufărul lui Harry fuseseră aruncate prin toată camera. Pelerina sa zăcea sfâşiată pe jos. Aşternutul fusese tras de pe pat şi sertarul din şifonierul său fusese scos, iar conţinutul vărsat pe saltea.

Harry se apropie de pat, uluit, strângând nişte pagini rupte din „Călătorii cu trolii”.

În timp ce el şi Neville traseră păturile înapoi pe pat, intrară în încăpere Ron, Dean şi Seamus. Dean strigă:

— Ce s-a întâmplat, Harry?

— Habar n-am, zise Harry.

Ron examina veşmintele lui Harry. Toate buzunarele erau întoarse pe dos.

— Cineva a căutat ceva, zise Ron. Lipseşte ceva?

Harry începu să-şi ridice lucrurile şi să le arunce la loc în cufăr. Abia când aruncă ultima carte a lui Lockhart la loc, realiză ce lipsea.

— A dispărut jurnalul lui Cruplud, îi spuse el încet lui Ron.

— Poftim?

Harry ieşi pe uşă, iar Ron se luă după el. Se duseră grăbiţi în camera de zi, care era goală pe jumătate, şi se apropiară de Hermione, care stătea singură, citind o carte numită „Poeme antice pe înţelesul tuturor”.

Hermione fu îngrozită de veştile pe care le auzi.

— Dar... doar un Cercetaş ar fi putut să-l fure... Nimeni altcineva nu ne ştie parola!

— Exact, zise Harry.

*

Ziua următoare, se treziră într-un soare orbitor şi într-o adiere uşoară, revigorantă.

— Condiţii perfecte pentru Vâjthaţ! zise Baston, entuziasmat, la masa Cercetaşilor, umplând farfuriile membrilor echipei cu omletă. Harry, mănâncă, ai nevoie de un mic dejun consistent!

Harry îi privea pătrunzător pe cei de la masa Cercetaşilor, încercând să-şi dea seama dacă noul posesor al jurnalului lui Cruplud se afla în faţa ochilor săi. Hermione îi tot spunea să raporteze furtul, dar lui Harry nu-i plăcea ideea. Ar fi trebuit să-i spună unui profesor totul despre jurnal şi câţi oameni ştiau de ce fusese Hagrid exmatriculat acum cincizeci de ani? Nu vroia să fie cel care reînvia trecutul.

În timp ce părăsea Marea Sală, împreună cu Ron şi Hermione, pentru a se duce să-şi ia echipamentul de Vâjthaţ, Harry adăugă o altă grijă, foarte serioasă, listei care creştea văzând cu ochii. Abia păşise pe scara de marmură, când auzi iar vocea: „Omor... de data asta... lasă-mă să sfâşii... să rup...” Urlă din toţi rărunchii şi Ron şi Hermione se depărtară de el, alarmaţi.

— Vocea! zise Harry, privind peste umăr. Am auzit-o iar... Voi nu?

Ron clătină din cap, cu ochii cât cepele. Hermione, pe de altă parte, îşi plesni fruntea cu mâna.

— Harry... cred că tocmai am înţeles ceva!... Trebuie să mă duc la bibliotecă!

Ţâşni în sus, pe scările spre bibliotecă.

— Ce a înţeles?! zise Harry, nedumerit, încă uitându-se în jur, încercând să-şi dea seama de unde venise vocea.

— Mult mai multe decât mine, zise Ron, clătinând din cap.

— Dar de ce trebuie să se ducă la bibliotecă?!

— Pentru că asta face Hermione mereu, zise Ron, ridicând din umeri. În momente de derută, hai la bibliotecă!

Harry rămase nemişcat, încercând să audă iar vocea, dar începuse să iasă lumea din Marea Sală, discutând aprins, în drum spre terenul de Vâjthaţ.

— Ar trebui să mergem, zise Ron. Este aproape unsprezece... Meciul...

Harry fugi până în Turnul Cercetaşilor, îşi luă mătura Nimbus 2000 şi se alătură mulţimii care traversa terenul din faţa castelului, dar gândurile sale rămăseseră la castel, la vocea fără trup. Îşi puse uniforma roşie în vestiar, singura lui alinare fiind că toată lumea era acum afară, să privească meciul.

Echipele apărură pe teren şi fură întâmpinate cu aplauze furtunoase. Oliver Baston decolă pentru a-şi face încălzirea printre stâlpii porţilor, Madam Hooch dădu drumul mingilor. Astropufii, în costume galbene, de culoarea canarului, erau adunaţi grămadă, discutând pentru ultima oară tactica pe care urmau să o aplice.

Harry tocmai încăleca pe mătură, în momentul în care profesoara McGonagall apăru aproape în fugă, traversând

terenul cu paşi repezi, cu un megafon enorm, mov. Inima lui Harry îngheţă.

— Meciul se anulează, strigă profesoara McGonagall prin megafon, adresându-se stadionului plin ochi.

Izbucniră huiduieli şi fluierături puternice. Oliver Baston, cu figura descompusă, ateriză şi fugi spre profesoara McGonagall, uitând să se dea jos de pe mătură.

— Dar doamnă profesoară McGonagall! strigă el. Trebuie să jucăm... Cupa... Cercetaşii...

Profesoara McGonagall îl ignoră şi continuă să strige prin megafon:

— Toţi elevii să se întoarcă în camerele lor de zi, unde îi vor îndruma Perfecţii caselor, dându-le informaţiile necesare. Şi cât mai repede, vă rog!

Apoi coborî megafonul şi îi făcu semn lui Harry să vină la ea.

— Potter, cred că ar fi bine să vii cu mine... Întrebându-se cum era posibil să fie suspectat şi de data aceea, Harry îl văzu pe Ron desprinzându-se din mulţimea nemulţumită şi venind în fugă spre ei, în timp ce toţi ceilalţi se îndreptau spre castel. Spre uimirea lui Harry, profesoara McGonagall nu obiectă deloc.

— Da, poate ar trebui să vii şi tu, Weasley...

Unii dintre elevii care roiau în jurul stadionului bombăneau ceva despre anularea meciului, alţii păreau îngrijoraţi. Harry şi Ron o urmară pe profesoara

McGonagall până în castel şi apoi urcară pe scara de marmură. Însă nu fură duşi în nici un birou de data aceea.

— Veţi avea un şoc, le zise profesoara McGonagall pe un ton surprinzător de blând, în timp ce se apropiau de aripa spitalului. A avut loc un nou atac... un nou atac... dublu!...

Stomacul lui Harry se făcu cât o nucă. Profesoara McGonagall deschise uşa şi Ron intră.

Madam Pomfrey era aplecată asupra unei eleve din anul V, cu părul lung şi creţ. Harry o recunoscu. Era fata de la Ochi-de-Şoim, pe care o întrebaseră unde era camera de zi a Viperinilor. Iar pe patul de lângă ea era...

— Hermione! răcni Ron.

Hermione zăcea împietrită, cu ochii larg deschişi şi sticloşi.

— Au fost găsite amândouă lângă bibliotecă, zise profesoara McGonagall. Presupun că nici unul dintre voi nu are nici o explicaţie pentru ce s-a întâmplat? Asta era pe jos lângă ele...

Şi le arătă o oglindă mică, circulară. Harry şi Ron clătinară din cap, amândoi holbându-se la Hermione.

— O să vă conduc înapoi, în Turnul Cercetaşilor, zise profesoara McGonagall, sobră. Oricum, trebuie să mă adresez elevilor...

*

— Toţi elevii vor fi în camerele lor de zi înainte de ora şase seara! Veţi fi escortaţi la ore de către un profesor. Nici un elev nu va avea voie să se ducă la baie fără să fie însoţit de un profesor. Toate antrenamentele şi meciurile de Vâjthaţ vor fi amânate de acum înainte. Nu va mai avea loc nici o activitate pe timpul după-amiezelor sau seara!

Cercetaşii, înghesuiţi în camera lor de zi, o ascultau pe profesoara McGonagall cu răsuflarea tăiată. Ea strânse pergamentul din care citise până atunci şi spuse cu voce sugrumată:

— Nu este cazul să mai adaug că nu mi s-a întâmplat să fiu atât de îndurerată până acum. Este posibil ca şcoala să fie închisă, dacă nu va fi prins cel din spatele atacurilor. Îi rog pe cei care cred că ştiu ceva despre ele să ne spună.

Şi trecu destul de neîndemânatic prin gaura portretului, iar Cercetaşii începură să discute imediat între ei.

— Cu ele, înseamnă doi de la Cercetaşi, fără să punem la socoteală fantoma Cercetaşilor, o fată de la Ochi-de-Şoim şi un Astropuf, zise prietenul gemenilor Weasley, Lee Jordan, numărând victimele pe degete. Oare nu a observat nici un profesor că toţi Viperinii sunt în siguranţă? Nu este evident că toate astea vin de la Viperini? Moştenitorul lui Viperin, monstrul lui Viperin... De ce nu-i dau afară pe toţi Viperinii? răcni el, în aplauzele mulţimii.

Percy Weasley stătea pe scaunul din spatele lui Lee, însă pentru prima oară nu părea să vrea să-şi împărtăşească opiniile. Era palid şi stătea încremenit.

— Percy e în stare de şoc, îi şopti George lui Harry. Fata aceea de la Ochi-de-Şoim, Luminiţa Limpede era Perfect. Am impresia că nu credea că monstrul ar îndrăzni să atace un Perfect.

Dar Harry îl asculta doar pe jumătate. Nu putea să uite imaginea Hermionei, zăcând pe patul spitalului, de parcă ar fi fost cioplită în piatră. Iar dacă vinovatul nu avea să fie prins în curând, îl aştepta o viaţă întreagă alături de familia Dursley. Tomas Cruplud îl denunţase pe Hagrid pentru că pe el îl aştepta o vacanţă la un orfelinat de la Încuiaţi, dacă s-ar fi închis şcoala. Acum Harry ştia exact ce simţise Tom Cruplud în acele momente.

— Ce facem? îi spuse Ron în şoaptă lui Harry. Crezi că îl suspectează pe Hagrid?

— Trebuie să mergem să vorbim cu el, zise Harry, hotărât. Nu pot să cred că este el şi de data asta, dar dacă a eliberat monstrul data trecută ştie cum să-l bage la loc în Camera Secretelor. E un început, oricum...

— Dar McGonagall a zis să stăm în turnul nostru când nu suntem la ore...

— Cred, zise Harry, şi mai încet, că este momentul să ne folosim iar de pelerina cea veche a tatălui meu.

*

Harry moştenise un singur lucru care îi aparţinuse tatălui său: o Pelerină Invizibilă, lungă şi argintie. Era

singura lor şansă de a se strecura afară din şcoală ca să-l viziteze pe Hagrid, fără să afle nimeni. Se duseră la culcare la ora obişnuită, aşteptară până când Neville, Dean şi Seamus terminară de discutat despre Camera Secretelor şi adormiră într-un târziu, apoi se sculară, se îmbrăcară iar şi aruncară pelerina pe ei.

Călătoria pe coridoarele castelului întunecat şi părăsit nu fu tocmai plăcută. Harry, care se mai plimbase de câteva ori noaptea, nu-l mai văzuse niciodată atât de aglomerat după apusul soarelui. Profesori, Perfecţi şi fantome cutreierau holurile în perechi, cu ochii în patru după lucruri nelalocul lor. Pelerina Invizibilă nu făcea să dispară zgomotul pe care îl făceau. A fost un moment extrem de tensionat când Ron s-a lovit la picior, numai la vreo doi paşi de locul unde stătea de pază Plesneală. Din fericire, Plesneală strănută aproape exact în secunda în care Ron drăcui cu năduf.

Li se luă o piatră de pe inimă când ajunseră la uşile mari de stejar de la intrare. Le deschiseră încet şi ieşiră în noaptea senină. Se grăbiră către ferestrele luminate ale casei lui Hagrid şi îşi dădură pelerina jos, abia când ajunseră în faţa uşii sale.

La câteva secunde după ce bătură la uşă, Hagrid o deschise cu putere. Brusc, se treziră faţă-n faţă cu el. Avea o arbaletă îndreptată spre ei, iar Colţ, câinele său, lătra de zor în spatele lui.

— Ah, spuse el, coborând arma şi holbându-se la ei. Ce faceţi voi aici?

— Pentru ce e aia? întrebă Harry, arătând spre arbaletă, în timp ce intrau.

— Nimic... nimic, mormăi Hagrid. Mă aşteptam să vină... nu contează... Luaţi loc... vă fac un ceai...

Părea să nu fie conştient de mişcările sale. Era să stingă focul, vărsând apă din ceainic peste el, şi apoi izbi ceainicul cu o zvâcnitură nervoasă a mâinii sale enorme.

— Ce ai, Hagrid? zise Harry. Ai auzit de Hermione?

— Am auzit, cum să nu? zise Hagrid, cu o voce ciudată.

Arunca tot timpul priviri către ferestre. Le turnă amândurora apă fiartă în căni, dar uită să pună pliculeţele de ceai, şi tocmai punea o bucată de prăjitură cu fructe pe o farfurie, când cineva bătu cu putere la uşă.

Hagrid scăpă prăjitura pe jos. Harry şi Ron se uitară speriaţi unul la altul, apoi se acoperiră cu Pelerina Invizibilă şi se retraseră într-un colţ. Hagrid se asigură că erau bine acoperiţi, înşfăcă arbaleta şi deschise iar uşa, gata să o smulgă din ţâţâni.

— Bună seara, Hagrid.

Era Dumbledore. Intră, cu un aer deosebit de preocupat, urmat de un om care arăta cât se poate de ciudat.

Străinul era scund, dar impunător, cu părul cărunt şi ciufulit, cu o expresie încordată pe faţă. Purta un amestec ciudat de haine: un costum în dungi, o cravată roşie, o pelerină neagră şi lungă, iar cizmele erau vişinii şi foarte ascuţite.

— Ăsta e şeful tatălui meu! şopti Ron. Cornelius Fudge, Ministrul Magiei!

Harry îi dădu un cot lui Ron pentru a-l face să tacă.

Hagrid se făcuse palid şi începuse să transpire. Se prăbuşi pe unul dintre scaune şi privea când la Dumbledore, când la Cornelius Fudge.

— Nu-i a bună, Hagrid, zise Fudge, cu un glas destul de ascuţit. Nu e bine deloc. A trebuit să vin la tine. Patru atacuri asupra celor cu părinţi Încuiaţi. S-a ajuns deja prea departe. Ministerul trebuie să facă ceva.

— Eu... niciodată..., scânci Hagrid, implorându-l pe Dumbledore cu privirea, ştiţi că eu... niciodată, profesore Dumbledore... eu, domnule...

— Vreau să fie clar, Cornelius, că am încredere deplină în Hagrid, zise Dumbledore, încruntându-se către Fudge.

— Dar ştii şi tu, Albus, zise Fudge, stânjenit, cazierul lui Hagrid nu este în favoarea lui... Ministerul trebuie să facă ceva... Guvernatorii şcolii ne-au atenţionat...

— Încă o dată, Cornelius, te asigur că dacă îl veţi ridica pe Hagrid nu va ajuta la nimic, zise Dumbledore.

Ochii săi albaştri erau însufleţiţi de o flacără, pe care Harry nu o mai văzuse niciodată până atunci.

— Priveşte problema din punctul meu de vedere, zise Fudge, pipăindu-şi pălăria. Sunt extrem de presat. Trebuie să fiu văzut că acţionez într-un fel... Dacă o să se descopere că nu a fost de vină, Hagrid o să se poată

întoarce acasă, fără alte comentarii. Dar trebuie să-l iau cu mine.... Trebuie!

Altfel, ar însemna să nu-mi fac datoria...

— Să mă iei? exclamă Hagrid, tremurând. Unde?

— Doar pentru\puţin timp, zise Fudge, fără să se uite în ochii lui Hagrid. Nu e o pedeapsă, Hagrid, e mai mult o precauţie. Dacă altcineva este prins, vei fi eliberat şi îţi vom cere scuze...

— Doar nu la Azkaban? întrebă Hagrid.

Înainte ca Fudge să poată să răspundă, iar bătu cineva furtunos la uşă.

Deschise Dumbledore. Fu rândul lui Harry să primească un cot în coaste. De uimire, scosese un strigăt destul de puternic.

Domnul Lucius Reacredinţă păşi în cabana lui Hagrid, înfofolit cu o pelerină de călătorie, neagră şi lungă, rânjind rece şi satisfăcut. Colţ începu să mârâie.

— Ai ajuns deja, Fudge, zise el, aprobator. Bine, foarte bine...

— Ce cauţi aici? îl întrebă Hagrid, mânios. Ieşi din casa mea!

— Dragul meu, te rog să mă crezi, nu am nici o plăcere să fiu în... hm... tu numeşti asta o casă? făcu Lucius Reacredinţă, rânjind, în timp ce se uita prin micuţa cabană. Am sunat la şcoală şi mi s-a spus că directorul este aici...

— Şi de fapt ce vrei de la mine, Lucius? zise Dumbledore. Vorbise politicos, dar focul încă mai mocnea în ochii săi albaştri.

— Ah, îngrozitor, Dumbledore, zise domnul Reacredinţă, tărăgănat, scoţând un sul de pergament, dar Guvernatorii sunt de părere că este momentul să te dai la o parte. Acesta este un Ordin de Suspendare... Vei găsi toate cele douăsprezece semnături pe el. Mă tem că toţi suntem de părere că îţi pierzi măiestria... Câte atacuri au fost până acum? Încă două în după-amiaza asta, nu-i aşa? În ritmul ăsta, nu o să mai rămână nici un copil cu părinţi Încuiaţi la Hogwarts şi ştim cu toţii ce pierdere îngrozitoare ar fi pentru şcoală...

— Ah, stai puţin, Lucius, zise Fudge, alarmat, Dumbledore suspendat... Nu, nu... ăsta este ultimul lucru de care avem nevoie acum...

— Numirea — sau suspendarea — directorului este problema Guvernatorilor, Fudge, zise domnul Reacredinţă cu calm. Iar dacă Dumbledore nu a reuşit să oprească atacurile...

— Fii atent, Lucius, dacă Dumbledore nu le poate pune capăt, zise Fudge, a cărui faţă începuse să transpire, atunci, cine ar fi în stare?

— Asta rămâne de văzut, zise domnul Reacredinţă, zâmbind răutăcios. Însă având în vedere că toţi doisprezece am votat...

Hagrid se ridică dintr-o săritură, capul său cu părul ciufulit şi negru parcă atingând tavanul.

— Şi pe câţi dintre ei a trebuit să-i ameninţi şi să-i şantajezi până au fost de acord, Reacredinţă, ia zi? răcni el.

— Vai, vai, să ştii că temperamentul ăsta al tău o să-ţi facă probleme la un moment dat, Hagrid, zise domnul Reacredinţă. Te sfătuiesc să nu ţipi aşa şi la gardienii de la Azkaban... Nu o să le placă deloc.

— Dă-l pe Dumbledore la o parte, strigă Hagrid, de-l făcu pe Colţ să se refugieze scheunând în coşul lui, şi toţi cei cu părinţi Încuiaţi nu vor mai avea nici o şansă! O să urmeze crime sângeroase!

— Linişteşte-te, Hagrid, zise Dumbledore, tăios.

Îl privi pe Lucius Reacredinţă.

— Dacă Guvernatorii doresc ca eu să mă retrag, Lucius, desigur, mă voi da la o parte...

— Dar..., se sufocă Fudge.

— Nu! răcni Hagrid.

Dumbledore nu-şi dezlipise ochii săi albaştri, strălucitori, de pe cei verzi, îngheţaţi, ai lui Lucius Reacredinţă.

— Totuşi, urmă Dumbledore, vorbind foarte rar şi clar, în aşa fel încât nici unul dintre ei să nu piardă nici un cuvânt, cred că eşti conştient că eu voi părăsi cu adevărat şcoala doar atunci când nimeni de aici nu îmi va mai fi loial. Şi trebuie să mai ştii şi că Hogwarts va acorda întotdeauna ajutor celor care îl cer.

Pentru o secundă, Harry fu aproape convins că ochii lui Dumbledore se aţintiseră asupra colţului unde erau ascunşi el şi Ron.

— Admirabile sentimente, zise Reacredinţă, făcând o plecăciune. Tuturor ne va fi dor de modul tău... hm... extrem de original şi elegant de a trata lucrurile, Albus, şi sper că succesorul tău va reuşi să împiedice o eventuală crimă.

Se îndreptă spre uşa cabanei, o deschise şi făcu încă o plecăciune, poftindu-l pe Dumbledore să iasă. Fudge, strângând pălăria în mâini, aşteptă ca Hagrid să iasă primul, dar Hagrid rămase pe loc, trase aer în piept şi spuse precaut:

— Dacă ar dori cineva să afle câte ceva, nu ar trebui decât să urmeze păianjenii. Ei le-ar arăta drumul bun! Asta e tot ce-am avut de spus.

Fudge îl privi, uimit.

— Bine, vin, zise Hagrid, punându-şi canadiana din blană de cârtiţă.

Dar chiar când să iasă după Fudge, se opri iar şi spuse tare:

— Şi va trebui să-i dea cineva de mâncare lui Colţ cât sunt eu plecat...

Uşa se trânti în urma lor, iar Ron îşi dădu jos Pelerina Fermecată.

— Acum chiar c-am încurcat-o, spuse el, răguşit. Fără Dumbledore... Ar putea să închidă şcoala chiar din seara asta. Cu el plecat din şcoală, o să avem câte un atac pe zi.

Colţ începu să latre, zgrepţănind la uşa închisă.

Capitolul XV

ARAGOG

Vara se pogora asupra terenurilor din jurul castelului, cerul şi lacul erau de un albastru-intens, iar flori mari cât verzele înfloriseră în sere. Dar fără a-l vedea pe Hagrid de la ferestrele castelului, cutreierând împreună cu Colţ, priveliştea nu i se părea completă lui Harry, ceva era greşit... De fapt, nici în interiorul castelului nu era mai bine... Totul era groaznic de rău.

Harry şi Ron încercaseră să o viziteze pe Hermione, însă acum vizitatorilor le era interzis accesul în aripa spitalului.

— Nu ne mai asumăm nici un risc, le spusese Madam Pomfrey cu asprime, prin uşa întredeschisă a spitalului. Nu, îmi pare rău, este aproape sigur că atacatorul se va întoarce să îi lichideze...

Cu Dumbledore plecat, groaza se răspândise mai repede ca niciodată până atunci, încât soarele care încălzea castelul în exterior părea să se oprească la

ferestrele baricadate. Abia dacă mai întâlneai vreun chip prin şcoală, care să nu fie îngrijorat şi încordat, şi orice râset care răsuna acum pe coridoarele şcolii, forţat şi strident, era înăbuşit rapid.

Harry îşi repeta neîncetat în gând ultimele cuvinte ale lui Dumbledore: „eu voi părăsi cu adevărat şcoala doar atunci când nimeni de aici nu îmi va mai fi loial. Şi trebuie să mai ştii şi că Hogwarts va acorda întotdeauna ajutor celor care îl cer.” Dar la ce bun aceste cuvinte? Cui să ceară ajutorul, când toţi erau la fel de speriaţi şi de nedumeriţi, ca şi ei?

Indiciul lui Hagrid despre păianjeni era mult mai uşor de înţeles... Problema era că nu părea să mai fi rămas nici măcar un singur păianjen în castel, pe care să îl poată urma. Harry se uita atent pe oriunde trecea, ajutat — cam fără tragere de inimă — de Ron. O piedică în calea lor era şi faptul că nu puteau să umble de unii singuri, pe unde vroiau, ci trebuiau să meargă prin castel în ceată, alături de alţi Cercetaşi. Majoritatea colegilor lor păreau mulţumiţi de faptul că erau păstoriţi dintr-o clasă în alta de profesori, dar lui Harry i se părea foarte supărător.

Unei singure persoane însă se pare că îi plăcea atmosfera de teroare şi suspiciune. Draco Reacredinţă se plimba prin şcoală, de parcă ar fi fost numit Şef de promoţie. Harry nu îşi dădu seama de ce era atât de mulţumit Draco, până la ora de „Poţiuni”, cam la două săptămâni după ce plecaseră Dumbledore şi Hagrid, când, stând în spatele lui Draco, Harry îl auzi lăudându-se lui Crabbe şi Goyle.

— Am fost convins întotdeauna că tata ar putea să fie cel care se va descotorosi de Dumbledore, spunea el, fără

a se obosi să-şi coboare măcar vocea. V-am zis că el e de părere că Dumbledore este cel mai groaznic director pe care l-a avut Hogwarts vreodată. Poate că acum o să avem un director cum trebuie, pe cineva care nu va dori să închidă Camera Secretelor. McGonagall nu va dura mult timp, doar îi ţine locul...

Plesneală trecu pe lângă Harry, fără să zică nimic despre scaunul şi cazanul gol al Hermionei.

— Domnule, zise Draco, tare. Domnule profesor, de ce nu vă înscrieţi pentru postul de director?

— Ei, Reacredinţă, zise Plesneală, deşi nu putu să-şi stăpânească un zâmbet abia schiţat, profesorul Dumbledore nu a fost decât suspendat de către Guvernatori. Îndrăznesc să spun că se va întoarce cât de curând...

— Ei, da! făcu Draco, rânjind. Presupun că veţi avea votul tatălui meu, domnule, dacă veţi dori să candidaţi pentru post. Îi voi spune tatălui meu că sunteţi cel mai bun profesor din lume, domnule...

Plesneală se plimbă zâmbitor prin clasă, mândru ca un păun, neobservându-l — din fericire — pe Seamus Finnigan, care se prefăcea că vomită în ceaunul său.

— Mă mir că ăştia cu „sânge-mâl” nu şi-au făcut bagajele până acum, continuă Reacredinţă. Pariez pe cinci galeoni că următorul dă ortul popii! Păcat că n-a fost Granger...

Mare noroc că tocmai atunci sună clopoţelul... După ultimele cuvinte ale lui Reacredinţă, Ron sărise de pe scaun, iar în agitaţia strângerii cărţilor şi caietelor,

încercările sale de a ajunge la Reacredinţă trecură neobservate.

— Dă-mi drumul, mormăi Ron, în timp ce Harry şi Dean îşi încleştaseră mâinile pe braţele sale. Nu-mi pasă, n-am nevoie de baghetă, îl omor cu mâinile goale...

— Grăbiţi-vă, trebuie să vă duc pe toţi la „Ierbologie”, răcni Plesneală, şi plecară în şir indian, cu Harry, Ron şi Dean la coadă, Ron încă zbătându-se să scape din strânsoarea lor. Numai după ce Plesneală îi scoase din castel, se încumetară să-i dea drumul şi traversară grădina de legume, îndreptându-se spre sere.

Erau mai puţini la ora de „Ierbologie”, acum lipseau doi dintre ei, Justin şi Hermione.

Profesoara Lăstar îi puse pe toţi la treabă, să cureţe smochinii abisinieni de frunze şi ramuri uscate. Harry se duse să pună un braţ de rămurele pe movila de îngrăşăminte şi se trezi faţă-n faţă cu Ernie Macmillan, care trase adânc aer în piept şi spuse foarte protocolar:

— Harry, nu vreau decât să-ţi spun că îmi pare tare rău că te-am suspectat vreodată. Ştiu că nu ai ataca-o niciodată pe Hermione Granger şi îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care le-am spus despre tine. Acum suntem toţi în aceeaşi oală şi... dacă vrei...

întinse o mână grăsuţă, pe care Harry i-o strânse cu prietenie.

Ernie şi prietena lui, Hannah, veniră să lucreze la acelaşi smochin, împreună cu Harry şi Ron.

— Individul ăla, Draco Reacredinţă, zise Ernie, tăind rămurele uscate, pare să fie foarte mulţumit de toate astea, nu? Ştiţi, cred că el ar putea fi moştenitorul lui Viperin.

— Da' deştept mai eşti, zise Ron, care, spre deosebire de Harry, nu îl iertase atât de uşor pe Ernie.

— Tu crezi că este Reacredinţă, Harry? întrebă Ernie.

— Nu, zise Harry, atât de hotărât, încât Ernie şi Hannah rămaseră tablou.

O secundă mai târziu, Harry zări ceva ce îl făcu să-l lovească pe Ron cu mâna în care ţinea foarfeca.

— Au! Ce naiba...

Harry arătă spre o porţiune de pământ, la depărtare de câţiva paşi. Mai mulţi păianjeni mari şi negri se târau prin ţărână.

— A, da, zise Ron, încercând — însă nereuşind — să pară bucuros. Dar nu putem să-i urmărim acum...

Ernie şi Hannah ascultau curioşi.

Harry privi cum păianjenii o luară la fugă.

— Se pare că se duc spre Pădurea Interzisă...

Iar Ron păru şi mai nefericit din acea cauză.

La sfârşitul orei, profesoara Lăstar îi conduse la ora de „Apărare contra Magiei Negre”. Harry şi Ron rămaseră în urma celorlalţi, pentru a putea discuta nestingheriţi.

— Va trebui să folosim iar Pelerina Fermecată, îi spuse Harry lui Ron. Putem să-l luăm cu noi pe Colţ. E obişnuit să se ducă în pădure cu Hagrid, ne-ar putea fi de ajutor.

— Da, zise Ron, care îşi frământa bagheta în mâini, cu nervozitate. Hm... eu n-aş... Nu se spune că sunt vârcolaci în pădure?

Îşi ocupară locurile lor obişnuite, în spatele clasei, la ora lui Lockhart.

Preferând să nu răspundă la acea întrebare, Harry îi spuse:

— Sunt şi lucruri frumoase acolo. Centaurii sunt de treabă... şi unicornii!

Ron nu mai fusese niciodată în Pădurea Interzisă. Harry intrase o singură dată în pădure, dar sperase să nu mai fie nevoit să o facă vreodată.

Lockhart intră în clasă şi toată lumea îl privi cu atenţie. Toţi ceilalţi profesori din castel erau mai posomorâţi decât de obicei, însă Lockhart era în al nouălea cer.

— Ei, şi voi, se cocoşi el, aruncând zâmbete în toate părţile, ce-i cu feţele astea, atât de triste?

Toţi schimbară priviri exasperate, dar nimeni nu răspunse.

— Chiar nu vă daţi seama, continuă Lockhart, vorbind rar, de parcă ar fi fost cu toţii săraci cu duhul, pericolul a trecut! Vinovatul a fost prins!

— Cine spune asta? întrebă Dean Thomas, tare.

— Dragă tinere, Ministrul Magiei nu l-ar fi luat pe Hagrid, dacă nu ar fi fost sigur sută la sută că era vinovat, zise Lockhart, pe tonul unei persoane care explica simplu că unu şi cu unu făceau doi.

— Ba da, ar face-o, zise Ron, chiar mai tare decât Dean.

— Îmi place să cred că eu ştiu ceva mai mult decât tine despre arestarea lui Hagrid, domnule Weasley, zise Lockhart, pe un ton ultra satisfăcut.

Ron începu să spună că nu era de aceeaşi părere, însă se opri la mijlocul propoziţiei, când Harry îi dădu un şut zdravăn pe sub bancă.

— Noi nu eram acolo, ţii minte? îi şopti Harry.

Dar veselia dezgustătoare a lui Lockhart, aluziile lui la faptul că el fusese de părere întotdeauna că Hagrid nu era bun de nimic, cât de convins era el că toată tărăşenia se terminase, îl iritară atât de mult pe Harry, încât îşi dorea din tot sufletul să arunce cu „Hoinărind cu vampirii” exact în mutra idioată a lui Lockhart. În schimb, se mulţumi să-i scrie un bilet lui Ron: „Hai s-o facem diseară!”

Ron citi mesajul, înghiţi în sec şi privi lângă el spre locul gol al Hermionei. Aceasta păru să-i grăbească hotărârea, căci aprobă repede din cap.

*

Camera de zi a Cercetaşilor era mai întotdeauna foarte aglomerată, în ultimul timp, pentru că, începând cu ora şase, Cercetaşii nu aveau unde să se ducă. De asemenea, aveau şi foarte multe subiecte de discutat, rezultatul fiind că de cele mai multe ori camera de zi nu se golea până după miezul nopţii.

Harry se duse să-şi ia Pelerina fermecată din cufăr, imediat după cină, şi îşi petrecu toată seara stând pe ea, aşteptând să se golească încăperea. Fred şi George jucaseră cu ei câteva jocuri cu Pocnitoarea Explozivă, iar Ginny stătea şi se uita la ei, foarte abătută, din scaunul în care stătea de obicei Hermione. Harry şi Ron pierdeau tot timpul, intenţionat, încercând să termine cât mai repede, dar chiar şi aşa trecuse cu mult peste miezul nopţii, când Fred, George şi Ginny se duseră într-un târziu la culcare.

Harry şi Ron aşteptară să audă zgomotul îndepărtat al celor două uşi ale dormitorului închizându-se, după care înşfăcară pelerina, o aruncară peste ei şi se căţărară prin gaura portretului.

Urmă o altă călătorie dificilă prin castel, ferindu-se de toţi profesorii. Într-un sfârşit ajunseră în holul de la intrare, traseră zăvorul uşilor de stejar, se strecurară printre ele, încercând să prevină orice scârţâit, şi păşiră pe pământul luminat de lună.

— S-ar putea, rupse Ron tăcerea, în timp ce mergeau prin iarba întunecată, să ajungem în pădure şi să ne dăm seama că nu avem ce urmări. Se prea poate ca păianjenii aceia să nu fi ajuns în pădure. Este adevărat, păreau că se mişcau într-acolo, dar…

Din fericire, vocea i se stinse treptat.

Ajunseră la casa lui Hagrid, care părea tristă şi deprimantă cu ferestrele ei întunecate. Când Harry deschise uşa, Colţ înnebuni de plăcere când îi văzu. Îngrijoraţi că ar putea să trezească tot castelul cu lătratul lui furtunos, îi dădură repede nişte caramele de melasă, dintr-o conservă de pe cămin, care îi încleştară pe dată colţii.

Harry îşi lăsă Pelerina Fermecată pe masa lui Hagrid. Nu aveau nevoie de ea în pădurea neagră ca smoala.

— Hai, Colţ, mergem la plimbare, zise Harry, mângâindu-l, şi Colţ ieşi bucuros din casă după ei, fugi până la marginea pădurii şi îşi ridică piciorul lângă un smochin.

Harry îşi scoase bagheta şi şopti „Lumos!” Apăru o luminiţă în vârful baghetei, de ajuns să le lumineze drumul în căutarea păianjenilor.

— O idee bună, zise Ron. Aş aprinde-o şi pe a mea, dar ştii bine... ar exploda sau ceva de genul ăsta...

Harry îl bătu pe Ron pe umăr şi arătă spre iarbă. Doi păianjeni singuratici fugeau de lumina baghetei, ascunzându-se în umbra copacilor.

— Bine, oftă Ron, de parcă se aştepta la tot ce era mai rău, sunt gata, să mergem.

Aşa că, însoţiţi de Colţ, care mirosea rădăcinile şi frunzele copacilor, intrară în adâncul pădurii. La lumina baghetei lui Harry, o luară pe urmele păianjenilor care se prelingeau în cete pe cărare. Merseră aşa vreo douăzeci de minute, fără să vorbească, ascultând cu atenţie orice alt zgomot, în afară de trosnetul rămurelelor şi foşnetul

frunzelor. Apoi, când copacii deveniră mai deşi ca niciodată, încât nu se mai vedeau stelele de deasupra lor, singura luminiţă în oceanul de întuneric fiind bagheta lui Harry, văzură cum ghizii lor, păianjenii, părăseau cărarea.

Harry se opri puţin, încercând să vadă unde se duceau, dar totul în afară de micuţa lui sferă de lumină era cufundat în beznă. Nu mai mersese niciodată atât de mult în interiorul pădurii până atunci. Îşi amintea foarte bine cum îl sfătuise Hagrid data trecută când fusese aici să nu părăsească, orice ar fi, cărarea. Dar acum Hagrid era la kilometri depărtare, stând probabil într-o celulă din Azkaban, şi tot el le spuse să urmeze păianjenii.

Ceva umed îi atinse mâna lui Harry încât tresări speriat, strivindu-i piciorul lui Ron. Dar era doar botul lui Colţ.

— Ce zici? îl întrebă Harry pe Ron, ai cărui ochi abia îi putea desluşi, şi asta fiindcă în ei se reflecta lumina baghetei.

— Dacă tot am venit până aici..., zise Ron.

Aşa că urmară umbrele păianjenilor, printre copaci. Acum nu se puteau mişca atât de repede, erau rădăcini de copaci şi cioturi la tot pasul, care abia se desluşeau în întunericul din jur. Harry simţea respiraţia caldă a lui Colţ pe mână. De mai multe ori au fost nevoiţi să se oprească şi să caute păianjenii cu lumina baghetei.

Merseră timp de vreo jumătate de oră, după câte îşi puteau da ei seama, veşmintele agăţându-li-se de ramurile joase. După un timp, observară că drumul părea să

coboare în pantă, deşi copacii erau la fel de deşi ca şi până atunci.

Apoi Colţ scoase dintr-o dată un lătrat puternic, care răsună în toată pădurea, făcându-i să înlemnească de frică.

— Ce-i? strigă Ron, uitându-se în jur, prin întuneric, apucându-se cu toată puterea de cotul lui Harry.

— Se mişcă ceva aici, şopti Harry. Ascultă… pare să fie ceva mare…

Ascultară cu atenţie. Mai în dreapta lor, acel ceva mare făcea ramurile să trosnească, în timp ce îşi croia drum printre copaci.

— O nu, zise Ron. O, nu, o, nu, o, nu, o…

— Taci, îl repezi Harry. O să te audă…

— Să mă audă? zise Ron, cu o voce neobişnuit de stridentă. M-a auzit deja! Colţ!

Întunericul părea să îi apese pe pleoape, aşa cum stăteau aşteptând, nemişcaţi şi îngroziţi. Se auzi un zgomot ciudat şi apoi se lăsă tăcerea.

— Ce crezi că face? şopti Harry.

— Probabil că se pregăteşte să ne atace, zise Ron.

Aşteptară tremurând, neîndrăznind nici să se mişte.

— Crezi c-a plecat? şopti iar Harry.

— N-am nici cea mai vagă idee…

Apoi, din dreapta lor, sfâşie întunericul o lumină atât de puternică, încât amândoi îşi puseră mâinile la ochi. Colţ scheaună şi încercă să fugă, dar nimeri într-o tufă de spini şi începu să scheaune şi mai tare.

— Harry! strigă Ron, răsuflând uşurat. Harry, e maşina noastră!

— Cum?!

— Haide!

Harry îl urmă pe Ron spre lumină, împiedicându-se şi împleticindu-se. O clipă mai târziu ajunseseră într-o poiană.

Maşina domnului Weasley stătea, goală, în mijlocul unui cerc de copaci groşi şi înalţi, sub un acoperiş de ramuri dese, cu farurile aprinse. În timp ce Ron se duse spre ea, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, maşina se mişcă încet spre el, exact ca un câine mare, turcoaz, care-şi întâmpina stăpânul.

— A fost aici în tot acest timp! zise Ron, bucuros, dându-i ocol. Uită-te la ea... Pădurea a sălbăticit-o...

Aripile maşinii erau zgâriate şi împroşcate cu noroi. Se pare că pornise de una singură prin pădure. Colţ nu părea să o îndrăgească prea tare. Stătea lipit de Harry, care îl simţea cum tremură de frică. Respiraţia i se mai potoli şi Harry îşi puse bagheta la loc, în buzunarul hainei.

— Şi noi care credeam că o să ne atace! zise Ron, aplecându-se spre maşină şi mângâind-o. De atâtea ori m-am întrebat unde s-a dus!...

Harry cercetă pământul inundat de lumină după urmele păianjenilor, dar aceştia fugiseră, speriaţi de lumina farurilor.

— I-am pierdut, zise el. Hai să mergem să-i căutăm.

Ron nu zise nimic şi nici nu se clinti din loc. Ochii îi rămăseseră aţintiţi pe ceva, aflat cam la doi metri deasupra pădurii, chiar în spatele lui Harry. Pe chip i se citea o groază cumplită.

Harry nu avu timp nici măcar să se întoarcă. Se auzi un zgomot puternic şi deodată simţi cum ceva mare şi păros îl înşfăcă de mijloc, ridicându-l de la pământ. Acum atârna cu capul în jos, zvârcolindu-se îngrozit. Se auzi iar un fâşâit şi picioarele lui Ron părăsiră şi ele pământul. Colţ scheaună şi scânci, iar în clipa următoare, era absorbit şi el între ramurile copacilor întunecaţi.

Cu capul în jos, Harry văzu că cel care îl capturase se deplasa pe cele şase picioare ale sale, extrem de lungi şi păroase, cu primele două ţinându-l strâns. La capătul acestora se găseau nişte cleşti negri şi lucioşi. În spatele lui, se auzea o altă creatură, care îl căra pe Ron, fără nici o îndoială. Se îndreptau chiar spre inima pădurii. Harry îl auzea pe Colţ, luptându-se să se elibereze din ghearele unui al treilea monstru, scheaunând cât de tare putea. Harry nu ar fi putut să ţipe nici dacă ar fi vrut, era ca şi când şi-ar ii lăsat vocea alături de maşina din pădure.

Nu a ştiut niciodată cât a stat în cleştii creaturii aceleia îngrozitoare, dar veni un moment în care întunericul se risipi brusc, îndeajuns ca să-şi dea seama că pământul împânzit cu frunze până atunci era năpădit de păianjeni. Mişcându-şi gâtul, Harry îşi dădu seama că erau

pe marginea unei văi, curăţate de copaci, astfel încât stelele străluceau deasupra celei mai oribile scene, pe care o văzuse vreodată în viaţa lui.

Puzderie de păianjeni! Nu păianjeni micuţi, ca cei pe care îi urmăriseră ei, ci păianjeni cât casa, cu opt ochi şi şase picioare, negri, păroşi, gigantici. Exemplarul enorm care îl ducea pe Harry coborî panta abruptă, spre o pânză boltită, aflată chiar în mijlocul văii, în timp ce confraţii lui se adunară repede din toate părţile, clănţănind din cleşti, entuziasmaţi la vederea prăzii.

Când îi dădu drumul păianjenul, Harry căzu în patru labe. Ron şi Colţ se prăbuşiră lângă el.

Colţ nu mai scâncea, ci se ghemuise neputincios la pământ de frică. Ron arăta exact la fel cum se simţea şi Harry. Gura îi era larg deschisă ca şi când ar fi ţipat, iar ochii stăteau gata să-şi iasă din orbite.

Harry îşi dădu seama brusc că păianjenul care îi dăduse drumul zicea ceva. Era greu de spus ce anume, având în vedere că la fiecare cuvânt pe care îl zicea îşi zăngănea cleştii.

— Aragog! strigă acesta. Aragog!

Iar din centrul plasei boltite şi încâlcite, apăru un păianjen de mărimea unui mic elefant, înaintând foarte încet. Era gri pe spate şi pe picioare, iar fiecare ochi de pe faţa lui hidoasă era alb ca laptele. Păianjenul era orb.

— Ce este? zise el, zăngănindu-şi rapid cleştii.

— Oameni, clănţăni păianjenul care îl adusese pe Harry.

— E Hagrid? zise Aragog, apropiindu-se, toţi cei opt ochi alburii mărindu-se curioşi.

— Străini, zăngăni păianjenul care îl adusese pe Ron.

— Omorâţi-i, zăngăni Aragog, ameninţător. Dormeam...

— Suntem prieteni cu Hagrid, strigă Harry.

Inima parcă îi ieşise din piept şi acum îi bătea în gât. CLING! CLING! CLANG! făcură cleştii tuturor păianjenilor din acea vale. Aragog făcu o pauză.

— Hagrid nu a mai trimis oameni în valea noastră până acum, zise el abia şoptit.

— Hagrid are necazuri, zise Harry, respirând foarte repede. De asta am venit.

— Necazuri? zise păianjenul bătrân şi lui Harry i se păru că auzise o voce îngrijorată, pe fundalul zgomotelor făcute de cleşti. Dar de ce v-a trimis pe voi?

Harry se gândi să se ridice, dar se hotărî că nu era momentul, nu credea că l-ar fi susţinut picioarele. Aşa că vorbi de pe jos, cât putea de calm.

— Ei cred, cei de la şcoală, că Hagrid a pus un... un... ceva să atace elevii. L-au dus la Azkaban.

Aragog îşi zăngăni cleştii mânios, iar în toată valea răsună ecoul făcut de cleştii celorlalţi păianjeni. Erau ca nişte aplauze, numai că de obicei aplauzele nu-l făceau pe Harry să-i fie rău de frică.

— Dar asta a fost acum mulţi ani, zise Aragog, iritat. Acum mulţi, mulţi ani. Îmi amintesc foarte bine. De asta l-au pus să părăsească şcoala. Au crezut că eu eram monstrul care sălăşluieşte în ceea ce numesc ei Camera Secretelor. Au crezut că Hagrid a deschis Camera Secretelor şi m-a eliberat.

— Şi nu tu... ai ieşit din Camera Secretelor? zise Harry, care simţea o transpiraţie rece alunecându-i pe frunte.

— Eu? zise Aragog, zăngănind supărat. Eu nu m-am născut în castel. Eu vin de pe un tărâm îndepărtat. Un călător m-a dăruit lui Hagrid când eram încă ou. Hagrid era micuţ pe atunci, dar a avut grijă de mine, m-a ascuns într-un dulap în castel, hrănindu-mă cu resturi de la masă. Hagrid este bunul meu prieten, un om tare bun. Când am fost descoperit şi acuzat de moartea acelei fetiţe, m-a protejat. De atunci trăiesc aici în pădure, unde încă mă mai vizitează Hagrid. Mi-a găsit şi o soţie, Mosag, şi vezi cum ni s-a mărit familia, numai datorită bunătăţii lui Hagrid...

Harry îşi adună ceea ce mai rămăsese din curajul său.

— Deci tu nu ai... nu ai atacat niciodată pe nimeni?

— Niciodată, spuse păianjenul bătrân. Aşa îmi ziceau instinctele, dar din respect pentru Hagrid, nu am rănit niciodată o fiinţă umană. Fetiţa aceea a fost găsită moartă în baie. Eu nu am văzut niciodată o altă parte a castelului în afară de dulapul în care am crescut. Speciei noastre îi place întunericul şi liniştea...

— Dar atunci... Ştii cine a omorât-o pe fetiţa aceea? întrebă Harry. Pentru că orice o fi fost, s-a întors şi atacă iar oamenii...

Cuvintele îi fură acoperite de o furtună de cleşti zăngănind şi picioare frământându-se mânioase. Siluete mari şi negre se agitau în jurul lor.

— Ceea ce trăieşte în castel, zise Aragog, este o creatură străveche, de care nouă păianjenilor ne este teamă, mai mult ca de oricine altcineva. Îmi amintesc bine cât m-am rugat de Hagrid să-mi dea drumul, când am simţit că monstrul umbla liber prin şcoală.

— Ce este? zise Harry, grăbit.

Şi mai multe zăngănituri, şi mai multă agitaţie... Păianjenii păreau să se apropie...

— Nu vorbim de el! spuse Aragog cu asprime. Nu îi pronunţăm numele! Nu i-am spus niciodată lui Hagrid numele acelei creaturi îngrozitoare, deşi m-a întrebat de multe ori.

Harry nu vroia să forţeze nota, nu acum cu păianjenii care îl înconjuraseră din toate părţile. Aragog părea să fie obosit de discuţie. Se îndrepta încet spre pânza sa boltită, dar restul păianjenilor continuau să se deplaseze încet spre Harry şi Ron.

— Atunci, noi plecăm, îi strigă Harry disperat lui Aragog, auzind foşnetele frunzelor din spatele său.

— Să plecaţi? zise Aragog încet. Mă îndoiesc...

— Dar... dar...

— Fii şi fiicele mele nu se ating de Hagrid, la comanda mea. Dar nu le pot interzice carne proaspătă, când apare de bună voie în mijlocul nostru. La revedere, prieten al lui Hagrid.

Harry se întoarse. La câţiva paşi, înălţându-se în jurul lui, era un zid gros de păianjeni, zăngănind din cleşti, nenumăraţii lor ochi strălucind în capetele negre şi păroase...

Chiar cu bagheta la el, Harry ştia că nu îl va ajuta la nimic, erau mult prea mulţi, dar pe când încerca să se ridice, pregătit să moară luptându-se, se auzi un sunet puternic şi o lumină orbitoare se revărsă în vale.

Maşina domnului Weasley cobora panta vijelios, cu farurile aprinse, claxonând continuu, dând păianjenii la o parte, la stânga şi la dreapta, mai mulţi dintre ei fiind aruncaţi pe spate, interminabilele lor picioare agintându-se neputincioase în aer. Maşina puse o frână bruscă în faţa lui Harry şi a lui Ron, iar uşile se deschiseră.

— Ia-l pe Colţ! strigă Harry, aruncându-se pe locul din faţă. Ron înşfăcă de mijloc câinele, care scheauna jalnic, şi îl aruncă pe bancheta din spate. Portierele se trântiră. Ron nu se atinse de acceleraţie, dar maşina nu avea nevoie de el. Motorul vui şi porniră, lovind încă şi mai mulţi păianjeni. Urcară panta ca vântul şi în curând se treziră gonind prin pădure, ramurile ştergând parbrizul şi ferestrele, în timp ce maşina se strecura cu iscusinţă prin locurile accesibile, urmând un drum pe care se vedea că îl cunoştea prea bine. Harry îl privi pe Ron, care încă mai avea gura căscată, însă ochii îşi reveniseră la normal.

— Ai păţit ceva?

Ron privi drept înainte, neputând să vorbească.

Cutreierară ca nebunii prin pădure, Colţ schelălăind disperat pe bancheta din spate. Harry văzu cum oglinda retrovizoare se rupse când se strecurară pe lângă un stejar mare. După zece minute zgomotoase, tensionate, trunchiurile copacilor se făcură din ce în ce mai subţiri, iar Harry putu să zărească din nou petice de cer.

Maşina se opri atât de subit, încât aproape zburară prin parbriz. Ajunseseră la marginea pădurii. Colţ se aruncă la fereastră, dorind cu disperare să coboare din maşină, iar când Harry deschise portiera, o rupse la fugă printre copaci, direct spre casa lui Hagrid, cu coada între picioare. Ieşi şi Harry după câteva minute. Ron păru să-şi recapete simţurile în membre şi îl urmă, cu gâtul încă înţepenit şi cu o expresie năucă. Harry atinse maşina prieteneşte, în semn de mulţumire, înainte ca aceasta să se retragă în pădure şi să dispară.

Harry se întoarse în cabana lui Hagrid să ia Pelerina Invizibilă. Colţ tremura sub o pătură, în coşuleţul său. Când ieşi, Harry îl găsi pe Ron în grădina de dovleci, fiindu-i foarte rău.

— Urmăriţi păianjenii, zise Ron slăbit, ştergându-se cu mâneca la gură. Nu o să-l iert niciodată pe Hagrid pentru asta. Avem noroc că mai trăim.

— Sunt sigur că nu a crezut că Aragog le va face rău prietenilor lui, îi luă apărarea Harry.

— Exact asta e problema lui Hagrid! spuse Ron, lovind peretele cabanei. Întotdeauna crede că monştrii nu sunt

atât de răi pe cât se spune şi uite unde a ajuns! într-o celulă din Azkaban!

Acum tremura, fără să se poată controla.

— De ce să ne trimită acolo? Ce am aflat, vreau să ştiu şi eu?

— Că Hagrid nu a deschis niciodată Camera Secretelor, zise Harry, aruncând pelerina peste Ron şi îi atinse mâna, îndemnându-l să meargă. A fost nevinovat!

Ron pufni nervos. Era evident că a-l creşte pe Aragog într-un dulap nu era cel mai bun exemplu de nevinovăţie.

Apropiindu-se de castel, Harry aranjă pelerina pentru a se asigura că nu li se vedeau picioarele, apoi deschise uşile scârţâitoare din faţă. Traversară cu grijă holul de la intrare şi apoi urcară cu atenţie scara de marmură, ţinându-şi respiraţia când traversară coridoarele, pe care patrulau străjeri vigilenţi. Ajunseră până la urmă cu bine în camera de zi a Cercetaşilor, unde focul arsese până se făcuse cenuşă. Îşi dădură jos pelerina şi urcară scara întortocheată spre dormitorul lor.

Ron se prăbuşi pe pat, fără a se mai obosi să se dezbrace. Lui Harry, pe de altă parte, nu îi era somn. Rămase pe marginea patului său, gândindu-se intens la ce spusese Aragog.

Creatura care zăcea undeva în castel, aşa credea el, părea să fie un fel de monstru, la fel cum era Cap-de-Mort... Chiar şi altor monştri le era frică să-i pronunţe numele. Dar Harry şi Ron nu erau cu nimic mai aproape de a afla cine era monstrul respectiv sau cum îşi transforma

victimele în stane de piatră... Nici chiar Hagrid nu ştiuse niciodată ce se ascundea în Camera Secretelor.

Harry îşi ridică picioarele pe pat şi se lăsă pe perne, uitându-se prin fereastra turnului la luna strălucitoare. Nu ştia ce altceva mai puteau să facă.

Drumurile se înfundau, în toate direcţiile. Cruplud prinsese persoana greşită, moştenitorul lui Viperin scăpase şi nimeni nu putea să-şi dea seama dacă era aceeaşi persoană, sau altcineva, cea care deschisese Camera Secretelor de data aceasta. Nu mai aveau pe cine să întrebe. Harry stătea, încă întorcând pe toate feţele ce spusese Aragog.

I se făcuse somn, când ceea ce părea să fie ultima lor speranţă îi veni brusc în minte şi se ridică dintr-o dată în capul oaselor.

— Ron, şopti el prin întuneric. Ron!

Ron se trezi cu un scheaunat ca al lui Colţ, privi în jur şi îl văzu pe Harry.

— Ron... fetiţa aceea care a murit... Aragog a zis că a fost găsită într-o baie, zise Harry, făcând abstracţie de sforăiturile lui Neville din colţ. Dar dacă ea nu a părăsit niciodată baia? Dacă e încă acolo?

Ron se frecă la ochi, încruntându-se în lumina lunii. Şi apoi înţelese.

— Doar nu crezi... Nu!... Plângăcioasa Myrtle?

Capitolul XVI

CAMERA SECRETELOR

— De atâtea ori am fost în baia aia, zise Ron, enervat, la micul dejun din ziua următoare, şi am fi putut s-o întrebăm, şi acum...

Fusese destul de greu să încerce să caute păianjenii. Dar să scape de profesorii lor destul de mult timp cât să poată să se strecoare într-o toaletă de fete, ba mai mult, într-una care, pe lângă multe altele, era chiar lângă locul unde avusese loc primul atac, era aproape imposibil...

Dar ceva se întâmplă la prima lor oră de „Transfigurări”, care le alungă Camera Secretelor din minte, pentru prima oară în ultimele săptămâni. Timp de zece minute, profesoara McGonagall le vorbi despre examenele care începeau pe întâi iunie, din ziua aceea într-o săptămână

— Examene? urlă Seamus Finnigan. Tot mai dăm examene?

Se auzi o bufnitură puternică în spatele lui Harry, deoarece bagheta lui Neville alunecase şi făcuse să dispară un picior al băncii. Profesoara McGonagall o repară cu o vrajă şi se întoarse, încruntându-se, către Seamus.

— Scopul pentru care ţinem şcoala deschisă în aceste momente este ca voi să puteţi primi o educaţie cât mai

solidă, spuse ea tăios. În consecinţă, examenele vor avea loc ca de obicei şi sunt convinsă că vă veţi da toată silinţa!

Să-şi dea silinţa! Lui Harry nici nu-i trecuse prin minte că vor mai da examene, cu tot stresul de la castel. Se auziră şoapte răzvrătite în toată clasa, ceea ce o făcu pe profesoara McGonagall să se supere şi mai tare.

— Indicaţiile profesorului Dumbledore au fost ca şcoala să funcţioneze cât mai normal posibil, zise ea. Iar asta, nici nu e nevoie să vă spun, înseamnă să aflăm cât aţi învăţat anul acesta!

Harry privi în jos către cei doi iepuri albi pe care trebuia să-i transforme în papuci. Ce învăţase până atunci, în anul acela? Nu găsea nimic folositor, la care să se poată da vreun examen...

Ron arăta de parcă tocmai i s-ar fi spus că trebuia să se ducă să trăiască în Pădurea Interzisă.

— Îţi dai seama cum va fi să dau examenele cu asta? îl întrebă el pe Harry, arătându-i bagheta, care începuse să fluiere cu putere.

*

Cu trei zile înainte de primul examen, profesoara McGonagall făcu un alt anunţ la micul dejun.

— Am veşti bune, zise ea, iar Marea Sală, în loc să tacă, explodă.

— Se întoarce Dumbledore! strigară mai mulţi, foarte bucuroşi.

— L-aţi prins pe moştenitorul lui Viperin! chiţăi o fată de la masa Ochilor-de-Şoim.

— Sunt permise iar meciurile de Vâjthaţ! strigă Baston, entuziasmat.

Când se potoli gălăgia puţin, profesoara McGonagall le spuse:

— Doamna profesoară Lăstar m-a anunţat că mătrăgunele sunt în sfârşit gata de folosit. În această seară, vom putea să-i înviem pe cei care au fost pietrificaţi. Nu este cazul să vă reamintesc că unul dintre ei va putea să ne spună cine sau ce l-a atacat. Sper că acest an îngrozitor se va termina o dată cu prinderea vinovatului!...

Urmă o furtună de urale şi aplauze. Harry privi spre masa Viperinilor şi nu fu surprins să observe că Draco Reacredinţă nu se alăturase bucuriei generale. Ron, pe de altă parte, părea foarte fericit, cum nu mai fusese de mult timp.

— Nu contează că nu am întrebat-o pe Myrtle, atunci! îi spuse el lui Harry. Probabil că Hermione va avea toate răspunsurile când o s-o trezească! Să ştii că o să înnebunească atunci când o să afle că mai sunt trei zile până la examene. Nu a recapitulat nimic... Poate ar fi mai bine să o lăsăm aşa cum este acum până se termină examenele...

Chiar atunci, Ginny Weasley veni şi se aşeză lângă Ron. Părea încordată şi emoţionată, iar Harry observă cum îşi frământa mâinile în poală.

— Ce s-a întâmplat? zise Ron, servindu-se cu încă o porţie de budincă.

Ginny nu spuse nimic, ci privi masa Cercetaşilor cu o privire speriată, care îi amintea lui Harry de cineva, însă nu îşi amintea de cine...

— Hai, zi odată! făcu Ron, uitându-se fix la ea.

Harry şi dădu seama deodată de cine îi amintise Ginny. Se legăna uşor în scaunul ei, în faţă şi în spate, exact ca Dobby când era extrem de aproape de a dezvălui informaţii interzise.

— Trebuie să îţi spun ceva, şopti Ginny, având grijă să nu privească spre Harry.

— Ce este? zise Harry.

Ginny părea să-şi găsească greu cuvintele potrivite.

— Ce-i? întrebă Ron.

Ginny deschise gura, însă din ea nu ieşi nici un sunet. Harry se aplecă şi spuse încet, astfel încât să nu-l audă decât Ginny şi Ron.

— Este ceva despre Camera Secretelor? Ai văzut ceva? Se poartă cineva ciudat?

Ginny oftă, dar chiar atunci apăru Percy Weasley, părând obosit şi secătuit.

— Dacă ai terminat de mâncat, stau eu în locul tău. Ginny. Sunt mort de foame, abia am terminat tura de patrulare...

Ginny sări ca arsă, îi aruncă lui Percy o privire speriată şi plecă grăbită. Percy se aşeză şi luă o cană din mijlocul mesei.

— Percy! zise Ron, supărat. Era pe punctul de a ne spune ceva important!

La jumătatea înghiţiturii de ceai, Percy se înecă.

— Ce fel de lucru important? spuse el, tuşind.

— Tocmai am întrebat-o dacă a văzut ceva ciudat, şi începuse să ne spună...

— A... asta... asta nu are nici o legătură cu Camera Secretelor, zise Percy imediat.

— De unde ştii? zise Ron, ridicându-şi sprâncenele.

— Păi... hm... ca să ştii şi tu... Ginny... hm... m-a văzut acum câteva zile când... ei, nu contează... important e că m-a văzut făcând ceva şi eu... hm... am rugat-o să nu spună nimănui. Sincer să fiu, am crezut că o să se ţină de cuvânt. De fapt e o nimica toată, dar aş prefera să...

Harry nu îl văzuse niciodată pe Percy atât de stânjenit.

— Ce făceai, Percy? spuse Ron, zâmbind. Hai, spune-ne, promitem să nu râdem.

Percy nu îi întoarse zâmbetul.

— Te rog dă-mi o chiflă, Harry, sunt lihnit.

*

Harry ştia că misterul ar fi putut fi dezvăluit a doua zi şi fără ajutorul lor, dar nu era dispus să piardă nici o ocazie de a vorbi cu Myrtle... Şi, spre bucuria lui, aşa se şi întâmplă spre prânz, când Gilderoy Lockhart îi conducea la ora de „Istoria Magiei”.

Lockhart, care îi asigurase de atâtea ori că pericolul a trecut, doar pentru a fi contrazis imediat, era acum absolut convins că nici nu mai merita să-i conducă pe coridoare. Părul nu îi era la fel de pomădat ca de obicei, părea că nu dormise aproape toată noaptea, patrulând la etajul patru.

— Ţine-ţi minte ce vă spun, spuse el, conducându-i după un colţ, primele cuvinte care vor ieşi din gurile acelor bieţi studenţi pietrificaţi vor fi „Hagrid a fost”. Sincer să fiu, mă mir că profesoara McGonagall crede că sunt necesare toate aceste măsuri de precauţie.

— Complet de acord, domnule, zise Harry, făcându-l pe Ron să-şi scape cărţile de uimire.

— Îţi mulţumesc, Harry, zise Lockhart, binevoitor, aşteptând să treacă un şir lung de Astropufi. Vreau să spun că noi profesorii avem şi aşa destule probleme pe cap, în afară de a conduce elevii şi a sta nopţile de pază...

— Exact, zise Ron, care înţelesese ce vroia Harry. De ce nu ne lăsaţi aici, domnule, nu mai avem de traversat decât un singur coridor.

— Ştii ceva, Weasley, cred că aşa vei face, zise Lockhart. Chiar trebuie să mă duc să-mi pregătesc ora următoare...

Şi se îndepărtă de ei.

— Să-şi pregătească ora, bombăni Ron în urma lui. Mai degrabă, s-a dus să-şi pună părul pe bigudiuri!

Îi lăsară pe ceilalţi Cercetaşi să le-o ia înainte, apoi ţâşniră pe un coridor lăturalnic şi fugiră spre baia Plangăcioasei Myrtle. Dar exact când se felicitau unul pe altul pentru strălucitul plan...

— Potter! Weasley! Ce faceţi?

Era profesoara McGonagall, buzele sale părând alcătuite din cele mai subţiri linii.

— Noi... ne..., se bâlbâi Ron, ne duceam să... să o vedem pe...

— Hermione, zise Harry.

Şi Ron şi profesoara McGonagall se uitară la el.

— Nu am văzut-o de secole, doamnă profesoară, continuă Harry, grăbit, făcându-i lui Ron semn cu piciorul, şi ne-am gândit să ne furişăm în aripa spitalului, ştiţi, şi să-i spunem că mătrăgunele au ajuns la maturitate şi să... hm... să nu-şi facă griji.

Profesoara McGonagall încă îi mai fixa cu privirea, iar pentru un moment Harry crezu că o să explodeze, dar când vorbi avea o voce neobişnuit de înţelegătoare.

— Desigur, spuse ea, şi Harry, uimit, văzu o lacrimă strălucind în ochii ei ca două mărgele. Desigur, înţeleg că cel mai greu le-a fost prietenilor celor care au fost împie... Înţeleg. Da, Potter, bineînţeles că puteţi s-o vizitaţi pe domnişoara Granger. Îi voi spune profesorului Binns unde

v-aţi dus. Spuneţi-i lui Madam Pomfrey că aveţi permisiunea mea.

Harry şi Ron plecară, abia îndrăznind să creadă că scăpaseră de pedeapsă. Dând colţul, o auziră pe profesoara McGonagall suflându-şi nasul.

— Asta, zise Ron, a fost cea mai bună poveste pe care ai copt-o vreodată.

Acum nu mai aveau ce să facă, trebuiau să se ducă în aripa spitalului şi să o anunţe pe Madam Pomfrey că aveau permisiunea profesoarei McGonagall să o viziteze pe Hermione.

Madam Pomfrey îi lăsă, însă îi privi foarte neîncrezătoare.

— Nu are nici un sens să vorbeşti cu o persoană pietrificată, spusese ea, şi, când ajunseră lângă Hermione, fură nevoiţi să admită că avea dreptate.

Era clar că Hermione nu avea nici cea mai vagă senzaţie că primise vizitatori şi că era acelaşi lucru dacă i-ar fi spus noptierei să nu-şi facă griji şi că va fi totul bine.

— Totuşi mă întreb dacă a văzut atacatorul? zise Ron, privind trist chipul rigid al Hermionei. Pentru că dacă i-a împietrit de la spate, nu va şti nimeni niciodată...

Dar Harry nu se uita la chipul fetei. Era mult mai preocupat de mâna ei dreaptă. Stătea încleştată deasupra păturii, şi apropiindu-se văzu că avea o hârtiuţă strânsă în pumn.

Asigurându-se că Madam Pomfrey nu era prin preajmă, îi arătă şi lui Ron.

— Încearcă s-o scoţi, şopti Ron, mutându-şi scaunul în aşa fel încât Madam Pomfrey să nu-l poată vedea pe Harry.

Nu era o sarcină deloc uşoară. Hârtiuţa era atât de încleştată în mâna fetei, încât Harry era aproape convins că o va rupe. În timp ce Ron stătea de pază, trase, răsuci şi, până la urmă, după câteva minute încordate, hârtiuţa fu eliberată din strânsoare.

Era o pagină ruptă dintr-o carte veche din bibliotecă. Harry o despături entuziasmat şi Ron se aplecă pentru a o putea citi şi el.

Dintre numeroasele creaturi şi monştri fioroşi care rătăcesc pe tărâmul nostru, nu există nici una mai interesantă sau mai periculoasă decât baziliscul, cunoscut şi ca Regele Şerpilor. Acest şarpe, care poate atinge dimensiuni gigantice şi poate trăi sute de ani, este născut dintr-un ou de găină, clocit de o broască. Metodele sale de a ucide sunt uimitoare, căci în afară de colţii lui, veninoşi şi mortali, baziliscul te poate ucide şi cu privirea, iar toţi cei care sunt atinşi de raza ochiului său vor suferi o moarte subită. Păianjenii se tem de bazilisc, acesta fiind duşmanul lor de moarte, iar baziliscul se teme doar de cântatul cocoşului, care îi este fatal.

Iar sub aceasta, fusese scris un singur cuvânt — Harry recunoscu scrisul Hermionei — Ţevi.

Era ca şi când cineva ar fi aprins o lumină în capul lui.

— Ron, şopti el, ăsta este răspunsul! Monstrul din Camera Secretelor este un bazilisc, un şarpe enorm! De

aceea auzeam vocea aceea peste tot, numai eu şi nimeni altcineva... Din cauză că eu înţeleg limba reptomită...

Harry privi spre paturile din jurul său.

— Baziliscul omoară oamenii doar uitându-se la ei, dar nimeni nu a murit, pentru că nimeni nu l-a privit în ochi. Colin l-a văzut prin aparatul de fotografiat. Baziliscul i-a ars filmul din aparat, dar Colin a fost doar transformat în stană de piatră. Justin... probabil că Justin a văzut baziliscul prin Nick Aproape-Făr-de-Cap! Nick a fost lovit în plin, dar nu a putut să moară, fiindcă era deja mort, iar... iar Hermione şi fata aceea Ochi-de-Şoim au fost găsite cu o oglindă lângă ele. Hermione probabil că tocmai îşi dăduse seama că monstrul era un bazilisc. Pot să pun pariu pe orice că Hermione i-a zis fetei de lângă ea să se uite amândouă după colţ, privind printr-o oglindă! Iar fata aceea a ridicat oglinda... şi...

Ron rămase cu gura căscată.

— Şi Doamna Norris? şopti el, emoţionat.

Harry se gândi mult, imaginându-şi scena din teribila noapte de Halloween.

— Apa... spuse el încet, inundaţia din baia Plângăcioasei Myrtle... Pariez că Doamna Norris a văzut reflexia monstrului în balta din faţa uşii...

Cercetă pagina mai amănunţit, foarte emoţionat. Cu cât se uita mai bine la ea, cu atât totul căpăta şi mai mult sens.

— „Cântatul cocoşului îi este fatal!” citi el cu voce tare. Cocoşii lui Hagrid au fost omorâţi! Moştenitorul lui

Viperin nu a vrut să mai rămână vreun cocoş în jurul castelului, o dată ce a fost deschisă Camera Secretelor! „Păianjenii se tem de el!” Totul se potriveşte!

— Dar cum s-a deplasat baziliscul prin castel? mai întrebă Ron. Un şarpe mare şi hidos... Cineva trebuie să-l fi văzut...

Harry, pe de altă parte, îi arătă cuvântul pe care îl scrisese Hermione în josul paginii.

— Ţevi, zise el. Ţevi... Ron, a folosit instalaţiile de apă! Eu am auzit vocea aceea venind din pereţi...

Ron îl apucă deodată pe Harry de mână.

— Intrarea în Camera Secretelor! zise el, răguşit. Dacă este o toaletă... dacă este...

— ... baia Plângăcioasei Myrtle! completă Harry. Rămaseră acolo, extrem de emoţionaţi, nevenindu-le parcă să creadă.

— Asta înseamnă că, zise Harry, nu sunt doar eu singurul reptomit din şcoală... Este şi moştenitorul lui Viperin! Aşa controlează baziliscul!

— Ce facem? zise Ron, ai cărui ochi aveau o lucire stranie. Mergem chiar acum la McGonagall?

— Hai să mergem la cancelarie, zise Harry, ridicându-se. O să fie acolo în zece minute, mai e puţin până la pauză...

Coborâră scările în fugă. Nedorind să fie găsiţi pe coridor, se duseră direct în cancelaria pustie, în acel moment. Era mare, cu pereţii panelaţi, plină de scaune din

lemn negru. Harry şi Ron se plimbară în jurul ei, prea emoţionaţi ca să stea jos.

Dar clopoţelul care anunţa pauza nu sună…

În schimb, se auzi vocea profesoarei McGonagall, răsunând pe coridoare, amplificată prin magie:

— Toţi elevii să meargă în camerele lor imediat! Toţi profesorii să se întoarcă în cancelarie. Cât mai repede, vă rog!

Harry se întoarse spre Ron.

— Un alt atac? Tocmai acum?

— Ce facem? zise Ron, îngrozit. Ne întoarcem în camera noastră?

— Nu, hotărî Harry, privind în jur.

În stânga lui, se afla un fel de garderobă urâtă, în care erau îngrămădite pelerinele profesorilor.

— Aici! Să auzim despre ce este vorba… Apoi le putem spune ce-am aflat…

Se ascunseră acolo, ascultând sunetul paşilor sutelor de oameni, elevi şi profesori, care tropăiau pe deasupra, apoi uşa cancelariei se dădu de perete. Printre cutele pelerinelor, văzură profesorii intrând în cancelarie. Unii dintre ei erau nelămuriţi, alţii erau de-a dreptul speriaţi. Apoi sosi şi profesoara McGonagall.

— S-a întâmplat, se adresă ea cancelariei, peste care domnea tăcerea. Un elev a fost capturat de monstru! Chiar în Camera Secretelor!

Profesorul Flitwick scoase un icnet. Profesoara Lăstar îşi duse mâinile la gură. Plesneală se sprijini cu putere de spătarul unui scaun şi spuse:

— Cum de eşti aşa de sigură?

— Moştenitorul lui Viperin, continuă profesoara McGonagall, foarte palidă, a lăsat un alt mesaj. Chiar sub primul. „Scheletul ei va zăcea în Camera Secretelor pentru totdeauna!”

Profesorul Flitwick izbucni în lacrimi.

— Cine este? întrebă Madam Hooch, care se prăvălise într-un scaun, cu genunchii tremurând. Care elevă?

— Ginny Weasley, spuse profesoara McGonagall.

Harry simţi cum Ron se scurge încet pe podeaua garderobei, la picioarele lui.

— Va trebui să trimitem toţi elevii acasă mâine, zise profesoara McGonagall. Acesta este sfârşitul Şcolii Hogwarts.

Dumbledore a spus mereu...

Uşa cancelariei se deschise iar la perete. Pentru un moment, Harry fu convins că era Dumbledore. Dar era Lockhart, care radia de fericire.

— Îmi pare atât de rău... am aţipit... Ce-am pierdut!... Nu păru să observe că ceilalţi profesori îl priveau cumva cu ură şi dispreţ. Plesneală făcu un pas înainte.

— Iată omul nostru, zise el. Omul potrivit! O fată a fost răpită de monstru, Lockhart. Dusă chiar în Camera Secretelor. Momentul tău de glorie a sosit!

Lockhart se albi şi mai tare la faţă.

— Exact, Gilderoy, ciripi profesoara Lăstar. Nu spuneai tu chiar aseară că ai ştiut tot timpul unde este intrarea în Camera Secretelor?

— Eu... păi... eu..., se bâlbâi Lockhart.

— Da, nu mi-ai zis tu că ştii sigur ce e în ea? întări şi profesorul Flitwick.

— Da? Nu-mi amintesc...

— Ţin minte perfect că ai spus că îţi pare rău că n-ai zărit monstrul înainte de a fi arestat Hagrid, zise şi Plesneală. N-ai zis tu că totul a fost făcut de mântuială şi că mai bine îţi dădeau ţie mână liberă de la început?

Lockhart privi chipurile de neclintit ale colegilor săi.

— Eu... eu... niciodată nu... Poate că m-aţi înţeles greşit...

— Atunci te lăsăm pe tine să rezolvi problema, Gilderoy, zise profesoara McGonagall. În seara aceasta e cel mai potrivit moment. Vom avea grijă să nu-ţi stea nimeni în cale. Vei putea să prinzi monstrul de unul singur. Vei avea în sfârşit mână liberă!

Lockhart privi disperat în jurul său, dar nimeni nu îl ajută. Nu mai părea chipeş deloc. Buza începuse să-i tremure, iar în lipsa zâmbetului cu toţi dinţii, pe care îl avea de obicei, semăna cu o mârţoagă bătrână şi obosită.

— F-Foarte bine, zise el. Mă-Mă duc în biroul meu să mă-mă pregătesc...

Ieşi din cameră.

— În regulă, făcu profesoara McGonagall, cu nările fremătând, am scăpat de ăsta! Capii Caselor ar trebui să le spună elevilor ce s-a întâmplat şi că mâine, la prima oră, Expresul de Hogwarts îi va duce acasă. Vă rog să vă asiguraţi că nu sunt elevi în afara camerelor lor!

Profesorii se ridicară, şi plecară unul câte unul.

*

Era probabil cea mai groaznică zi din viaţa lui Harry. El, Ron, Fred şi George stăteau împreună într-un colţ al camerei de zi a Cercetaşilor, nici unul dintre ei nefiind în stare să scoată vreun cuvânt. Percy nu era acolo. Se dusese să trimită o bufniţă doamnei şi domnului Weasley, apoi se închisese în camera lui.

Nici o după-amiază nu a durat mai mult decât aceea, nicicând nu mai fusese Turnul Cercetaşilor atât de aglomerat şi totuşi atât de tăcut. Aproape de apusul soarelui, Fred şi George se duseră în camera lor, nemaiputând să stea acolo.

— Ginny ştia ceva, Harry, zise Ron, vorbind pentru prima dată de când intraseră în garderoba din cancelarie. De-asta a fost capturată! Nu era vorba de nici o tâmpenie

pe care o făcuse Percy. Aflase ceva despre Camera Secretelor. Probabil că de asta a fost...

Ron se opri şi-şi frecă ochii.

— Avea sânge-pur... Aşa că, doar ăsta poate fi motivul...

Harry văzu soarele scufundându-se, roşu ca sângele, la linia orizontului. Se simţea mai rău ca niciodată. Doar dacă ar fi putut să facă ceva... Orice!...

— Harry, zise Ron, crezi că există vreo şansă ca ea să nu fi... ştii tu...

Harry nu ştiu ce să-i răspundă. Nu vedea cum ar mai fi fost Ginny în viaţă...

— Ştii ce? făcu Ron, cred că ar trebui să mergem la Lockhart, să-i spunem ce ştim. O să încerce să intre în Cameră. Să-i spunem unde credem că este intrarea şi că este un bazilisc înăuntru.

Pentru că nu ştia ce altceva puteau să facă şi pentru că simţea nevoia să facă ceva, Harry fu de acord. Cercetaşii din jurul lor erau atât de mâhniţi şi le părea atât de rău pentru fraţii Weasley, încât nimeni nu încercă să-i oprească atunci când se ridicară şi traversară camera, plecând prin gaura din portret.

Se lăsa întunericul, pe când se îndreptau spre biroul lui Lockhart. Părea că înăuntru avea loc o activitate intensă. Auzeau râcâituri, bufnituri şi paşi grăbiţi.

Harry bătu la uşă şi înăuntru se făcu subit linişte. Apoi uşa se întredeschise abia vizibil şi văzură un ochi al lui Lockhart, privindu-i prin crăpătură.

— Ah... domnule Potter... domnule Weasley..., spuse el, deschizând uşa şi mai mult, sunt cam ocupat. V-aş ruga să spuneţi repede...

— Domnule profesor, avem nişte informaţii pentru dumneavoastră, zise Harry. Cred că vă vor fi de ajutor.

— Hm... păi... nu este cel mai bun moment..., zise el şi acea parte a feţei lui care se vedea prin deschizătură era extrem de jenată. Adică... bine, fie...

Deschise uşa şi băieţii intrară.

Biroul său era aproape gol. Două cufere mari zăceau pe jos. Veşmintele, verde-smarald, lila, albastru-nocturn, fuseseră împachetate în grabă în unul dintre ele. În celălalt, fuseseră aruncate la întâmplare cărţi. Pozele care umpluseră pereţii până atunci erau acum aglomerate în cutii, pe birou.

— Plecaţi undeva? zise Harry.

— Hm... păi... da, bălmăji Lockhart, dezlipind de pe uşă un poster cu el în mărime naturală, şi spuse, începând să-l ruleze:

— Am fost chemat de urgenţă... nu am putut evita... trebuie să plec...

— Şi cum rămâne cu sora mea? zise Ron, arţăgos.

— Păi, în privinţa asta... tare păcat..., zise Lockhart, evitând să-i privească în ochi.

Se duse şi deschise un sertar şi începu să-i golească conţinutul într-o pungă.

— Nimeni nu regretă mai mult ca mine...

— Sunteţi profesorul de tehnici de „Apărare contra Magiei Negre”! strigă Harry. Nu puteţi să plecaţi! Nu acum, când se întâmplă atâtea lucruri groaznice...

— Păi, cum să vă spun... când am acceptat postul..., bombăni Lockhart, stivuindu-şi şosetele peste haine, din descrierea postului... nu m-am aşteptat...

— Adică vreţi să spuneţi că fugiţi? făcu Harry, nevenindu-i să creadă. După toate lucrurile pe care le-aţi făcut în cărţile dumneavoastră?

— Cărţile pot fi înşelătoare uneori, zise Lockhart abia şoptit.

— Dar dumneavoastră le-aţi scris! strigă Harry.

— Dragul meu, zise Lockhart, stând drept şi încruntându-se către Harry. Gândeşte-te şi tu, cărţile mele nu s-ar fi vândut nici pe jumătate la fel de bine, dacă oamenii n-ar fi crezut că eu am făcut toate acele lucruri. Nimeni nu vrea să citească despre un vrăjitor urât din Armenia, chiar dacă a alungat vârcolacii dintr-un sat. Ar arăta groaznic pe copertă! Fără nici cel mai mic simţ estetic... Iar vrăjitoarea care a gonit strigoiul Bandon avea buză de iepure. Adică, hai să fim serioşi...

— Adică, doar v-aţi asumat faptele altor vrăjitori? întrebă Harry, nevenindu-i a crede.

— Harry, Harry, zise Lockhart, dând din cap nerăbdător, nu este deloc atât de simplu... A fost multă muncă. A trebuit să dau de oamenii ăştia, să-i întreb cum au reuşit să facă ce au făcut, apoi să arunc o Vrajă a Uitării asupra lor, ca să nu-şi mai aducă aminte că ei au fost cei care le-au făcut... Dacă mă mândresc cu un lucru, sunt farmecele astea legate de memorie. Nu, a fost muncă grea, Harry. Nu sunt numai autografe şi poze publicitare, să ştii. Tu vrei celebritate, trebuie să fii pregătit pentru o muncă istovitoare.

Trânti capacele cuferelor şi le închise.

— Să vedem, zise el. Cred că am luat tot. Da. A mai rămas un singur lucru.

Îşi scoase bagheta şi se întoarse spre ei.

— Îmi pare tare rău, băieţi, dar voi fi nevoit să arunc o Vrajă a Uitării şi asupra voastră. Doar no să vă las să-mi trâmbiţaţi secretele peste tot... N-aş mai vinde niciodată vreo altă carte...

Harry îşi scoase la rândul lui bagheta exact la timp. Lockhart abia apucase să şi-o ridice pe a lui, când Harry strigă: „Expelliarmus!”

Lockhart fu aruncat pe spate, căzând peste cufărul său. Bagheta lui sări în aer, Ron o prinse şi o aruncă pe fereastra deschisă.

— Nu ar fi trebuit să-l lăsaţi pe profesorul Plesneală să ne înveţe asta, zise Harry, mânios, dând la o parte cufărul lui Lockhart.

Lockhart se uită în sus la el, mieros din nou. Harry încă mai avea bagheta îndreptată spre el.

— Ce vrei să fac? zise Lockhart, supus. Nu ştiu unde este Camera Secretelor. Nu pot să fac nimic...

— Ai noroc, zise Harry, forţându-l pe Lockhart să se ridice, cu bagheta aţintită spre el. Noi credem că ştim unde este. Şi ce este în ea. Să mergem!

Îl scoaseră pe Lockhart din birou şi îl duseră la cele mai apropiate scări, apoi de-a lungul coridorului întunecat unde strălucea scrisul de pe perete, până la uşa băii Plângăcioasei Myrtle.

Apoi îl puse pe Lockhart să intre primul. Harry era mulţumit să-l vadă tremurând.

Plângăcioasa Myrtle stătea pe bazinul toaletei din fund.

— A, tu eşti, zise ea, când îl văzu pe Harry. Acum, ce mai vrei să ştii?

— Am venit să te întreb cum ai murit, zise Harry. Înfăţişarea lui Myrtle se schimbă întru totul. Arăta de parcă nu o mai întrebase nimeni niciodată ceva atât de măgulitor.

— Aaaah, a fost groaznic, spuse ea cu mult suflet. S-a întâmplat chiar aici. Am murit chiar în această toaletă. Îmi amintesc atât de bine. Mă ascunsesem pentru că Olive Hornby mă tachina din cauza ochelarilor mei. Uşa era blocată şi eu plângeam. Apoi am auzit pe cineva intrând. Rostea vorbe ciudate, într-o altă limbă, din câte mi-am dat seama. Oricum, ce m-a mirat a fost că am auzit vocea unui

băiat. Aşa că am deschis uşa, să-i spun să plece şi să se ducă la toaleta băieţilor, când..., zise Myrtle şi înghiţi în sec, plină de importanţă, cu faţa strălucitoare..., am murit!

— Cum? zise Harry.

— Habar n-am, zise Myrtle, abia auzit. Nu îmi amintesc decât că am văzut doi ochi mari, galbeni. Ceva mi s-a revărsat în tot corpul şi apoi m-am trezit plutind..., mai spuse ea, privindu-l visătoare pe Harry. Apoi m-am întors. Ştii, eram hotărâtă să o bântui pe Olive Hornby. Vai, cât de rău îi părea că a râs de ochelarii mei.

— Unde anume ai văzut ochii aceia? o întrebă Harry.

— Undeva, pe acolo..., zise Myrtle, arătând vag înspre chiuveta din faţa toaletei ei.

Harry şi Ron se duseră repede acolo. Lockhart stătea mult în spate, pe chipul său fiind întipărită o expresie de teroare profundă.

Arăta ca o chiuvetă obişnuită. Examinară fiecare centimetru pătrat, pe afară şi pe dinăuntru, inclusiv ţevile de sub ea. Apoi Harry văzu: pe unul dintre robinetele de cupru era încrustat un şarpe micuţ.

— Robinetul ăla n-a mers niciodată, zise Myrtle vioaie, în timp ce el încerca să-l rotească.

— Harry, zise Ron, spune ceva. Ceva în limba reptomită... Dar cum? Singurele momente când a putut să vorbească reptomită au fost când s-a aflat faţă-n faţă cu un şarpe adevărat. Privi intens micuţa zgârietură, încercând să-şi imagineze că era un şarpe adevărat.

— Deschide! zise el.

Privi spre Ron, care clătină din cap.

— Nu-i asta... înţeleg şi eu, zise el.

Harry privi iar şarpele, încercând să se convingă pe el însuşi că era adevărat. Îşi mişcă puţin capul în lumina lumânării, iar şarpele păru să se mişte şi el.

— Deschide! zise iar Harry.

Doar că nu auzi cuvinte, ci un şuierat ciudat, şi instantaneu robinetul începu să se răsucească, din el izvorând o lumină albă, strălucitoare. În următoarea secundă, chiuveta începu să se mişte. De fapt, dispăru cu totul, rămânând expusă o ţeava mare, suficient de groasă, pentru ca să se poată strecura un om prin ea.

Harry îl auzi pe Ron scoţând un strigăt de uimire şi îşi ridică iar privirea. Acum ştia ce avea de făcut.

— Eu intru, zise el.

Nu putea să nu se ducă, acum când descoperiseră intrarea în Camera Secretelor. Poate exista o şansă oricât de mică, imposibilă, ireală, ca Ginny să mai fie în viaţă.

— Şi eu, zise Ron.

Urmă o pauză.

— Ei, se pare că nu prea aveţi nevoie de mine, zise Lockhart, cu o urmă din vechiul lui zâmbet ştrengăresc. Eu...

Puse mâna pe clanţă, dar şi Ron şi Harry îşi îndreptară baghetele spre el.

— O să intri tu primul, se răsti Ron.

Palid şi fără baghetă, Lockhart se apropie de deschizătură.

— Băieţi, zise el cu o voce tremurândă, băieţi, la ce bun?

Harry îl atinse pe spate cu bagheta. Lockhart îşi strecură picioarele în ţeavă.

— Chiar nu cred că..., începu să spună, dar Ron îl împinse şi Lockhart dispăru prin ţeavă. Harry îl urmă repede. Se lăsă încet în ţeavă şi apoi îşi dădu drumul.

Era ca şi când ar fi alunecat pe un tobogan nesfârşit, întunecat şi slinos. Vedea mai multe ţevi, în toate direcţiile, dar nici una la fel de mare ca a lor, care se învârtea şi se încolăcea, înclinându-se abrupt în faţă, şi ştia că ducea din ce în ce mai mult sub castel, chiar mai jos decât pivniţa în care preda Plesneală. În urma sa, îl auzea pe Ron, lovindu-se uşor la fiecare curbă.

Apoi, tocmai când începuse să-şi facă griji despre ce se va întâmpla când vor atinge pământul, ţeava se opri la nivelul pământului şi el ţâşni afară, aterizând pe podeaua umedă a unui tunel de piatră, destul de mare pentru a sta în picioare. Lockhart se ridică în picioare, puţin mai departe de el, acoperit de mizerie şi alb ca un strigoi. Harry se dădu la o parte, în timp ce Ron veni şi el şuierând pe ţeavă.

— Probabil că suntem la kilometri adâncime sub castel, zise Harry, vocea răsunându-i în tunelul întunecat.

— Presupun că sub lac, zise Ron, încercând să zărească ceva pe pereţii întunecaţi, slinoşi.

Toţi trei se întoarseră şi încercară să pătrundă cu privirile întunericul din faţa lor.

— Lumos! îi şopti Harry baghetei sale şi luminiţa se aprinse iarăşi. Haideţi, le zise el lui Ron şi lui Lockhart şi porniră, paşii lor pleoscăind pe podeaua udă.

Tunelul era atât de întunecat, încât nu puteau vedea decât la mică distanţă în faţă. Umbrele de pe pereţii uzi păreau monstruoase la lumina baghetei.

— Ţineţi minte, zise Harry încet, în timp ce înaintau precauţi, la orice semn de mişcare, închideţi imediat ochii...

Dar tunelul era tăcut ca un mormânt, iar primul zgomot neaşteptat pe care îl auziră a fost un ZBANG puternic când Ron călcă pe un craniu de şobolan. Harry îşi coborî bagheta pentru a vedea ce era pe jos şi văzu că tot tunelul era presărat cu oase de animale mici. Străduindu-se din toate puterile să nu-şi imagineze cum ar putea arăta Ginny dacă ar da de ea, Harry merse mai departe, pe o ramificaţie întunecată a tunelului.

— Harry, e ceva aici..., şopti Ron, răguşit, apucându-l pe Harry de umăr.

Rămaseră nemişcaţi, privind cu atenţie. Harry zări conturul cuiva enorm şi încovoiat, care zăcea de-a curmezişul tunelului.

— Poate că doarme, şopti el, uitându-se la ceilalţi doi peste umăr.

Lockhart avea mâinile la ochi. Harry se întoarse să se uite iar la lucrul acela. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, aproape că îl durea.

Foarte încet, cu ochii strânşi cât de tare putea şi totuşi să poată vedea, Harry se duse înainte, cu bagheta ridicată.

Lumina dezvălui o piele enormă de şarpe, de un verde-intens, care zăcea încolăcită şi goală de-a curmezişul tunelului. Creatura care năpârlise trebuia să fi avut cel puţin şase metri lungime.

— Măi, să fie..., zise Ron abia şoptit.

Deodată, se auzi o mişcare în spatele lor. Genunchii lui Gilderoy Lockhart cedaseră.

— Ridică-te, îi zise Ron, tăios, aţintind bagheta către Lockhart.

Lockhart se ridică, apoi sări pe Ron, trântindu-l la pământ.

Harry se repezi în ajutorul lui Ron, dar era prea târziu! Lockhart se ridica, gâfâind, cu bagheta lui Ron în mână. Îi apăruse iarăşi pe faţă zâmbetul îngâmfat.

— Aventura se sfârşeşte aici, băieţi! zise el. Voi lua o bucată de piele cu mine, s-o duc la şcoală, le voi spune că a fost prea târziu pentru a salva fata, şi că voi doi — oh, ce tragedie — v-aţi pierdut minţile când aţi văzut corpul ei dezmembrat. Pregătiţi-vă să vă luaţi la revedere de la amintirile voastre!

Ridică deasupra capului bagheta lipită cu Magicscotch şi strigă „Obliviate!”

Bagheta explodă cu puterea unei mici bombe. Harry îşi acoperi capul cu mâinile şi o luă la fugă, alunecând pe pielea de şarpe încolăcită, dar reuşi să se ferească de bucăţile masive care se prăbuşeau din tavanul tunelului. O clipă mai târziu, se trezi singur, în faţa unui un zid solid, din bucăţi de piatră.

— Ron! strigă el. Ai păţit ceva? Ron!

— Sunt aici! se auzi vocea sfârşită a lui Ron, din spatele zidului de pietre. N-am păţit nimic, dar tembelul ăsta a fost lovit de baghetă.

Se auzi o pocnitură puternică şi răsună un „AU”. Probabil că Ron îi trăsese una lui Lockhart în fluierul piciorului.

— Ce facem acum? se auzi vocea disperată a lui Ron. Nu putem să trecem dincolo, o să dureze secole…

Harry privi tavanul tunelului. Pe el apăruseră puzderie de crăpături. Nu mai încercase niciodată să dea la o parte prin magie ceva atât de mare şi compact ca aceste pietre… Acum părea să fie momentul potrivit pentru noi experienţe… Dar dacă se surpa tunelul?

Se auzi o altă pocnitură şi un alt „AU” din spatele pietrelor. Pierdeau minute preţioase. Ginny era deja de multe ore în Camera Secretelor. Harry ştia că nu avea de făcut decât un singur lucru.

— Aşteaptă-mă aici, îi strigă el lui Ron. Stai cu Lockhart. Eu mă duc mai departe. Dacă nu mă întorc într-o oră...

Urmă o pauză apăsătoare.

— O să încerc să mut nişte pietre, zise Ron, care se străduia să-şi facă vocea să nu tremure. Ca să... ca să poţi să treci prin el când te întorci. Şi, Harry...

— Ne vedem în curând, zise Harry, încercând să pună o doză de optimism în vocea lui şovăitoare.

Si porni singur, lăsând în urmă enorma piele de şarpe.

In curând, zgomotul făcut de Ron care încerca să mute pietrele din loc se pierdu. Tunelul coti iar şi iar. Dorea ca tunelul să se termine şi totuşi îi era groază peste ce va da când urma să se întâmple acel lucru. Şi atunci, într-un sfârşit, apărând după o nouă cotitură, Harry văzu un zid în faţă, pe care erau sculptaţi doi şerpi încolăciţi, cu ochii împodobiţi cu smaralde strălucitoare.

Harry se apropie. Îşi simţi gâtul uscat complet. Nu mai fu nevoie să se prefacă de data aceasta, pentru că şerpii aceia de piatră păreau adevăraţi, cu ochii extrem de vii.

Intui imediat ce avea de făcut. Îşi drese glasul, iar ochii de smarald părură să clipească.

— Deschide! zise Harry, sâsâind încet.

Şerpii se despărţiră unul de altul, în timp ce se deschidea peretele. Ce-i doi şerpi dispărură din vedere, iar Harry, tremurând din cap până-n picioare, păşi înăuntru.

Capitolul XVII

MOŞTENITORUL LUI VIPERIN

Stătea în fundul unei camere foarte lungi, slab luminată. Coloane împletite de piatră, pe care erau sculptaţi numeroşi şerpi, se ridicau până în tavanul pierdut în întuneric, sprijinindu-l şi aruncând umbre lungi şi negre prin întunecimea verzuie şi mohorâtă care umplea locul.

Cu inima bătându-i cu putere, Harry se opri să asculte tăcerea rece. Oare baziliscul era ascuns în vreun colţ întunecos, în spatele vreunui stâlp? Şi unde era Ginny?

Îşi scoase bagheta şi înainta printre coloanele aşezate în serpentine. Pereţii întunecaţi trimiteau înapoi ecoul puternic al paşilor lui. Îşi ţinea ochii foarte puţin întredeschişi, gata să-i închidă la cel mai slab semn de mişcare. Ochii şerpilor de piatră păreau să-l urmărească pretutindeni. De mai multe ori, stomacul i se făcu ghem, părându-i-se că vreunul dintre şerpi se mişcase.

Apoi, ajungând la ultima pereche de stâlpi, îi apăru în faţă o statuie înaltă cât Camera Secretelor, lipită de peretele din spate.

Harry trebui să-şi forţeze gâtul pentru a privi în sus către chipul enorm de deasupra lui. Era o statuie veche şi semăna cu o maimuţă, cu o barbă lungă şi subţire, care ajungea până aproape de poalele veşmintelor sale lungi de

piatră, de unde se iveau două picioare enorme, din piatră cenuşie, pe podeaua netedă a camerei. Iar între picioarele statuii, cu faţa în jos, zăcea, o siluetă îmbrăcată în negru, cu părul roşu ca focul.

— Ginny! şopti Harry, fugind către ea şi îngenunchind. Ginny! Să nu fi murit! Te rog, să nu fi murit!

Îşi puse bagheta alături, o apucă pe Ginny de umeri şi o întoarse cu faţa spre el. Faţa îi era albă ca marmura şi la fel de rece, ochii îi erau închişi, deci nu era pietrificată. Atunci era...

— Ginny, te rog, trezeşte-te, şopti Harry, disperat, scuturând-o de umeri.

Capul lui Ginny atârna inert, balansându-se când pe o parte, când pe alta.

— Nu o să se trezească, zise o voce domoală.

Harry tresări şi se întoarse pe genunchi.

Un băiat brunet, înalt, se sprijinea de cel mai apropiat stâlp, privindu-l. O parte abia i se vedea, de parcă Harry l-ar fi privit printr-o fereastră aburită. Dar nu putea să-l confunde.

— Tom... Tomas Cruplud?

Cruplud dădu din cap, fără să-şi ia ochii de pe chipul lui Harry.

— Cum adică nu o să se trezească? spuse Harry disperat. Doar nu e... nu e...

— Nu, e încă în viaţă, zise Cruplud. Însă nu mai are mult...

Harry îl privi fix. Tomas Cruplud învăţase la Hogwarts acum cincizeci de ani şi totuşi stătea acolo, împrăştiind în jur o lumină ciudată, ca o ceaţă strălucitoare, arătând cu nici o zi peste şaisprezece ani.

— Eşti o stafie? spuse Harry, nelămurit.

— O amintire, zise Cruplud, cu aceeaşi voce calmă. Păstrat într-un jurnal timp de cincizeci de ani.

Arătă spre podea, lângă picioarele enorme ale statuii. Acolo, zăcea deschis micul jurnal negru, pe care Harry îl găsise în toaleta Plangacioasei Myrtle. O clipă, Harry se întrebă cum de ajunsese acolo..., dar avea alte lucruri mai importante de făcut, în acel moment.

— Trebuie să mă ajuţi, Tom, zise Harry, ridicându-i iar capul lui Ginny. Trebuie să plecăm de aici. Este un bazilisc pe-aici... Nu ştiu unde, dar ar putea apărea în orice moment.

Te rog, ajută-mă...

Cruplud nu se mişcă. Transpirând din greu, Harry reuşi să o ridice pe jumătate pe Ginny de pe podea şi se aplecă să-şi ia bagheta.

Dar bagheta dispăruse.

— Mi-ai văzut tu...

Ridică privirea. Cruplud continua să îl privească, învârtind bagheta lui Harry între degetele-i lungi.

— Mersi, zise Harry, întinzând mâna şi aşteptând să i-o dea. Un zâmbet apăru la colţurile gurii lui Cruplud. Continuă să se uite fix la Harry, învârtind în joacă bagheta.

— Ascultă, zise Harry grăbit, cu genunchii chirciţi sub greutatea lui Ginny, trebuie să plecăm! Dacă vine baziliscul...

— N-o să vină până nu-l cheamă cineva, zise Cruplud cu acelaşi calm.

Harry o puse iar pe Ginny pe podea, nemaiputând să o ţină.

— Ce vrei să spui? zise el. Fii atent, dă-mi bagheta, s-ar putea să am nevoie de ea.

Zâmbetul lui Cruplud deveni şi mai larg.

— N-o să ai nevoie de ea, zise el. Harry îl privi.

— Cum adică, n-o să am...

— Am aşteptat asta mult timp, Harry Potter, zise Cruplud. Prilejul să te văd, să vorbesc cu tine...

— Uite ce e, zise Harry, pierzându-şi răbdarea, nu cred că înţelegi. Suntem în Camera Secretelor. Putem să vorbim şi mai târziu.

— O să vorbim acum, zise Cruplud, încă zâmbindu-i şi punând bagheta lui Harry în buzunar.

Harry îl privi cu atenţie. Se întâmpla ceva foarte ciudat acolo.

— Cum a ajuns Ginny aşa? întrebă el, încetişor.

— Da, este o întrebare interesantă, zise Cruplud, mulţumit. Este o poveste destul de lungă. Presupun că Ginny Weasley este aşa pentru că şi-a deschis inima şi şi-a împărtăşit toate secretele unui necunoscut invizibil.

— Despre ce vorbeşti? zise Harry.

— Despre jurnal, zise Cruplud. Jurnalul meu. Micuţa Ginny a scris în el de luni de zile, spunându-mi grijile şi necazurile ei: cum o tachinează fraţii ei, cum a venit la şcoală cu veşminte şi cărţi de mâna a doua, cum... ochii lui Cruplud sclipiră răutăcios... cum nu crede că celebrului, bunului, marelui Harry Potter i-ar putea plăcea vreodată de ea...

Tot timpul cât vorbi, ochii lui Cruplud nu se dezlipiră de pe chipul lui Harry. Aveau o privire aproape înfometată.

— Ce plictisitor, să fii nevoit să asculţi problemele stupide, lipsite de importanţă, ale unei fete de unsprezece ani, continuă el. Dar am avut răbdare, i-am răspuns, am fost înţelegător, am fost bun. Ginny pur şi simplu mă iubea. „Nimeni nu m-a înţeles niciodată ca tine, Tom... sunt atât de bucuroasă că am acest jurnal, în care mă pot destăinui... este ca şi când aş avea un prieten pe care îl pot ţine în buzunar... “

Râsul lui Cruplud era acum rece şi strident, complet nelalocul lui. Lui Harry i se făcu părul măciucă.

— Şi crede-mă, Harry, am reuşit întotdeauna să-i farmec pe cei de care aveam nevoie. Aşa am făcut-o pe Ginny să-şi descarce sufletul în faţa mea şi tocmai de sufletul ei aveam eu nevoie. Am devenit din ce în ce mai puternic, hrănindu-mă cu temerile ei, cu cele mai ascunse

secrete ale ei. Am ajuns mult mai puternic decât micuţa domnişoară Weasley, destul ca să o alimentez şi pe ea cu câteva dintre secretele mele, să torn puţin din sufletul meu în ea...

— Ce vrei să spui? zise Harry, a cărui gură se uscase de tot.

— Încă nu bănuieşti, Harry Potter? zise Cruplud, încet. Ginny Weasley a deschis Camera Secretelor. A strangulat cocoşii şcolii şi a scrijelit mesajele ameninţătoare de pe pereţi. A asmuţit Şarpele lui Viperin asupra a patru progenituri cu „sânge-mâl” şi asupra pisicii acelui Non...

— Nu, şopti Harry.

— Ba da, zise Cruplud, calm. Bineînţeles că nu ştia ce făcea la început. Era extrem de amuzant. Păcat că nu ai văzut ultimele ei notiţe... Deveniseră foarte interesante... Dragă Tom, recită el, privind chipul îngrozit al lui Harry, cred că îmi pierd memoria. Am pene de cocoş pe haine şi nu ştiu cum au ajuns acolo. Dragă Tom, nu-mi amintesc ce s-a întâmplat în seara de Halloween, dar a fost atacată o pisică şi sunt plină de vopsea pe veşminte. Dragă Tom, Percy îmi tot spune că sunt palidă şi că nu sunt în apele mele. Cred că mă suspectează... A avut loc un nou atac azi şi nu ştiu unde eram. Tom, ce o să mă fac? Cred că înnebunesc... Am impresia că eu sunt cea care îi atacă pe toţi, Tom!

Pumnii lui Harry erau atât de strânşi, încât unghiile îi intraseră adânc în palme.

— A durat ceva timp până când proasta de Ginny nu a mai avut încredere în jurnalul ei, zise Cruplud. Dar până la urmă a devenit suspicioasă şi a încercat să scape de el. Atunci ai apărut tu, Harry. Tu l-ai găsit, iar eu am fost cât se poate de fericit. Dintre toţi cei care l-ar fi putut găsi, ai fost chiar tu, persoana pe care îmi doream atât de mult să o întâlnesc...

— Şi de ce ai vrut să mă întâlneşti? întrebă Harry, cuprins de furie şi făcând un efort să-şi menţină vocea calmă.

— Păi, vezi tu, Ginny mi-a povestit despre tine, Harry, zise Cruplud. Întreaga ta poveste fascinantă...

Ochii i se fixară pe cicatricea în formă de fulger de pe fruntea lui Harry, iar expresia de pe chipul său, de foame animalică, deveni tot mai evidentă.

— Ştiam că trebuia să aflu mai multe despre tine, să vorbesc cu tine, să te întâlnesc, dacă era posibil. Aşa că m-am hotărât să-ţi arăt glorioasa mea capturare a ţărănoiului acela mare şi prost, Hagrid, ca să-ţi câştig încrederea.

— Hagrid este prietenul meu, zise Harry, cu vocea tremurândă acum. Şi tu i-ai înscenat totul, nu-i aşa? Am crezut că ai făcut o greşeală, dar...

Cruplud râse iar strident.

— A fost cuvântul meu împotriva cuvântului lui Hagrid. Îţi poţi închipui cum a văzut bătrânul Armando Dippet întreaga poveste... Pe de o parte, Tomas Cruplud, sărac, dar sclipitor, orfan, dar foarte curajos, Perfect al şcolii, elev model. Pe de alta, marele şi împiedicatul Hagrid, tontălăul care făcea câte o boacănă în fiecare

săptămână, încercând să crească pui de vârcolac sub pat, furişându-se în Pădurea Interzisă pentru a se lupta cu duhurile pădurii. Dar recunosc, chiar şi eu am fost surprins de cât de bine a mers planul meu. Am crezut că cineva îşi va da seama că Hagrid nu putea să fie moştenitorul lui Viperin. Mie mi-a luat cinci ani să aflu totul despre Camera Secretelor şi să descopăr intrarea secretă... De parcă Hagrid ar fi avut mintea sau puterea să facă asta! Doar profesorul de „Transfigurări", Dumbledore, părea să creadă că Hagrid era nevinovat. L-a convins pe Dippet să-l păstreze pe Hagrid pe lângă şcoală şi să-l angajeze ca paznic al vânatului. Da, cred că Dumbledore îşi dăduse seama. Nu mă iubea la fel de mult ca ceilalţi profesori...

— Sunt convins că Dumbledore te-a citit imediat, zise Harry, cu dinţii încleştaţi.

— Da, m-a urmărit îndeaproape după ce a fost exmatriculat Hagrid, zise Cruplud, nepăsător. Ştiam că nu era bine să deschid iar Camera Secretelor, cât mai eram în şcoală, dar nu aveam de gând să las să se piardă în van toţi anii pe care i-am petrecut căutând-o. M-am hotărât să las un jurnal în urmă, păstrându-mă pe mine cel de la şaisprezece ani între paginile lui, în aşa fel încât într-o zi, cu puţin noroc, voi putea să conduc pe altcineva pe urmele mele şi să duc la bun sfârşit nobilele dorinţe ale lui Salazar Viperin.

— Ei bine, nu ai reuşit, zise Harry, triumfător. Nu a murit nimeni de data aceasta, nici măcar pisica. În câteva ore, esenţa de mătrăgună va fi gata şi toţi cei care au fost pietrificaţi se vor însufleţi din nou.

— Ah, nu ţi-am spus, zise Cruplud, încet, că de mult nu mă mai interesează să-i omor pe cei cu „sânge-mâl”, ei nu mai contează pentru mine... De luni de zile, noua mea ţintă eşti... tu!

Harry îl privi, nedumerit.

— Imaginează-ţi cât de supărat am fost când am deschis jurnalul şi era Ginny care îmi scria, nu tu. A văzut jurnalul la tine, înţelegi, şi a intrat în panică. Dacă ai fi aflat cum să-l foloseşti şi ţi-ar fi spus toate secretele ei? Dar dacă, şi mai grav, ai fi aflat cine strangula cocoşii? Aşa că zgâtia nesăbuită a aşteptat până când nu mai era nimeni în dormitorul tău şi l-a furat. Dar ştiam ce trebuie să fac. Îmi devenise clar că erai pe urma moştenitorului lui Viperin. Din câte îmi spusese Ginny despre tine, ştiam că te vei duce până-n pânzele albe pentru a rezolva misterul... mai ales dacă una dintre prietenele tale ar fi fost atacată. Tot Ginny mi-a spus că toată şcoala vuia din cauză că tu puteai să vorbeşti reptomita... Aşa că am făcut-o pe Ginny să-şi scrie propriul sfârşit pe perete şi să vină aici să aştepte. S-a zbătut mult şi a plâns... a devenit extrem de plictisitoare. Dar nu mai e prea multă viaţă în ea: a dăruit o parte mult prea mare din ea jurnalului, mie, adică. Destul pentru ca eu să pot ieşi, în sfârşit, dintre paginile sale. Ştiam că vei veni. Am multe întrebări să-ţi spun, Harry Potter.

— Ca de exemplu? răcni Harry, cu pumnii încă încleştaţi.

— Păi, zise Cruplud, zâmbind mulţumit, cum a reuşit un bebeluş, fără aptitudini magice ieşite din comun, să-l învingă pe cel mai mare vrăjitor al tuturor timpurilor? Cum

ai scăpat doar cu o cicatrice, în timp ce puterile Lordului Cap-de-Mort au fost distruse?

Acum în ochii săi nesătui apăruse o stranie strălucire roşiatică.

— Şi ce-ţi pasă ţie cum am scăpat? zise Harry, accentuând cuvintele. Cap-de-Mort a trăit la multă vreme după tine.

— Cap-de-Mort, zise Cruplud, perfid, este trecutul, prezentul şi viitorul meu, Harry Potter...

Scoase bagheta lui Harry din buzunar şi începu să scrie în aer trei cuvinte plutitoare: TOMAS DORLENT CRUPLUD.

Apoi făcu un semn cu bagheta şi literele se amestecară şi se rearanjară:

SUNT LORDUL CAP-DE-MORT!

— Vezi? şopti el. Era un nume pe care îl foloseam deja la Hogwarts, dar numai în faţa prietenilor mei dragi, bineînţeles. Crezi că aveam de gând să folosesc pentru totdeauna numele mizerabilului meu tată, cel mai stupid dintre Încuiaţi? Eu, în ale cărui vene curge sângele lui Salazar Viperin, însuşi? Din partea mamei, desigur... Eu, să păstrez numele unui prostănac de Încuiat, care m-a părăsit chiar înainte să mă nasc, doar pentru că a aflat că soţia lui era vrăjitoare? Nu, Harry! Mi-am fabricat un nume nou, un nume de care ştiam că într-o zi tuturor vrăjitorilor le va fi teamă chiar să-l rostească, când urma să devin cel mai puternic vrăjitor din lume!

Creierul lui Harry părea să se fi blocat. Îl privea pierdut pe Cruplud, băiatul orfan care crescuse şi îşi omorâse proprii părinţi şi pe mulţi alţii... Până la urmă făcu un efort şi vorbi.

— Nu eşti, zise el, glasul fiindu-i plin de ură.

— Nu sunt ce? se răsti Cruplud.

— Nu eşti cel mai mare vrăjitor din lume, zise Harry, respirând grăbit. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar cel mai mare vrăjitor din lume este Albus Dumbledore. Toată lumea ştie. Chiar şi când erai puternic nu ai îndrăznit să încerci să cucereşti Hogwarts. Dumbledore şi-a dat seama ce zăcea în tine, de când erai la şcoală, şi chiar şi acum îţi este teamă de el, oriunde te-ai ascunde.

Zâmbetul pierise de pe chipul lui Cruplud, fiind înlocuit cu o expresie hidoasă.

— Dumbledore a fost alungat din acest castel numai de simpla mea amintire! şuieră el.

— Nu este atât de departe pe cât crezi! exclamă Harry. Vorbea la întâmplare, vrând să-l sperie pe Cruplud, dorindu-şi mai degrabă acest lucru, decât crezând că era adevărat.

Cruplud deschise gura, dar se opri ca împietrit.

Se auzea o muzică de undeva. Cruplud se întoarse, pentru a se uita prin camera goală. Muzica se auzea tot mai tare. Era stranie, nepământeană, trimiţându-ţi fiori pe şira spinării. Lui Harry i se făcuse părul măciucă şi simţea că inima îi crescuse, mărindu-se de două ori faţă de

dimensiunile ei normale. Apoi, muzica atinse o notă atât de înaltă, încât Harry o simţi vibrându-i în coşul pieptului, iar pe vârful celei mai apropiate coloane izbucniră flăcări.

Apăru o pasăre de un roşu-intens, cât o lebădă, cântându-şi trilul ciudat către tavanul boltit. Avea o coadă strălucitoare, aurită şi lungă cât a unui păun, şi gheare de aur, încleştate pe o grămăjoară ponosită.

O clipă mai târziu, pasărea zbură direct spre Harry. Lăsă lucrul acela jerpelit la picioarele lui şi apoi ateriză greoi pe umărul său, strângându-şi aripile maiestuoase. Harry îşi ridică privirea şi observă că avea un cioc lung, ascuţit, de aur şi el, iar ochii îi erau negri, ca nişte mărgeluţe.

Pasărea se opri din cântat. Stătea nemişcată lângă obrazul lui Harry, privind fix spre Cruplud.

— E un phoenix..., zise Cruplud, uitându-se viclean la pasăre.

— Fawkes? şopti Harry şi simţi ghearele aurite ale păsării strângându-i umărul cu blândeţe.

— Iar acela, zise Cruplud, privind la lucrul peticit pe care îl lăsase Fawkes, acela este vechiul Joben Magic.

Chiar el era. Peticit, murdar şi ponosit, jobenul zăcea inert la picioarele lui Harry.

Cruplud începu iar să râdă. Râdea atât de tare încât camera întunecată răsuna de parcă ar fi râs zece indivizi în acelaşi timp.

— Asta îi trimite Dumbledore apărătorului său! O pasăre cântătoare şi un joben jerpelit! Te simţi curajos acum, nu, Potter? Te simţi în siguranţă, da?

Harry nu răspunse. Nu înţelegea încă în ce fel l-ar fi putut ajuta Fawkes sau Jobenul Magic, însă de acum nu mai era singur şi aşteptă, adunându-şi tot curajul care îi mai rămăsese, să înceteze Cruplud cu râsul.

— Să trecem la lucruri serioase, Harry, zise Cruplud, încă zâmbind larg. Ne-am întâlnit de două ori, o dată în trecutul tău, a doua oară, în viitorul meu... Şi de două ori nu am reuşit să te omor. Cum de-ai supravieţuit? Spune-mi totul. Cu cât vorbeşti mai mult, adăugă el, mieros, cu atât te menţii mai mult în viaţă.

Harry gândea repede, cântărind şansele pe care le avea. Cruplud avea bagheta. El, Harry, îl avea pe Fawkes şi Jobenul Magic, care nu i-ar fi fost deloc de ajutor în cazul unui duel. Era cât se putea de rău. Însă cu cât Cruplud stătea mai mult acolo, cu atât mai multă viaţă se scurgea din Ginny... În timpul acela, Harry observă cum conturul lui Cruplud devenea tot mai clar, mai real. Dacă urma să se dea o luptă între ei, mai bine atunci, decât mai târziu.

— Nimeni nu ştie de ce ţi-ai pierdut puterile când m-ai atacat, zise Harry, tăios. Nici eu nu ştiu. Dar ştiu de ce nu m-ai putut omorî. Pentru că mama mea a murit salvându-mă. Mama mea cu părinţi Încuiaţi, adăugă el, tremurând şi abia reuşind să-şi ţină în frâu mânia. Ea nu ţi-a dat voie să mă omori. Şi am văzut anul trecut cine eşti tu cu adevărat. Eşti o ruină. Abia mai trăieşti. Rezişti, fiindcă te ascunzi. Eşti un nimic!

Chipul lui Cruplud se strâmbă de furie. Apoi se chinui să zâmbească.

— Deci, mama ta a murit ca să te salveze. Da, este un contra-farmec puternic… Acum înţeleg… Nu ai nimic special, până la urmă. Mi-am pus întrebările astea, vezi tu, pentru că între noi sunt nişte legături interesante, Harry Potter. Chiar şi tu cred că ţi-ai dat seama. Amândoi avem sângele jumătate-jumătate, suntem orfani, crescuţi de Încuiaţi. Probabil că suntem singurii vorbitori de reptomită care au trecut vreodată pe la Hogwarts, de la marele Viperin încoace. Chiar semănăm şi la înfăţişare… Şi, totuşi, numai un noroc chior te-a salvat. Asta este tot ce vroiam să ştiu.

Harry rămase nemişcat, încordat, aşteptând ca Tom să-şi ridice bagheta. Dar zâmbetul strâmb al lui Cruplud se lărgise iar.

— Acum, Harry, o să te învăţ ceva. Hai să ne măsurăm puterile: Lordul Cap-de-Mort moştenitorul lui Salazar Viperin, contra celebrului Harry Potter, înzestrat cu cele mai bune arme pe care i le poate da Dumbledore!

Îşi aruncă o privire ironică asupra lui Fawkes şi a Jobenului Magic, apoi se îndepărtă. Harry simţi teama răspândindu-se din cap până-n picioare, dar continuă să-l privească pe Cruplud, care se opri între două coloane înalte şi, uitându-se la chipul de piatră al lui Viperin, mult deasupra lui, în semiîntuneric, Cruplud deschise gura larg şi sâsâi, dar Harry înţelese prea bine ce spunea.

— Vorbeşte-mi, Viperin, cel mai mare dintre Cei Patru de la Hogwarts!

Harry se întoarse pentru a se uita la statuie, cu Fawkes, balansâdu-i-se pe umăr.

Chipul gigantic se mişcă. Îngrozit, Harry văzu cum i se deschide gura, mai mult şi mai mult, transformându-se într-o gaură neagră, imensă.

Ceva se zvârcolea în gura statuii. Ieşise din străfundurile ei.

Harry se trase în spate până atinse peretele, şi, închizându-şi ochii, simţi aripa lui Fawkes mângâindu-i obrazul, când îşi luă zborul de pe umărul lui. Harry ar fi dorit să strige: „Nu mă lăsa!” dar ce şanse avea un phoenix împotriva Regelui Şerpilor?

Ceva enorm lovi podeaua de piatră a încăperii şi Harry se cutremură. Ştia ce se întâmpla, îl simţea, aproape că putea să vadă cum şarpele gigantic se descolăcea din gura lui Viperin. Apoi auzi sâsâitul lui Cruplud: „Omoară-l!”

Baziliscul venea spre Harry. Îl auzea cum îşi târa corpul masiv şi greoi pe podeaua prăfuită. Cu ochii încă strâns închişi, Harry începu să fugă ca un orb, cu mâinile întinse în faţă, pipăind în jur. Cruplud râdea...

Harry se împiedică şi căzu. Se lovi tare de podeaua de piatră, şi simţi gustul sângelui. Şarpele era la câţiva metri de el, îl auzea venind spre el.

Urmă un sunet puternic, exploziv, ca un bici deasupra capului său, şi apoi ceva greu îl lovi pe Harry atât de tare, încât fu izbit de perete. Aşteptând să simtă din clipă în clipă colţi enormi înfingându-se în corpul lui, Harry auzi alt şuierat nebun, ceva care lovea cu sălbăticie coloanele.

Nu se mai putu stăpâni. Deschise ochii atât cât să poată vedea ce se întâmpla.

Şarpele enorm, verde-intens, gros cât un trunchi de stejar, se ridicase în aer, iar capul său gigantic şi turtit îşi făcea loc frenetic printre coloane. Tremurând, Harry se pregăti să-şi închidă iar ochii, dacă monstrul se întorcea spre el, dar văzu că altceva captase pentru moment atenţia şarpelui.

Fawkes zbura agitat în jurul capului şarpelui, iar acesta îl ataca furios cu colţii lui lungi şi subţiri ca nişte săbii.

Fawkes coborî brusc în picaj. Ciocul său aurit nu se mai văzu câteva clipe, după care podeaua fu împroşcată cu un sânge vâscos şi negru. Coada şarpelui plesni cu putere, ratându-l de puţin pe Harry, şi, înainte ca Harry să apuce să închidă ochii, baziliscul se întoarse. Harry îl privi direct în faţă şi văzu că ochii săi bulbucaţi şi galbeni fuseseră înţepaţi de ciocul păsării phoenix. Sângele şiroia pe podea iar şarpele scuipa în toate părţile.

— Nu! îl auzi Harry pe Cruplud strigând. Lasă pasărea! Lasă pasărea! Băiatul e în spatele tău! Îl mai poţi mirosi! Omoară-l!

Orbit, şarpele se ridică, derutat, dar încă periculos. Fawkes continua să zboare în jurul capului şarpelui, trâmbiţând cântecul său straniu, şi înţepând din loc în loc botul acoperit cu solzi al monstrului, în timp ce din ochii acestuia şiroia sângele.

— Ajutor, strigă Harry, să mă ajute cineva, oricine! Coada şarpelui mătură iar podeaua. Harry se feri. Ceva moale îi lovi faţa.

Era Jobenul Magic. Harry îl înşfăcă rapid. Era tot ce îi mai rămăsese, ultima lui speranţă. Şi-l puse pe cap şi se aruncă la podea, în timp ce coada baziliscului trecu iar pe lângă el.

— „Ajută-mă... ajută-mă...,” gândi Harry, strângând ochii sub joben. „Te rog, ajută-mă!”

Nu îi răspunse nici o voce, ca odinioară. În schimb, jobenul se strâmtă, de parcă o mână invizibilă îl strângea cu putere.

Ceva foarte tare şi greu îl izbi pe Harry în cap, lăsându-l aproape inconştient. În faţa ochilor îi luceau zeci de steluţe. Apucă jobenul de vârf şi îl trase de pe cap. Din joben apăru o sabie strălucitoare, de argint, cu mânerul încrustat cu rubine de mărimea unor ouă.

— Omoară băiatul! Lasă pasărea! Băiatul este în spatele tău! Miroase... adulmecă!

Harry era în picioare, aşteptând pregătit. Capul baziliscului se lăsa tot mai jos, corpul i se încolăcea printre coloane, dărâmându-le, în timp ce şarpele se întorcea cu faţa spre Harry. Vedea ochii lui enormi, însângeraţi, gura deschizân-du-se larg, tot mai mare, cât să-l poată înghiţi cu totul, pe marginea ei sclipind colţii lungi cât sabia pe care o avea Harry în mână. Ascuţiţi, plini cu venin...

Atacă orbeşte. Harry se feri şi baziliscul lovi peretele Camerei. Atacă iar şi limba bifurcată îl atinse puţin pe

Harry. Harry ridică sabia deasupra capului, cu amândouă mâinile.

Baziliscul se pregăti să atace iarăşi, iar de data aceea nu avea cum să mai greşească. Harry îşi adună toate forţele şi împlântă sabia în cerul gurii şarpelui.

Dar în timp ce mâinile lui Harry erau stropite de sânge cald, băiatul simţi o durere sfredelitoare deasupra cotului. Un colţ lung şi veninos intra din ce în ce mai adânc în braţul său, pe care aproape că i-l sfârtecă, în timp ce baziliscul se prăbuşi, zvârcolindu-se pe jos.

Harry alunecă lângă perete, prinse colţul care împrăştia otravă în corpul său şi îl scoase afară. Dar ştia că era prea târziu. O durere albă şi fierbinte se răspândea încet, dar sigur, din rană. Când lăsă colţul jos şi îşi privi propriul său sânge de pe haine, vederea i se înceţoşă. Camera se dizolvă într-un vârtej de culori mohorâte.

Văzu o pată roşie şi auzi lângă el zgomotul unor gheare.

— Fawkes, zise Harry cu greu. Ai fost extraordinar, Fawkes... Simţi cum pasărea îşi puse capul ei minunat pe locul prin care intrase colţul şarpelui.

Auzi paşi răsunând în apropiere şi în faţa lui apăru o pată neagră.

— Eşti mort, Harry Potter, se auzi vocea lui Cruplud de deasupra lui. Mort! Chiar şi pasărea lui Dumbledore o ştie. Vezi ce face, Potter? Plânge!

Harry clipi. Pentru o secundă, văzu clar capul lui Fawkes. Lacrimi ca nişte perle alunecau pe penele-i lucioase.

— O să stau aici şi o să mă uit la tine cum mori, Harry Potter. Stai liniştit, nu mă grăbesc...

Harry simţi că i se făcea somn. Totul în jurul său părea să se învârtească.

— Iată sfârşitul celebrului Harry Potter, se auzi vocea tot mai îndepărtată a lui Cruplud. Singur în Camera Secretelor, părăsit de prietenii săi, învins în sfârşit de Lordul Întunericului pe care l-a provocat cu nesăbuinţă. În curând te vei reîntâlni cu iubita ta mamă cu „sânge-mâl”, Harry... Ai mai trăit doisprezece ani datorită ei, dar te-am prins în sfârşit, aşa cum ştiai că era normal să se întâmple.

Dacă asta însemna să moară, se gândi Harry, nu era atât de rău. Îi dispăruse chiar şi durerea...

Dar chiar murea?! În loc să se întunece, Camera părea să îşi recapete contururile. Harry îşi scutură uşor capul şi îl văzu pe Fawkes, încă odihnindu-şi capul pe braţul lui. Lacrimi sidefii străluceau în jurul rănii... doar că nu mai era nici o rană!

— Pleacă, pasăre, se auzi deodată vocea lui Cruplud. Pleacă de lângă el. Am zis, să pleci!

Harry îşi înălţă capul. Cruplud aţinti bagheta lui Harry spre Fawkes. Se auzi o pocnitură ca de pistol şi Fawkes îşi luă iar zborul într-un vârtej auriu cu irizaţii roşii.

— Lacrimi de phoenix..., zise Cruplud încet, privind braţul lui Harry. Desigur... puteri vindecătoare... am uitat... Dar nu contează. De fapt, prefer să fie aşa. Doar noi doi, Harry Potter... tu şi cu mine...

Ridică bagheta.

Apoi, într-o bătaie de aripi, Fawkes apăru iar deasupra şi ceva căzu lângă Harry... Jurnalul!

Preţ de o secundă, şi Harry şi Cruplud, cu bagheta încă ridicată, se uitară la el. Apoi, fără să stea pe gânduri, fără nici o ezitare, de parcă ştia că asta trebuia să facă încă de la început, Harry luă de pe jos colţul cu care îl înţepase bazilis-cul şi îl înfipse chiar în centrul jurnalului.

Se auzi un răcnet lung, sfredelitor, înfiorător. Cerneala ţâşni din jurnal în torente, şiroind pe mâinile lui Harry şi inundând podeaua. Cruplud se zvârcolea şi se răsucea, ţipa şi afurisea, după care...

Dispăru! Bagheta lui Harry căzu pe jos, zăngănind, şi se lăsă tăcerea. Se mai auzea doar un pic-pic... Era cerneala care încă se mai scurgea din jurnal. Veninul baziliscului arsese o gaură mare prin el.

Tremurând tot, Harry se ridică în picioare. Capul i se învârtea, de parcă ar fi călătorit kilometri întregi cu Polenul Zvrr. Încet-încet, ridică de pe jos bagheta şi Jobenul Magic, apoi trase cu putere, scoţând sabia scânteietoare din gura baziliscului.

Se auzi un geamăt pierit din fundul Camerei. Ginny se mişcase. În timp ce Harry fugi spre ea, fetiţa se ridică în capul oaselor. Se uită speriată şi nedumerită, de la enormul bazilisc mort la Harry, la veşmintele lui îmbibate

cu sânge, apoi la jurnalul din mâna lui. Oftă din toţi rărunchii şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

— Harry... ah... Harry... am încercat să-ţi spun la micul dejun, dar n-am putut să o spun de faţă cu Percy. Eu am deschis Camera, Harry..., dar..., dar jur că n-am vrut... Cru-Cruplud m-a pus, a intrat în gândurile mele şi... Dar cum ai omorât... creatura aia? U-Unde e Cruplud? Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este cum a ieşit din jurnal...

— S-a sfârşit totul, zise Harry, arătându-i lui Ginny gaura din jurnal, Cruplud e terminat. Uite! El şi baziliscul! Haide Ginny, să plecăm mai repede de aici...

— O să fiu exmatriculată! se plânse Ginny, în timp ce Harry o ajută să se ridice în picioare. Mi-am dorit să vin la Hogwarts de când a fost primit Bi-Bill aici şi acum o să trebuiască să plec... şi... ce... ce-o să zică mami şi taţi?

Fawkes îi aştepta, plutind deasupra intrării în Cameră. Harry o împinse pe Ginny în faţa lui. Trecură peste inelele inerte ale baziliscului mort, prin întunericul care răsuna la tot pasul şi ajunseră iar în tunel. Harry auzi uşile de piatră închizându-se în urma lor cu un sâsâit prelung.

După câteva minute de mers prin tunel, un zgomot îndepărtat, de pietre dislocate de la locul lor, ajunse la urechile lui Harry.

— Ron! strigă Harry, mărind pasul. Ginny e bine! E cu mine!

Îl auzi pe Ron chiuind şi după colţul următor văzu o faţă entuziasmată, privindu-l printr-o gaură destul de mare în zidul de pietre.

— Ginny! strigă Ron şi scoase braţul prin gaură, pentru a o trage pe ea prima. Trăieşti! Nu-mi vine să cred! Ce s-a întâmplat?

Încercă să o îmbrăţişeze, dar ea îl respinse, plângând.

— Dar, Ginny, eşti bine, zise Ron, zâmbind spre ea. S-a terminat, eşti... De unde a apărut pasărea asta?

Fawkes se strecurase prin gaură după Ginny.

— E trimisă de Dumbledore, zise Harry, strecurându-se şi el prin gaură.

— Şi de unde ai sabia? zise Ron, privind nedumerit arma scânteietoare din mâna lui Harry.

— Îţi explic când ieşim de aici, zise Harry, aruncând o privire spre Ginny.

— Dar...

— Mai târziu, zise Harry repede.

Nu credea că era momentul potrivit să-i spună lui Ron cine deschisese Camera Secretelor, cel puţin nu de faţă cu Ginny.

— Unde e Lockhart?

— Acolo, zise Ron, zâmbind şi făcând un semn cu capul spre tunelul care se deschidea în ţeava. Nu-i e bine deloc. Vino să-l vezi.

Conduşi de Fawkes, ale cărui aripi radiau o lumină aurie în întuneric, ajunseră la gura ţevii. Gilderoy Lockhart stătea acolo, fredonând încetişor o melodie.

— Şi-a pierdut memoria, zise Ron. Vraja Uitării a acţionat asupra lui, în loc să ne atingă pe noi. Habar n-are cine e, unde e sau cine suntem noi. I-am zis să aştepte aici. E un pericol chiar şi pentru el.

Lockhart îi privi cu bunăvoinţă.

— Bună, zise el. Cam ciudat locul ăsta, nu? Locuiţi aici?

— Nu, zise Ron, ridicându-şi sprâncenele către Harry.

Harry se aplecă şi privi în sus, de-a lungul ţevii întunecate.

— Te-ai gândit cum vom urca pe chestia asta? îl întrebă Harry pe Ron.

Ron clătină din cap, dar Fawkes zburase pe lângă Harry şi acum bătea din aripi în faţa lui, cu ochii ca două mărgele strălucind în întuneric. Îşi flutura coada cu pene lungi şi aurii. Harry îl privi nedumerit.

— Cred că vrea să îl apuci de..., zise Ron, zăpăcit. Dar eşti mult prea greu ca să te poată trage până sus.

— Fawkes, zise Harry, nu este o pasăre obişnuită. Se întoarse repede către ceilalţi.

— Trebuie să ne ţinem unii de alţii. Ginny ia-l pe Ron de mână. Profesore Lockhart...

— Se referă la tine, îi zise Ron, tăios, lui Lockhart.

— ... luaţi-o pe Ginny de cealaltă mână...

Harry îşi fixă sabia şi Jobenul Magic la centură, Ron îl apucă pe Harry de haine, şi Harry întinse mâna şi apucă penele cozii lui Fawkes, straniu de fierbinţi.

O lumină extraordinară păru să-i cuprindă tot corpul şi în clipa următoare, zburau în sus, prin ţeavă. Harry îl auzea pe Lockhart în spate, uimit peste măsură:

— Extraordinar! Extraordinar! Parcă e vrăjită!

Aerul rece biciuia faţa lui Harry, dar înainte să nu îi mai placă această călătorie, ea se termină! Toţi patru ajunseseră pe podeaua umedă din baia Plângăcioasei Myrtle, iar în timp ce Lockhart îşi aranja pălăria, chiuveta care masca ţeava reapăru la loc.

Myrtle îi privi cu ochii cât cepele.

— Trăieşti, îi spuse ea lui Harry, cam nemulţumită.

— Nu e nevoie să pari dezamăgită, îi spuse el sumbru, ştergându-şi petele de sânge şi mizeria de pe ochelari.

— Ei bine... mă gândeam şi eu... Dacă ai fi murit ai fi fost bine venit în toaleta mea, zise Myrtle, de emoţie căpătând o culoare argintie.

— Ce să spun!... zise Ron, când ieşiră din toaletă în coridorul întunecat şi părăsit. Harry! Cred că Myrtle cam ţine la tine! Ginny, ai o rivală!

Dar lacrimile continuau să curgă şiroaie pe obrajii lui Ginny.

— Acum unde mergem? zise Ron, aruncându-i o privire bucuroasă lui Ginny.

Harry arătă cu mâna. Fawkes îi conducea, împrăştiind o culoare aurie pe tot coridorul. Câteva minute mai târziu, se treziră în biroul profesoarei McGonagall. Harry bătu la uşă şi apoi deschise.

Capitolul XVIII

DOBBY ESTE RĂSPLĂTIT

Pentru moment, se lăsă tăcere când Harry, Ron, Ginny şi Lockhart rămaseră în prag, plini de mizerie, uzi şi stropiţi cu sânge. După care, se auzi un ţipăt:

— Ginny!

Era doamna Weasley, care până atunci stătuse plângând în faţa focului. Sări în picioare, urmată imediat de domnul Weasley, amândoi aruncându-se asupra fetiţei lor.

Harry, pe de altă parte, îşi roti privirile prin cameră. Profesorul Dumbledore stătea lângă şemineu, zâmbind, lângă profesoara McGonagall, care se străduia să respire cât mai adânc, pentru a se linişti, apăsându-se cu mâinile pe piept. Fawkes zbură pe lângă Harry şi se aşeză pe umărul lui Dumbledore, chiar în momentul în care Harry şi Ron se treziră sufocaţi de îmbrăţişarea drăgăstoasă a doamnei Weasley.

— Aţi salvat-o! Aţi salvat-o! Cum aţi reuşit?

— Cred că asta am vrea cu toţii să ştim, zise profesoara McGonagall, abia şoptit.

Doamna Weasley îi dădu drumul lui Harry, care ezită o clipă, apoi se îndreptă spre birou şi puse pe el Jobenul Magic, sabia încrustată cu rubine şi ce mai rămăsese din jurnalul lui Cruplud.

Apoi le povesti totul de-a fir-a-păr. Vorbi aproape un sfert de oră de unul singur, în tăcerea ca de mormânt. Le spuse de vocea fără trup, pe care o auzise, cum şi-a dat seama Hermione până la urmă că era un bazilisc prin ţevile din pereţii castelului, cum el şi Ron urmăriseră păianjenii în pădure, că Aragog le spusese unde fusese găsită ultima victimă a monstrului din Camera Secretelor, cum presupuseseră că era vorba de Plângăcioasa Myrtle şi astfel se gândiseră că intrarea în Camera Secretelor ar fi putut să fie în toaleta ei...

— Foarte bine, spuse profesoara McGonagall neîntârziat, când el făcu o pauză, deci aţi aflat unde era intrarea, făcând praf o sută de reguli ale şcolii între timp, dar cum Dumnezeu aţi ieşit teferi de acolo, Potter?...

Aşa că Harry, care răguşise de atâta vorbit, le spuse de sosirea lui Fawkes la momentul potrivit şi despre Jobenul Magic care i-a dat sabia. Apoi se opri. Până acum evitase să zică ceva despre jurnalul lui Cruplud... sau de Ginny. Ea stătea cu capul sprijinit de umărul doamnei Weasley, cu lacrimile încă prelingându-i-se pe obraji. Şi dacă o exmatriculau? se gândi Harry intrând în panică. Jurnalul lui Cruplud nu mai funcţiona... Cum ar fi putut dovedi că el fusese cel care o determinase să facă toate acele lucruri?

Instinctiv, se uită la Dumbledore, care zâmbi, lumina focului oglindindu-se în ochelarii săi în formă de semilună.

— Ce vreau eu să ştiu, zise Dumbledore, blând, este cum a reuşit Cap-de-Mort să o farmece pe Ginny, dat fiind că sursele mele îmi spun că el se ascunde de obicei în pădurile Albaniei...

O grea şi uriaşă piatră i se luă lui Harry de pe inimă.

— Po-Poftim? zise domnul Weasley cu o voce uimită. Ştim-Noi-Cine? A fermecat-o pe Ginny? Dar n-a fost Ginny... nu-i aşa?

— Cu jurnalul acesta, zise Harry repede, luându-l şi arătându-i-l lui Dumbledore. Cruplud l-a scris când avea şaisprezece ani.

Dumbledore luă jurnalul de la Harry şi privi entuziasmat paginile arse şi îmbibate cu cerneală.

— Sclipitor, zise el, încet. Bineînţeles! A fost cel mai sclipitor elev din toate timpurile, pe care l-a dat Hogwarts!

Se întoarse către soţii Weasley, care erau pur şi simplu uluiţi.

— Foarte puţini oameni ştiu că Lordul Întunericului s-a numit odată Tomas Cruplud. A fost chiar elevul meu, acum cincizeci de ani la Hogwarts. A dispărut după ce a terminat şcoala... a călătorit peste mări şi ţări... s-a adâncit tot mai mult în Magia Neagră şi s-a întovărăşit cu cei mai răi reprezentanţi ai neamului nostru, a trecut prin zeci de vrăji periculoase, care l-au transformat în Lordul Cap-de-Mort, devenind aproape de nerecunoscut. Puţini sunt cei

care au făcut legătura dintre Lordul Cap-de-Mort şi Şeful de promoţie, inteligent şi chipeş, de altădată.

— Dar Ginny, zise doamna Weasley, ce legătură are Ginny a noastră cu... cu... el?

— Ju-Jurnalul lui! izbucni iar în plâns Ginny. Am scris în el, şi el mi-a ră-răspuns la rândul lui tot anul...

— Ginny! zise domnul Weasley, supărat. Chiar nu ai învăţat nimic de la mine? Ce ţi-am spus eu întotdeauna? Niciodată să nu ai încredere în ceva care gândeşte de unul singur, dacă nu vezi unde îi este creierul. De ce nu ne-ai arătat jurnalul, mie sau mamei tale? Un obiect suspect ca acela era evident Magie Neagră!

— Nu am ştiut, suspină Ginny. L-am găsit în una dintre cărţile pe care mi le-a luat mama. Am cre-crezut că îl lăsase cineva acolo şi că uitase de el...

— Domnişoara Weasley ar trebui să se ducă imediat în aripa spitalului, o întrerupse Dumbledore, cu o voce care nu admitea contrazicere. A fost un calvar pentru ea. Şi nu va fi pedepsită. Vrăjitori mai bătrâni şi mai înţelepţi decât ea au fost prinşi în mrejele lui Cap-de-Mort.

Se duse spre uşă şi o deschise.

— Odihnă la pat şi poate o cană cu ciocolată fierbinte. Pe mine mă înveseleşte întotdeauna, adăugă el, făcându-i prietenos cu ochiul. O să vezi că Madam Pomfrey este trează şi la ora asta. Tocmai administrează poţiunea de mătrăgune... Îndrăznesc să presupun că victimele baziliscului se pot trezi în orice moment...

— Deci Hermione e bine! spuse Ron, bucuros.

— Răul nu este ireversibil, zise Dumbledore.

Doamna Weasley plecă împreună cu Ginny, iar domnul Weasley le urmă, încă profund marcat.

— Ştii, Minerva, spuse profesorul Dumbledore cu înţelepciune, cred că toate acestea merită o sărbătorire frumoasă. Pot să te rog să te duci să anunţi la bucătărie?

— Sigur că da, zise profesoara McGonagall, crispat, ducându-se şi ea spre uşă. Te las pe tine să te descurci cu Potter şi Weasley, da?

— Negreşit, zise Dumbledore.

Plecă, iar Harry şi Ron îl priviră nedumeriţi pe Dumbledore. Ce vrusese să spună profesoara McGonagall când a zis să se descurce cu ei? Doar nu... Nu, nu era posibil să fie pedepsiţi...

— Îmi amintesc că v-am spus amândurora că veţi fi exmatriculaţi dacă veţi mai încălca regulile, zise Dumbledore.

Ron deschise gura, îngrozit.

— Asta demonstrează că şi eu îmi mai pot încălca... promisiunile, continuă Dumbledore, zâmbind. Amândoi veţi primi Premii Speciale pentru servicii aduse şcolii şi... ia să vedem... da, cred că veţi primi două sute de puncte fiecare pentru Cercetaşi.

Ron se făcuse la fel de roz-intens ca florile lui Lockhart de Sfântul Valentin, şi închise gura la loc.

— Văd însă că unul dintre participanţii la această aventură periculoasă este extrem de tăcut..., adăugă Dumbledore. De ce eşti atât de modest, Gilderoy?

Harry tresări. Uitase complet de Lockhart. Se întoarse şi îl văzu pe Lockhart stând în colţul camerei, încă zâmbind şters. Când i se adresă, Lockhart se uită în stânga şi în dreapta pentru a vedea cu cine vorbea Dumbledore.

— Domnule profesor Dumbledore, zise Ron, repede, a avut loc un accident în Camera Secretelor, domnul profesor Lockhart...

— Sunt profesor?! zise Lockhart, destul de uimit. Vai de mine, cred că eram un dezastru, nu-i aşa?

— A încercat să facă o Vrajă a Uitării iar bagheta a ricoşat, îi explică Ron lui Dumbledore.

— Măi să fie, zise Dumbledore, dând din cap şi zâmbind pe sub mustaţa argintie. Înjunghiat de propria sabie, Gilderoy!

— Sabie? N-am nici o sabie... Însă băiatul acela are, zise Lockhart, nedumerit, şi arătă spre Harry. Poate ţi-o dă el...

— Te rog să-l duci şi pe profesorul Lockhart în aripa spitalului, îi spuse Dumbledore lui Ron. Aş mai avea ceva de discutat cu Harry...

Lockhart ieşi. Ron aruncă o privire nedumerită către Dumbledore şi Harry, închizând uşa în urma lui.

Dumbledore se duse spre unul dintre scaunele de lângă şemineu.

— Ia loc, Harry, spuse el.

Şi Harry se aşeză, extrem de emoţionat.

— În primul rând, Harry, vreau să-ţi mulţumesc, zise Dumbledore, ai cărui ochi îşi recăpătaseră scânteierea obişnuită. Probabil că mi-ai fost foarte loial şi te-ai gândit intens la mine în Camera Secretelor. Numai asta ar fi putut să-l aducă pe Fawkes la tine.

Mângâie pasărea phoenix, care poposise pe genunchiul lui. Harry zâmbi jenat, în timp ce Dumbledore îl privea cu atenţie.

— Deci l-ai întâlnit pe Tomas Cruplud, zise Dumbledore gânditor. Presupun că era foarte interesat de tine...

Deodată, lui Harry îi ieşi din gură ceva care îl neliniştea de mult.

— Domnule profesor Dumbledore... Cruplud a zis că sunt ca el. Asemănări stranii, zicea el...

— Da, aşa a zis? zise Dumbledore, privindu-l gânditor pe Harry, pe sub sprâncenele argintii şi stufoase. Şi tu, ce crezi, Harry?

— Nu cred că sunt ca el! zise Harry mai tare decât ar fi vrut. Adică, eu sunt... sunt la Cercetaşi, sunt...

Dar tăcu, îndoiala din mintea lui ieşind iar la suprafaţă.

— Domnule profesor, continuă el după o clipă, Jobenul Magic mi-a spus că... că m-aş fi descurcat bine şi la Viperini. Un timp, toată lumea a crezut că eram

moştenitorul lui Viperin... pentru că pot să vorbesc reptomita ...

— Poţi vorbi limba asta, Harry, zise Dumbledore cu calm, deoarece Cap-de-Mort, care este ultimul descendent al lui Salazar Viperin, vorbeşte şi el reptomita. Dacă nu mă înşel, ţi-a transferat o parte din propriile sale puteri, în noaptea în care ţi-a făcut cicatricea. N-ar fi dorit asta, sunt convins...

— Cap-de-Mort a pus ceva din el în mine? spuse Harry, şocat.

— Se pare că da...

— Atunci ar trebui să fiu la Viperini, zise Harry, privindu-l disperat pe Dumbledore. Jobenul Magic a văzut puterile astea în mine şi...

— Te-a trecut la Cercetaşi, zise Dumbledore, calm. Ascultă-mă, Harry. Se întâmplă ca tu să ai multe dintre calităţile preţuite de Salazar Viperin la discipolii lui. Darul extrem de rar de a cunoaşte reptomita... perseverenţa... ingeniozitatea... o anumită înclinaţie către sfidarea regulilor, adăugă el, mustăcind. Totuşi Jobenul Magic te-a repartizat la Cercetaşi. Ştii de ce. Gândeşte-te bine...

— Singurul motiv pentru care m-a pus la Cercetaşi, spuse Harry, cu o voce învinsă, a fost pentru că l-am rugat eu să nu mă trimită la Viperini...

— Exact, zise Dumbledore, zâmbind larg. Ceea ce te face foarte diferit de Tomas Cruplud. Sunt deciziile noastre, Harry, care arată cine suntem cu adevărat, mult mai mult decât însuşirile noastre.

Harry rămase nemişcat în scaun, uluit.

— Harry, dacă vrei dovezi că locul tău este la Cercetaşi, te sfătuiesc să te uiţi cu atenţie la asta.

Dumbledore se întinse şi luă de pe birou sabia de argint, pătată cu sânge, şi i-o întinse lui Harry. Încă mâhnit, Harry o întoarse pe partea cealaltă şi rubinele străluciră la lumina focului. Şi atunci văzu numele gravat chiar sub mâner: Godric al Cercetaşilor.

— Doar un Cercetaş adevărat ar fi putut să o scoată din Joben, Harry, zise Dumbledore.

Pentru o clipă, nici unul dintre ei nu zise nimic. Apoi Dumbledore deschise un sertar de la biroul profesoarei McGonagall şi scoase o pană şi o călimară.

— Harry, acum n-ai nevoie decât de mâncare şi somn. Îţi sugerez să te duci la serbare, în timp ce eu scriu la Azkaban că îl vrem pe Hagrid înapoi. Trebuie să scriu şi un anunţ pentru „Profetul zilei”, adăugă el gânditor. O să avem nevoie de un nou profesor de „Apărare contra Magiei Negre”. Dumnezeule, îi schimbăm ca pe şosete, nu-i aşa?

Harry se ridică şi se îndreptă către uşă. Întinse mâna spre clanţă, dar chiar atunci uşa fu deschisă cu atâta putere, încât zgudui peretele.

În prag stătea Lucius Reacredinţă, negru de furie. Iar sub braţul său, tremurând şi sufocat de bandaje, era Dobby!...

— Bună seara, Lucius, zise Dumbledore, binevoitor. Domnul Reacredinţă aproape că îl trânti la pământ pe

Harry, când trecu pe lângă el, traversând camera. Dobby avea întipărită pe chip o expresie de teroare profundă.

— Deci, zise Lucius Reacredinţă, cu ochii săi verzi şi reci aţintiţi asupra lui Dumbledore, te-ai întors... Guvernatorii te-au suspendat, dar tu ai considerat că ar fi mai bine să te întorci la Hogwarts.

— Păi, vezi tu, Lucius, zise Dumbledore, zâmbind senin, toţi ceilalţi unsprezece guvernatori au luat legătura cu mine azi-dimineaţă. Sincer să fiu, m-am simţit de parcă aş fi fost prins într-o furtună de bufniţe. Auziseră că fiica lui Arthur Weasley fusese omorâtă şi vroiau să mă întorc imediat. Păreau să creadă că sunt cel mai potrivit om până la urmă. Mi-au mai spus şi nişte poveşti ciudate... Mai mulţi dintre ei mi-au zis că i-ai ameninţat că le blestemi familiile, dacă nu vor fi de acord să mă dea afară.

Domnul Reacredinţă se făcu chiar mai palid decât de obicei, dar ochii încă îi ardeau de furie.

— Să înţeleg că ai oprit atacurile? rânji el. L-ai prins pe vinovat?

— Da, zise Dumbledore, zâmbind.

— Da? zise domnul Reacredinţă, tăios. Cine este?

— Aceeaşi persoană de data trecută, Lucius, spuse Dumbledore. Dar de data asta, Cap-de-Mort s-a folosit de cineva. Cu ajutorul unui jurnal...

Îi arătă micuţul carneţel, negru, cu o gaură mare în mijloc, nescăpându-l din ochi pe domnul Reacredinţă. Harry, pe de altă parte, se uita la Dobby.

Spiriduşul făcea ceva foarte straniu. Cu ochii săi bulbucaţi, fixaţi asupra lui Harry, tot arăta când spre jurnal, când spre domnul Reacredinţă, apoi se lovea cu pumnul tare în cap.

— Înţeleg..., îi zise domnul Reacredinţă încet lui Dumbledore.

— Un plan isteţ, spuse Dumbledore pe un ton calm, continuând să-l privească în ochi pe domnul Reacredinţă. Dacă Harry, aici de faţă — domnul Reacredinţă îi aruncă o privire tăioasă lui Harry — şi prietenul său, Ron, nu ar fi descoperit acest jurnal, atunci... vina ar fi căzut asupra lui Ginny Weasley. Nimeni nu ar fi putut dovedi că nu a acţionat din proprie iniţiativă...

Domnul Reacredinţă nu spuse nimic. Faţa i se împietri deodată, devenind ca o mască.

— Şi, imaginează-ţi, continuă Dumbledore, ce s-ar fi întâmplat atunci... Familia Weasley este una dintre cele mai importante familii cu „sânge-pur” din lumea noastră... Imaginează-ţi ce efect ar fi avut asta asupra lui Arthur Weasley şi a Legii sale pentru Protecţia Încuiaţilor, dacă s-ar fi aflat că propria lui fiică ataca şi omora elevi provenind din părinţi Încuiaţi... Ce noroc că jurnalul a fost găsit şi că amintirile lui Cruplud au fost şterse din el. Cine ştie ce consecinţe ar fi putut avea...

Domnul Reacredinţă se strădui să vorbească.

— Mare noroc, într-adevăr, spuse el, fără să i se mişte nici un muşchi de pe faţă.

Prin spatele lui, Dobby încă arăta când spre jurnal, când spre domnul Reacredinţă, apoi îşi dădea una în cap.

Harry înţelese deodată ce vroia să spună spiriduşul. Îi făcu un semn lui Dobby, care se duse într-un colţ să-şi răsucească urechile pentru a se pedepsi.

— Nu vreţi să ştiţi cum a ajuns jurnalul la Ginny, domnule Reacredinţă? întrebă Harry.

Lucius Reacredinţă se întoarse către el.

— De unde să ştiu eu cum a ajuns jurnalul la o fetiţă slabă de minte? zise el.

— Pentru că dumneavoastră i l-aţi dat, zise Harry. În magazinul „Caligrafie şi pete”. I-aţi ridicat de pe jos cartea de „Transfigurări” şi i-aţi strecurat jurnalul în ea, nu-i aşa?

Văzu cum mâinile albe ale domnului Reacredinţă începură să se frământe, încleştându-se şi descleştându-se necontrolat.

— Demonstrează dacă poţi, şuieră el.

— Ah, nimeni nu poate să facă asta, zise Dumbledore, zâmbindu-i lui Harry. Nu acum când a dispărut Cruplud din el. Însă, te sfătuiesc, Lucius, să nu mai dai în stânga şi-n dreapta alte lucruri de-ale lui Cap-de-Mort, de pe vremea când era la şcoală. Dacă mai ajunge vreunul dintre ele în mâinile vreunui nevinovat, cred că Arthur Weasley va avea grijă ca ancheta să dezvăluie că erau de la tine...

Lucius Reacredinţă rămase nemişcat pentru o clipă, iar Harry văzu cum mâna dreaptă îi zvâcni, de parcă ar fi dorit să-şi scoată bagheta. În schimb, se întoarse către spiriduşul casei sale.

— Plecăm, Dobby!

Deschise uşa exact când spiriduşul veni în fugă, lovindu-l pur şi simplu cu ea. Îl auziră pe Dobby gemând de durere de-a lungul coridorului. Harry stătu un moment, gândindu-se. Apoi îi veni ideea.

— Domnule profesor Dumbledore, spuse el grăbit, vă rog, pot să-i dau jurnalul înapoi domnului Reacredinţă?

— Bineînţeles, Harry, zise Dumbledore, calm. Dar grăbeşte-te. Serbarea... nu uita...

Harry înşfacă jurnalul şi ieşi val-vârtej din birou. Auzea gemetele lui Dobby de după colţ. Repede, întrebându-se dacă planul său va avea sorţi de izbândă, Harry îşi scoase un pantof, îşi dădu jos şoseta murdară şi slinoasă şi îndesă jurnalul în ea. Apoi fugi pe hol.

Îi ajunse din urmă la capătul scărilor.

— Domnule Reacredinţă, zise el, punând o frână bruscă, am ceva pentru dumneavoastră.

Îi puse cu forţa în mână şoseta urât mirositoare.

— Ce...

Domnul Reacredinţă scoase şoseta cu care era învelit jurnalul şi o aruncă într-o parte, apoi privi mânios când la caieţelul jerpelit, când la Harry.

— O să vezi, Harry Potter, că vei avea acelaşi sfârşit mizerabil ca şi părinţii tăi, zise el, ameninţător. Şi ei au fost nişte netrebnici inconştienţi, la fel ca tine...

Şi se întoarse să plece.

— Vino, Dobby. Vino, am zis!

Dar Dobby nu se mişcă. Ţinea şoseta transpirată a lui Harry în braţe de parcă ar fi fost o comoară nepreţuită.

— Stăpânul i-a dat lui Dobby o şosetă, zise spiriduşul, uluit. Stăpânul i-a dat-o lui Dobby!...

— Poftim? răcni domnul Reacredinţă. Ce-ai spus?

— Dobby are o şosetă, zise Dobby, nevenindu-i să creadă. Stăpânul a aruncat-o, Dobby a prins-o şi Dobby... Dobby e liber!

Lucius Reacredinţă îngheţă, uitându-se la spiriduş. Apoi se repezi la Harry.

— Din cauza ta mi-am pierdut servitorul! Dar Dobby strigă:

— Nu te atinge de Harry Potter!

Se auzi o pocnitură puternică şi domnul Reacredinţă fu aruncat pe spate. Căzu pe scări, câte trei trepte odată, aterizând cu o tumbă chinuită la etajul inferior. Se ridică şi îşi scoase bagheta, cu faţa neagră de furie, dar Dobby ridică un deget lung şi ameninţător.

— Acum o să pleci în linişte, zise el, inspirându-i teamă domnului Reacredinţă. N-o să te atingi de Harry Potter. Pleacă!

Lucius Reacredinţă nu avu de ales. Le aruncă o ultimă privire ucigătoare amândurora, îşi flutură pelerina şi plecă, grăbit şi furios.

— Harry Potter l-a eliberat pe Dobby! zise spiriduşul chiuind, privind în sus la Harry şi lumina lunii i se reflecta în ochii ca de liliac. Harry Potter l-a eliberat pe Dobby!

— Măcar atât să fac pentru tine, Dobby, zise Harry, zâmbind. Însă promite-mi că nu o să mai încerci niciodată să-mi salvezi viaţa!...

Urâtul chip maroniu al spiriduşului parcă se crăpă în două de zâmbetul lui, larg şi dinţos.

— Nu am decât o întrebare, Dobby, zise Harry, în timp ce Dobby îşi puse şoseta lui Harry, teribil de emoţionat, tremurându-i şi mâinile de fericire. Mi-ai spus că nu avea nici o legătură cu Cel-Ce-Nu-Trebuie-Numit, îţi aminteşti? Şi...

— Era un indiciu, domnule, zise Dobby, gogonându-şi ochii şi mirându-se că Harry nu se gândise la un lucru atât de evident. Dobby îţi dădea un indiciu. Lordul Întunericului, înainte de a-şi schimba numele, când i se putea rosti numele fără grijă, înţelegeţi acum?

— Da, zise Harry, încet. Ei bine, ar trebui să plec. Are loc o serbare şi prietena mea, Hermione, trebuie să se fi trezit de-acum...

Dobby îşi aruncă braţele în jurul lui Harry şi îl îmbrăţişa cu drag.

— Harry Potter este de departe mult mai grozav decât a crezut Dobby! suspină el de bucurie. Rămâi cu bine, Harry Potter!

*

Harry fusese la multe serbări la Hogwarts, dar niciodată la una ca aceea. Toată lumea era în pijamale, iar festivităţile ţinură toată noaptea. Mai târziu, Harry nu se putea hotărî care fusese partea cea mai frumoasă: când venise Hermione, fugind spre el şi strigând: „Ai reuşit! Ai reuşit!” sau când venise Justin de la masa Astropufilor, grăbit să dea mâna cu el şi cerându-şi scuze la nesfârşit că îl suspectase, sau când venise Hagrid, la trei şi jumătate, şi îi bătu pe Harry şi pe Ron pe umeri cu atâta putere, încât aproape că ajunseseră cu capetele în farfuriile cu budincă, sau când li se dădură, lui şi lui Ron, cele patru sute de puncte pentru Cercetaşi, asigurându-le Cupa Caselor pentru al doilea an la rând, sau când se ridică profesoara McGonagall şi le spuse că examenele au fost anulate, ca o favoare din partea şcolii („O, nu!” exclamase Hermione.), sau când Dumbledore anunţă că, din păcate, profesorul Lockhart nu va mai putea să predea anul viitor, din cauza faptului că plecase în lume pentru a-şi recăpăta memoria. La uralele de bucurie care întâmpinară această veste participară chiar şi câţiva profesori...

— Păcat, făcu Ron, luând o gogoaşă cu gem. Începuse să îmi placă de el.

*

Trecu şi restul trimestrului, scăldat în lumina strălucitoare a soarelui. Hogwarts revenise la normal, doar cu nişte mici diferenţe: orele de „Apărare contra Magiei Negre” fuseseră anulate („Oricum, am făcut destulă practică!” îi spuse Ron Hermionei, care era foarte

dezamăgită.), iar Lucius Reacredinţă fusese concediat din postul de Guvernator al şcolii. Draco nu se mai plimba prin şcoală de parcă ar fi fost a lui. Din contră, părea deprimat şi nemulţumit. Pe de altă parte, Ginny Weasley era din nou extrem de fericită.

Veni — mult prea repede — şi momentul călătoriei spre casă cu Expresul de Hogwarts. Harry, Ron, Hermione, Fred, George şi Ginny primiră un compartiment numai pentru ei. Profitară cât de mult putură de ultimele ore când aveau voie să facă vrăji înainte de vacanţă. Jucară Pocnitoarea Explozivă, Fred şi George lansară ultimele Artificii Filibuster şi exersară între ei dezarmarea prin magie. Harry era deja expert în acest domeniu.

Aproape ajunseră la staţia King's Cross, când Harry îşi aminti ceva.

— Ginny... ce-ai văzut că făcea Percy, atunci când nu vroia să spui nimănui?

— A, da, zise Ginny, chicotind. Păi... Percy are o prietenă!

Fred scăpă un teanc de cărţi în capul lui George.

— Poftim?

— Este şi ea Perfect la Ochi-de-Şoim, Luminiţa Limpede, zise Ginny. Ei i-a scris Percy toată vara. Se întâlnea cu ea prin şcoală, în secret. I-am văzut când se sărutau în taină, într-o clasă goală. A fost atât de supărat când a fost... ştiţi voi... atacată. N-o să-l tachinaţi, da? adăugă ea, grăbită.

— Nici nu ne-a trecut prin minte, zise Fred, care arăta de parcă ar fi fost ziua lui.

— Cu siguranţă, zise şi George, râzând cu gura până la urechi.

Expresul de Hogwarts încetini şi apoi se opri. Harry îşi scoase pana şi o bucăţică de pergament şi se întoarse către Ron şi Hermione.

— Ăsta se numeşte număr de telefon, îi spuse el lui Ron, notându-l de două ori. Rupse pergamentul şi le dădu câte o bucăţică fiecăruia. I-am explicat vara trecută tatălui tău cum să folosească telefonul, îţi arată el. Sunaţi-mă la familia Dursley, bine? Nu cred că o să pot suporta să vorbesc numai cu Dudley două luni întregi...

— Mătuşa şi unchiul tău vor fi mândri de tine, nu? zise Hermione, pe când coborau din tren şi se alăturau mulţimii care se îndrepta către bariera fermecată. Ce fericiţi or să fie când or să audă ce-ai făcut anul ăsta!

— Mândri? zise Harry. Fericiţi? Ai înnebunit? Or să fie negri de supărare...

Şi trecură împreună hotarul către lumea Încuiaţilor.

În Colecţia Harry Potter

Harry Potter şi piatra filozofală

Harry Potter şi camera secretelor

Harry Potter şi prizonierul din Azkaban

Harry Potter şi pocalul de foc

Harry Potter şi ordinul phoenix

Harry Potter şi prinţul semipur

Harry Potter şi talismanele morţii